

FORORD

I dag er det blevet almindeligt, at mennesker følger en livsanskuelse uden kritisk at forholde sig til dens grundlag og intellektuelle sandsynlighed. Ofte hører man endda, at religion eller Guds eksistens ikke kan bevises, men dette er dog en kritikløs påstand uden hold i virkeligheden. Gennem århundreder har mange lærde præsenteret intellektuelle beviser for Guds eksistens. I det 20. århundrede har Bediuzzaman Said Nursi ligeledes bevist Guds eksistens og enhed, ofte ved at anvende videnskabens opdagelser, som mange fejlagtigt opfatter som en modsætning til religion. Gennem sin samling har Bediuzzaman bidraget til at danne bro mellem religion og videnskab og ikke mindst mellem menneskets intellekt, hjerte og sjæl.

Denne udgivelse er den anden del af udvalgte kapitler fra Risale-i Nur samlingen. Udgivelsen består af to dele, hhv. en introduktion og selveste oversættelsen af udvalgte kapitler fra samlingen. Udgivelsen er en oversættelse fra Risale-i Nur samlingens oprindelige sprog; osmannisk-tyrkisk. Oversættelsen fra osmannisk-tyrkisk til dansk kan i sig selv være en vanskelig udfordring. Blandt de væsentligste årsager er sprogenes tekniske forskelligheder, hvad angår anvendelse og grammatik. Ikke mindst er kulturelle forskelle også funderet i sprogets virke og udvikling. Konklusionen hertil er derfor, at enhver oversættelse altid er en form for fortolkning og en balancegang mellem konkrete hensyn.

I denne udgivelse er det danske egnavn "Gud" konsekvent blevet brugt i stedet for det arabiske navn "Allah". Dette er gjort for at understrege, at "Gud" og "Allah" refererer til den samme Guddommelige Majestæt. Brugen af det arabiske navn "Allah" kan for mange ikke-muslimske danskere virke fremmedgørende, og nogle kan fejlagtigt tro, at der er tale om "arabernes Gud" eller en gud, som Profeten Muhammad (fred og velsignelser være med ham) har opfundet. Det er derfor vigtigt at pointere, at ifølge islam er Profeten Muhammad (fred og velsignelser være med ham) en profet og et sendebud, der kalder til den samme Gud som Adam, Noah, Abraham, Moses, Jesus og alle tidligere profeter (fred være med dem alle). Disse profeter nævnes ved navn i både Bibelen og Koranen. Selv om muslimer og kristne har forskellige beskrivelser af Gud og profeterne, er der tale om den samme Herre og de samme historiske personligheder.

Gudsopfattelsen i islam er baseret på ren monoteisme, hvoraf Gud er hævet over enhver sammenligning. Han er hævet over tid, sted og retning samt er både Hans selve, egenskaber og handlinger hævet over enhver fejl og ufuldkommenhed. Gud er ligeledes hævet over enhver fysisk skikkelse, form og størrelse.

Formålet med denne udgivelse er at hjælpe individet med at forholde sig rationelt og bevidst til sin overbevisning om Guds eksistens og enhed. Værket kan læses individuelt eller i læsegrupper, hvor konkrete eksempler kan belyses i fællesskab. Håbet er, at læserne vil studere værket med åbent hjerte og sind.

Al lovprisning tilkommer Gud.

En stor tak til lærere, mentorer, korrekturlæsere og i særdeleshed idévejlederen, som hver især har andel i udgivelsen. Må Gud bevare og belønne dem.

Enhver fejl og ufuldkommenhed i dette værk tilfalder oversætterne, som på forhånd beder om tilgivelse og jeres bøn (*dua*). Enhver skønhed i dette værk tilhører samlingens yderst ærefulde forfatter...

Risale.dk

DEL 1
INTRODUKTION TIL RISALE-I NUR SAMLINGEN

HVAD ER RISALE-I NUR?

Risale-i Nur samlingen er en omfattende koran-eksegese (*tafsir*) på cirka 6.000 sider, fordelt på 14 bind. Værket er forfattet af Said Nursi, også kendt som Bediüzzaman, som betyder "tidens vidunder".

Værkets primære formål er at bevise islams fundament, det vil sige troen (*iman*). Dette formår værket at gøre gennem rationelle beviser, videnskabelige opdagelser og filosofiske rejser. Værket har således været et værktøj igennem flere årtier til at rykke læsernes overbevisning fra at være baseret på efterligning (*taklid-i iman*) til at være grundet i selvundersøgende overbevisning (*tahkik-i iman*). Værket følger ikke koranversenes rækkefølge som en klassisk koran-eksegese, men er snarere tematisk opbygget og fokuserer på at løse aktuelle problemstillinger og udfordringer, som opstår hos menneskets gudsopfattelse.

Risale-i Nur besvarer menneskets mest grundlæggende spørgsmål, såsom: Hvem er jeg i realiteten? Hvem har skabt mig? Hvorfor er jeg skabt? Hvad er min opgave? Hvem har skabt universet og samtlige levende væsener, og hvad er deres opgaver?"

Risale-i Nur samlingen er således dette århundredes spirituelle medicin, som er udmøntet fra det såkaldte "Koran apotek", der besidder spirituelle mediciner.

HVORDAN BLEV RISALE-I NUR FORFATTET?

Bediüzzaman Said Nursi begyndte at skrive Risale-i Nur samlingen i 1925 i Barla, Tyrkiet, mens han var i eksil. Samlingen blev fuldført i 1949.

Risale-i Nur blev skrevet under ualmindelige omstændigheder i en tid, hvor Osmannerriget var gået i opløsning, og muslimernes rettigheder blev berøvet; det arabiske alfabet blev afskaffet, og det blev lovpligtigt at recitere bønnekaldet (*adhan*) på tyrkisk. Islamisk påklædning blev forbudt, og tusindvis af islamiske tænkere og lærde blev henrettet, mens flere hundrede moskéer blev enten nedrevet eller brugt til ikke-religiøse formål.

Under disse forhold skrev Bediüzzaman sit værk på bjergene i eksil eller skjult i fængsler. Han måtte stå model til ualmindelig hård tortur, fængsling og undertrykkelse. Endvidere blev han forgiftet op til 21 gange i sit liv.

På trods af eksilet havde Bediüzzaman mange følgere og elever, der hjalp ham i skjul ved at kopiere og sprede skrifterne fra Risale-i Nur. Uden adgang til en bogtrykker blev skrifterne håndskrevet og blev spredt ud til landsbyer, byer og senere over hele Tyrkiet. I 1946 skaffede Risale-i Nur-studerende endelig en bogtrykker, og antallet af håndskrevne eksemplarer nåede op på omkring 600.000. Disse tal vidner om, hvor omfattende Risale-i Nur-bevægelsen spredte sig i Tyrkiet trods de mange restriktioner.

Efter 1950 steg antallet af Risale-i Nur-studerende betydeligt, særligt blandt de unge og dem, der havde gennemført republikken sekulære uddannelsessystem. Samtidig voksede antallet af studerende uden for landets grænser.

I dag er Risale-i Nur samlingen oversat til 41 sprog og læses af millioner af mennesker.

HVEM VAR BEDIUZZAMAN SAID NURSI?

Bediüzzaman Said Nursi (1878-1960) var en sunni-muslimsk lærd, teolog og forfatter af Risale-i Nur samlingen. Han skrev ikke blot som en traditionel forfatter, men med målet om at bevidstgøre menneskeheden om troens sandheder.

Han fik sin grundlæggende uddannelse fra tidens mest kendte lærde. Hans ekstraordinære intelligens og store evne til at lære i en ung alder gjorde ham hurtigt populær blandt både undervisere og befolkningen i det østlige Tyrkiet. Bediüzzaman var særligt kendt for at have memoriseret omkring 90 bøger, herunder både moderne og islamiske videnskaber. Han beskæftigede sig bl.a. med filosofi samt astronomi- og naturvidenskab. Bediüzzaman delte filosofi op i to kategorier: 1) *positiv filosofi* og 2) *negativ filosofi*. I Risale-i Nur-samlingen kritiserer han den negative filosofi, som han mente var uforenelig med Koranen, da den fremmede naturalisme og ateisme. Den positive filosofi derimod, betragtede han som forenelig med Koranen, da den bidrog til samfundets udvikling, god moral, kunst og visdom.

Begyndelsen på Risale-i Nur samlingen

I 1925 blev Bediüzzaman sendt i eksil til Barla, et fjernt og øde sted i Anatolien omgivet af bjerge. Målet var at isolere ham fra mennesker, der kunne arbejde med hans idéer. I Barla skrev han tre fjerdedele af Risale-i Nur samlingen.

Gennem Risale-i Nur opnåede muslimer bevidsthed, håb, lettelse og frigørelse fra den fortvivlende situation efter Osmannerrigets fald. Den amerikanske forfatter Maryam Jameelah skrev: "*Det er ingen overdrivelse at understrege, at hvad end der er tilbage af islam i Tyrkiet, skyldes Bediüzzaman Said Nursis intensive kamp.*"

Bediüzzaman i retten

Bediüzzaman Said Nursi levede i eksil i forskellige perioder af sit liv og blev sendt til steder som Bitlis, Isparta, Barla, Kastamonu, Denizli og Afyon. Samlet set tilbragte han 25 år i eksil med afbrydelser. Trods eksilet fortsatte han med at skrive og undervise i islam, hvilket førte til flere retssager mod ham.

Bediüzzaman blev arresteret sammen med 126 af sine elever i Eskisehir. De blev fængslet i 11 måneder og udsat for tortur, før de kom for en dommer. Året efter blev de løsladt, men Bediüzzaman blev igen sendt i eksil, denne gang til Kastamonu, hvor han tilbragte syv år under konstant overvågning.

I 1943 blev han og hans elever igen arresteret og stillet for retten i Denizli. Under umenneskelige forhold skrev han nye værker, selv på tændstikæsker og papirposer. Hans undervisning påvirkede selv de mest håbløse kriminelle, som samfundet havde opgivet. Hans undervisninger blev så succesfulde, at de største kriminelle, der havde modtaget undervisning fra ham, begyndte at udvise barmhjertighed selv for små insekter. Bediüzzaman kaldte derfor fængselslivet "Medrese-i Yusufiye." Dette var en reference til Profeten Josef (fred være med ham), som tilbragte flere år i en fangekælder, før han blev sultan for Egypten.

Retssagen i Denizli endte med frikendelse, men Bediüzzaman blev igen sendt i eksil til Emirdag, hvor han fortsatte sin tjeneste under vanskelige forhold.

Som 75-årig i en isolationscelle

Bediüzzaman og hans elever blev denne gang sendt til retten i byen Afyon. Her tilbragte de 22 måneder. Dog var grusomhederne, som de blev udsat for i dette fængsel, meget voldsommere og overgik al tidligere tortur. Bediüzzaman var på dette tidspunkt 75 år gammel og led af flere sygdomme. Trods sin tilstand blev han alligevel sat i en isolationscelle med knuste ruder, hvor han tilbragte to kolde vintre; hvor det sneede og regnede ind i hans isolationscelle. Det var ikke muligt at sove om natten, da dette ville medføre, at man døde af frost. Den 75-årige Bediüzzaman måtte derfor sommetider hoppe på stedet, på det våde og frosne betongulv, for ikke at fryse ihjel om natten.

Under disse forhold gav Bediüzzaman hverken afkald på sin tjeneste eller faste under Ramadanen. Han blev forgiftet for 21. gang i sit liv, endda med et frosset iftar-måltid. På trods af alle disse grusomheder understregede Bediüzzaman i sin forsvarstale i Afyon-retten, at han ville tilgive enhver, der blot kunne redde sin tro gennem Risale-i Nur samlingen.

Langt om længe ophævede den højeste instans dommen for Bediüzzaman og hans elever. Endelig, i 1956, fastslog retten, at de personer, som havde tilbragt næsten to år i fængsel under umenneskelige forhold, nu var kendt uskyldige.

Et ærefuldt liv

Efter næsten 100 års liv tilbragt i konstant tjeneste for menneskeheden, døde Bediüzzaman Said Nursi den 23. marts 1960 med sin ære i behold. Han efterlod Risale-i Nur samlingen, som stadig er med til at belyse opfattelsen af troens sandhed, forståelse og metodik. Han efterlod et handlemønster præget af tålmodighed, kærlighed og sammenhold, der vil gå i arv fra generation til generation frem til tidernes slutning.

KORTE CITATER FRA RISALE-I NUR SAMLINGEN:

- ❖ Vi er kærlighedens kæmpere; vi har ikke tid til fjendskab.
- ❖ De, som vender blikket mod det gode, vil tænke positivt. De, som tænker positivt, vil opnå glæde i livet.
- ❖ Hvis du ønsker at besejre din fjende, skal du handle med godhed imod dens ondskab.
- ❖ Uvidenhed, tvang og uenighed er vores fjender. Dem vil vi bekæmpe med kunst, viden og enighed.

- ❖ Man skulle tro, du kun er skabt for at leve i denne verden, siden du forærer al din tid til den.
- ❖ Koranen skænker hjertet styrke og helbreder sindet.
- ❖ Såvel som menneskekroppen har behov for ilt, væske og ernæring, har menneskesjælen behov for bønner (*salah*).
- ❖ Profeten Muhammads (fred og velsignelser være med ham) sædvane er udelukkende anstændig. Hvad end du finder hos den, er belysende.

DEL 2

UDVALGTE KAPITLER FRA RISALE-I NUR SAMLINGEN

I Guds navn, Den Mest Nådefulde, Den Særdeles Barmhjertige.

Al lovprisning tilkommer udelukkende verdneres Herre.

*O Gud! Send velsignelser og hilsner til vores Mester Muhammad (velsignelser og fred være med ham),
og send velsignelser og hilsner til hans familie og ledsagere.*

Kære bror, du bad mig om gode råd. I betragtning af din tjeneste i militæret, bør du lytte til kommende otte repræsentative fortællinger. Disse fortællinger er skrevet fra et militært perspektiv, som du kan relatere til. Jeg opfordrer dig til at lytte til disse fortællinger sammen med mit indre (*nafs*), da jeg anser, at det er mit indre (*nafs*), der har brug for disse råd mere end nogen andre. Jeg beskrev engang disse otte kapitler til mit indre (*nafs*) ved hjælp af otte vers fra Koranen. Nu vil jeg kort forklare dem på et sprog, der er forståeligt for alle. Enhver, der er interesseret, er velkommen til at lytte med.

DET FØRSTE ORD
FRA RISALE-I NUR SAMLINGEN

VÆRDIEN AF BISMILLAH

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ¹

'Bismillah'² er begyndelsen på al godhed, og vi begynder selv med dette udtryk.³

Mit indre (*nafs*) må forstå, at dette velsignede udtryk både er islams symbol og en indikation på alle eksistensers tilstand, der udtrykker evig ihukommelse af Gud.

Hvis du ønsker at forstå, hvor betydningsfuld 'Bismillah' er og hvilken vedvarende styrke samt ubegrænsede velsignelse udtrykket indebærer, bør du opmærksomt lytte til følgende fortælling:

I fortidens beduinsk-arabiske ørkener var det afgørende for en mand at kunne rejse sikkert og opfylde sine behov uden at blive udsat for trusler fra røvere og banditter. Dette krævede, at han opnåede kendskab til et navn blandt klanlederne. Uden dette navn ville den enkelte mand, der havde utallige behov, stå over for en skræmmende virkelighed med utallige fjender...

To mænd drog ud i ørkenen på sådan en rejse. Den ene var ydmyg, mens den anden var egoistisk. Den ydmyge mand fik skaffet en leders navn, mens den anden mand ikke gjorde det. Manden, der fik skaffet sig et navn på en leder, rejste trygt overalt. Hvis nogen blokerede hans vej, sagde han blot: "Jeg rejser i navnet på den-og-den leder" og han bliver derefter ladet i fred. Han blev endda mødt med respekt i hvert telt, han trådte ind i. På den anden side oplevede den egoistiske mand ubeskrivelige problemer. Han måtte tigge for sin overlevelse og led konstant af frygt. Han blev nedgjort og endte som genstand for andres latter og hån.

Mit egoistiske indre (nafs)! Du må forstå, at du er denne rejsende, og at denne verden er en ørken.

---

¹ I Guds navn, Den Mest Nådefulde, Den Særdeles Barmhjertige.

² I Guds navn.

³ Følgende beretninger informerer om, at enhver handling uden Guds navn vil forblive mangelfuld: *Ibn Majah*, nikah 19; *Musnad* 2/359. *An-Nasa'i*, as-Sunan al-Kubra 6/127-128. *Ibn Hibbaan*, as-Sahih 1/173.

Dine svagheder og behov er endeløse. Dine fjender og nødvendigheder er uendelige. I betragtning af denne virkelighed, må du påkalde navnet på Den Endeløse Ejer (*al Malik ul Abadi*) og Den Begyndelsesløse Hersker (*al Hakim ul Azali*) af denne ørken. Dette er afgørende, ikke blot for at befri dig fra angsten i mødet med enhver hændelse, men også for at undgå at tigghe hele universet.

Ja, dette udtryk (Bismillah) er en sådan velsignet skat, at dine endeløse svagheder og behov forbinder dig med uendelig magt og barmhjertighed. Dermed bliver svaghed og behov omdannet til en acceptabel forbøn ved Den Almægtige og Barmhjertiges (*al Qadir ul Rahim*) ophøjede domstol.

Den, der handler med dette udtryk, vil minde om en frygtløs mand, der er en del af militæret og arbejder på vegne af staten. Han vil erklære alt i lovens og statens navn. Desuden vil han kunne tåle alle de forhindringer, der måtte opstå undervejs.

Vi begyndte med at sige, at tilstanden for eksistenserne siger 'Bismillah'. Er dette sandt?

Ja, hvis du observerede en mand, der formåede at dirigere byens befolkning til at samles et bestemt sted for at arbejde, ville du uden tvivl konkludere, at denne mand var en soldat. Du ville forstå, at han ikke handlede med sin egen styrke og autoritet. Tværtimod handlede han på vegne af staten og støttede sig til kongens autoritet.

På samme måde handler alt med Guds navn. Atomstørrelser af frø og kerner løfter bjergstørrelser af kæmpe træer. Det vil sige, at ethvert træ siger 'Bismillah' og fylder sine "hænder" med frugter fra Den Barmhjertiges skatkammer for at tjene os. Enhver frugthave siger 'Bismillah' og bliver dermed til en gryde i et køkken fra den guddommelige kraft, hvori mange forskellige og indbydende retter tilberedes. Ethvert velsignet dyr (som f.eks. køer, kameler, får, geder) siger ligeledes 'Bismillah' og bliver kilder til mælk fra Barmhjertighedens velsignelser. Som tjenere for Forsyneren (*al Razzaq*) bliver de forsynet med den bedste og mest rene føde på samme måde som vand, som er nødvendig for livet. Hver eneste silkeblød rod og fiber i enhver plante, i ethvert træ og i enhver urt, siger 'Bismillah' og trænger igennem hårde sten og jord. De nævner hver især Den Nådiges (*al Rahman*) navn og dernæst adlyder de Ham. Ja, grene vokser og skænker frugter. På samme måde finder rødderne deres vej uden besvær gennem sten og jord. Grønne blade forbliver bløde og fugtige, selv under intens varme. Disse virkelige forekomster giver, metaforisk, en lussing til den, der tilskriver skabelsen til naturen. Disse fysiske forekomster prikker en finger i øjnene på den, der intet ser og siger: "*Selv den hårdhed og varme, som du stoler på, handler ved en guddommelig befaling.*"

Enhver silkeblød fiber i en plantes rødder adlyder befalingen og trænger igennem sten, ligesom Profeten Moses' (fred være med ham) stav.⁴ Ethvert skrøbeligt og papirtyndt blad reciterer følgende vers som beskyttelse mod den intense varme, ligesom Profeten Abrahams (fred være med ham) legeme i ilden: "*O ild! Rør ikke Abraham, bliv kølig og harmløs.*"⁵

Eftersom alting i overført betydning siger 'Bismillah' og skænker Guds velsignelser i Hans navn, bør vi ligeledes sige 'Bismillah'. Vi bør give og modtage i Hans navn. Og vi bør ikke tage imod noget fra dem, der ikke giver med Hans navn.⁶

Spørgsmål: Vi betaler en pris til dem, der servicerer os. Hvor meget mon Gud forlanger af os som Den Sande Ejer af velsignelserne?

Svaret: Ja, den sande ejer af velsignelserne er Gud. Han forlanger tre ting i forhold til disse værdifulde velsignelser: 1) Ihukommelse af Gud. 2) Lovprisning af Gud. 3) Refleksion.

At begynde med '*Bismillah*' er en form for ihukommelse af Gud. At afslutte med '*Alhamdulillah*' er en måde at lovprise Gud på. Refleksion foregår mellem disse to punkter og indebærer tanken om og forståelsen af, at disse værdifulde, kunstneriske og fantastiske velsignelser, vi modtager, er gaver fra Den Selvtilstrækkeliges (*al Samad*) mirakler og barmhjertighed.

Der er ingen tvivl om, at det ville være tegn på tåbelighed at kysse fødderne på en fattig mand, der leverer en konges gave. Dette ville man alene gøre, hvis man ikke indser, hvem der er gavens afsender. Endnu mere tåbeligt ville det være at ophøje og elske de tilsyneladende ejere af velsignelserne og dermed glemme Gud, der er den sande ejer af dem.

Mit indre (nafs)! Hvis du ønsker at undgå den form for tåbelighed, må du give med Guds navn, modtage med Guds navn, begynde med Guds navn og handle med Guds navn.

---

⁴ "Da Moses bad om vand til sit folk, sagde Vi: "Slå på klippestenen med din stav!" og der sprang straks tolv kilder frem af den" (Surah al-Baqarah, 2:60)

⁵ Surah al-Anbiya, 21:69

⁶ "Spis ikke af det hvor over Guds navn ikke er blevet nævnt (under slagtingen)" (Surah al-An'am, 6:121)

DET ANDET ORD
FRA RISALE-I NUR SAMLINGEN

VEJEN TIL FRED

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ⁷

الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ⁸

Hvis du ønsker at forstå, hvilken stor glæde og velsignelse, hvilken stor nydelse og behagelighed der findes i troen på Gud (*iman*), bør du lytte til følgende repræsentative fortælling:

En dag besluttede to mænd at tage på en rejse for henholdsvis fornøjelse og handel. Den første mand, hvis perspektiv var egocentreret, valgte at gå en vej, mens den anden mand, der havde kendskab til ret og uret, valgte at gå en anden vej.

Den egocentrerede mand endte i et land, som han betragtede som yderst ubehageligt. Dette kom af, at hans tankegang udelukkende var selvisk, selvoptaget og anså alting negativt. Her blev hans oplevelse fyldt med tristhed og sorg; han hørte nødlidende mennesker skrig i afmagt og undertrykkelse, og han var vidne til hjerteskrærende og sørgelige situationer. Eftersom hele landet var besat af sorg og skuffelse, fandt denne mand ikke andre flugtveje end at blive beruset for ikke at mærke de mørke og tunge følelser. Dette skyldtes, at han også blev vidne til hjerteskrærende begravelser og børn uden forældre og håb, som græd i afmagt. Alt og alle var fremmede og fjendtlige imod ham, og som følge heraf forblev hans indre i smerter.

På den anden side endte den anden mand, der havde kendskab til ret og uret, og som altid tænkte karakterfast og moralsk, i et land, som han betragtede som yderst smukt. Her blev denne moralske mand mødt af en universel festlighed. Glædelige, inspirerende og hyggelige forsamlinger var at finde overalt. Alle var venlige og familiære over for ham. Landet var fyldt med en festlig atmosfære i anledning af rekruttering, præget af taknemlighed, hyldest og begejstring. Lyden af trommer og

---

⁷ I Guds navn, Den Mest Nådefulde, Den Særdeles Barmhjertige.

⁸ ”De gudfrygtige tror på den usynlige verden” (Surah al-Baqarah, 2:3)

instrumenter fyldte luften, da han hørte påskønnelser som: *"Gud er Den Største"* og *"Der er ingen anden guddom end Gud."*

Mens den ulykkelige mand led både af sin egen og hele folkets smerter, følte den lykkelige mand sig glad og lettet over sin egen og alle andres glæde. Han indgik en god handel med fortjeneste og takkede Gud. Efter en tid stødte han på den ulykkelige mand. Efter at have opdaget hans tilstand, sagde han til ham:

"Du er jo blevet skør! Dit ydre må afspejle dit indre, siden du græder i stedet for at have det godt, og siden du ser rekrutteringen som en berøvelse. Tænk fornuftigt og rens dit hjerte, så dette ulykkelige slør løftes fra dine øjne. På den måde vil du se sandheden. Kongens land, som fremviser sådanne vidunderlige og fuldkomne resultater, kan ikke være som det land, du tænker på. Dette skyldes, at kongen er fortaler for orden og er yderst mægtig, retfærdig, barmhjertig, medlidende og beskytter sine borgeres rettigheder."

Efter dette gik det op for den ulykkelige mand. Han fortrød og erkendte sin tidligere tilgang således: *"Ja, jeg blev skør af at være beruset. Må Gud belønne dig. Du har reddet mig fra en helvedes situation."*

Mit indre (nafs)! Du må forstå, at den første mand i fortællingen repræsenterer en vantro (*kafir*) eller en person, der gør oprør mod Gud. I hans syn er denne verden et sted fyldt med sorg. Alle levende væsener anses som forældreløse børn, der græder på grund af adskillelsens og fraværets smerte. Ligeledes betragter han mennesker og dyr som forældreløse børn, der bliver revet fra hinanden af døden. Større eksistenser som bjerge og have er som skræmmende gravsteder i hans perspektiv. Mange flere smertefulde, knusende og skræmmende vrangforestillinger som disse, der opstår ved fornægtelsen (*kufr*) af Gud, fører til en åndelig smerte.

Den anden mand repræsenterer en troende. Han kender og accepterer Guds eksistens. I hans syn er denne verden en forsamling, der ihukommer Den Mest Nådefulde (*al Rahman*). Det er et sted, hvor mennesker og dyr skal udvikle sig. Det er et sted, hvor mennesker og ånder (*jinn*) udsættes for prøvelser. Ligeledes anses mennesker og dyrs død som en rekruttering for dem. De væsener, der har fuldført deres opgave i livet, går fra denne dødelige verden til en anden verden, hvor de ikke oplever bekymringer eller udfordringer. Dermed giver de også plads til de nye embedsmænd, der kan træde til og udføre deres opgaver i livet.

I den troendes syn er mennesker og dyrs fødsel en start på forpligtelser og opgaver. Alle levende væsener anses som tilfredse soldater, der udfører deres forpligtelser, de anses endvidere som glade embedsmænd, der udfører deres arbejde. De lyde, der høres, er enten ihukommelse af Gud i begyndelsen af deres arbejde eller udtryk for taknemmelighed og lettelse i pauserne, eller melodier, der opstår af glæden ved at arbejde.

I den troendes syn er alle eksistenser elskværdige tjenere, venlige embedsmænd og skønne bøger forfattet af Den Gavmilde (*al Karim*), Den Magtfulde (*al Qudrah*) og Den Særdeles Barmhjertige (*al Rahim*).

Det vil sige, at troen på Gud (*iman*) indebærer et metaforisk frø fra *Tuba*-træet,⁹ mens fornægtelse (*kufr*) gemmer et metaforisk frø fra *Zaqqum*-træet.¹⁰

Det betyder, at fred og tryghed udelukkende findes i islam og troen på Gud. Vi bør derfor altid sige: ”*Al lovprisning tilkommer Gud for at have skænket os religionen islam og en fuldkommen tro på Gud.*”

---

⁹ Følgende er beretninger for at *Tuba* er et træ i Paradiset: *Ahmad bin Hanbal*, Musnad 4:183, *Tabarani*, Al-Mu'jam al-Kabir 17:127, 128. *Ibni Abi Shaybah*, Musannaf 7:29.

¹⁰ Følgende er beretninger for at *Zaqqum* er et træ i Helvede: Surah al-Isra, 17:60; Surah ad-Dukhan, 44:43-44. *Bukhari*, manaqib al-ansar 42, kadar 10; *Tirmidhi*, tafsiru sura (17) 4; *Ibni Majah*, jahannam 38.

DET TREDJE ORD
FRA RISALE-I NUR SAMLINGEN

GLÆDEN I TILBEDELSE

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ¹¹

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اعْبُدُوا¹²

Hvis du ønsker at forstå, hvor stor en handel og glæde tilbedelse indebærer, bør du lytte til følgende repræsentative fortælling. Denne fortælling beskriver også, hvordan oprør mod Gud og interesse i forbudte lyster fører til krise og store tab:

Der var engang to soldater, der blev beordret til at drage til en fjern by. De to soldater fulgtes ad, indtil vejen delte sig i to; en vej til højre og en til venstre. En mand på stedet fortalte dem følgende om de to veje:

”Vejen til højre er sikker og farefri; 9 ud af 10 af vejens rejsende nyder stor fortjeneste og behagelighed. Vejen til venstre medfører ingen gavn; 9 ud af 10 af vejens rejsende lider store tab. Begge veje er korte og har samme længde. Der er kun én forskel mellem dem: Vejen til venstre er uden struktur og regler, hvorfor rejsende på denne vej går uden tunge rygsække og våben; hertil føles en tilsyneladende lethed, men en falsk behagelighed. Vejen til højre, som er underlagt en militær struktur, nødvendiggør derimod, at rejsende bærer meget tunge rygsække, som indeholder næringsfulde forsyninger. Derudover er den rejsende på denne vej nødsaget til at bære et meget tungt våben, der tilhører staten, for at kunne besejre enhver fjende i tilfælde af et angreb.”

Efter at have lyttet til manden, der fortalte om vejenes forhold, valgte den positivt orienterede soldat at gå den højre vej. En tilsyneladende byrde blev lagt på hans skuldre, mens hans hjerte og sind blev befriet fra frygt og dårlig samvittighed, der vejer mere end tusinder af kilo.

Den anden soldat, der var negativt orienteret, valgte at forlade militæret. Han ønskede ikke at følge strukturen og valgte derfor at gå den venstre vej. Hans krop slap af med en byrde, der måske kun

---

¹¹ I Guds navn, Den Mest Nådefulde, Den Særdeles Barmhjertige.

¹² ”O mennesker! Tilbed jeres Herre (som skabte jer og dem før jer)” (Surah al-Baqarah 2:21)

vejede et kilo i forhold til den frygt og samvittighed, der knuste hans hjerte og sind. Han endte med at tigge om nåde og frygte enhver hændelse. Da han nåede sin destination, blev han straffet for at være oprørsk og uansvarlig.

Soldaten, der valgte at gå den højre vej og elskede militærstrukturen, nåede til sin destination uden at have dårlig samvittighed og uden frygt. Hans hjerte og samvittighed nød tryghed ved, at han beskyttede sin rygsæk og våben på denne vej. Her opnåede han en belønning, som enhver oprigtig soldat, der fuldfører sin værnepligt, ville fortjene.

Mit oprørske indre (nafs)! Du må forstå, at den positivt orienterede soldat repræsenterer et menneske, der adlyder Guds befalinger.

Den negativt orienterede soldat repræsenterer et menneske, der oprørsk følger sine lyster og begær. Vejene repræsenterer livets forløb, der begynder i sjælenes verden (*alam al-arwah*), passerer gennem graven (*alam al-barzakh*) og ender i det hinsidige (*alam al-akhirah*).

Rygsækken og våbnet repræsenterer tilbedelse og gudfrygtighed (*taqwa*). Selvom tilbedelse tilsyneladende er tung, indeholder den en ubeskrivelig lethed og behagelighed. Det skyldes, at man erklærer følgende i bøn: ”Jeg bevidner, at der ikke er nogen guddom end Gud.” Med andre ord erklærer man: ”Der er ingen anden Skaber og Forsyner end Gud. Godhed og ondskab er underlagt Hans magt. Han er Vis (*al Haqim*), hvilket betyder, at Han ikke skaber noget, der er unyttigt eller meningsløst; der er en visdom i alt, hvad Han skaber. Ligeledes er Han Barmhjertig (*al Rahim*), hvilket betyder, at Han er selve essensen af medfølelse og velsignelse.” Med denne overbevisning vil man finde døren til barmhjertighedens skat i alt. Og gennem inderlig bøn vil man banke på denne dør. Man vil se, at alt har underkastet sig Herrens befaling. Således vil man søge tilflugt hos Ham, stole på Ham og derved blive beskyttet mod enhver bekymrende hændelse. Tro (*iman*) vil derfor give en oplevelse af fuldstændig tryghed.

Ja, kilden til mod er tro (iman) og tilbedelse, ligesom enhver god egenskab.¹³ Og kilden til frygt er vildfarelse, ligesom enhver dårlig egenskab.¹⁴

---

¹³ Surah Ali Imran, 3:173.

¹⁴ Surah Ali Imran, 3:151. Surah al-Anfal, 8:12.

Ja, selv hvis jorden var en bombe og eksploderede, er det sandsynligt, at en troende, med et fuldstændigt oplyst hjerte, ikke vil blive skræmt. Tværtimod ville denne troende være en tilskuer til sin Selvtilstrækkelige (*al Samad*) Herres vidunderlige styrke. Hvis en filosof, der var oprørsk mod Gud og ikke handlede med hjertet, så en stjerne med en hale i himlen, ville han ryste af frygt. Han ville tvivle bekymret: ”*Vil denne ukontrollerede stjerne ramme vores jordklode?*” Der var engang sådan en stjerne, der skabte frygt i USA. Mange mennesker forlod derfor deres hjem midt om natten.

Ja, menneskets behov er endeløst, mens det næsten ikke har en styrke. Mennesket står over for utallige bekymringer og er ikke i stand til at imødekomme dem alle. Grænsen for menneskets styrke er defineret af, hvad dets hænder kan nå. Samtidig strækker menneskets uudslukkelige ambitioner, lyster, bekymringer og frygt sig så vidt, som øjne og tanker kan nå. For et så svagt, krævende, skrøbeligt og afhængigt menneskesind er troen på Gud, tilbedelse, underkastelse og lid til Gud en enorm fortjeneste, glæde og velsignelse.

Det er åbenlyst, at vejen, der fører til gavn, foretrækkes frem for vejen, der fører til tab, selvom chancen for at tabe er en tiendedel. Desuden er vejen, præget af tilbedelse, fyldt med gavn. Den vil med en sandsynlighed på 9 ud af 10 føre mennesket til en skat af endeløs glæde. På den anden side er der ingen gavn på den vej, hvor der gøres oprør mod Gud og interesserer sig for forbudte lyster. Dette bekræftes endda af dem, der har gjort sig erfaringer på denne vej. Derudover vil denne vej med en sandsynlighed på 9 ud af 10 føre mennesket til endeløs straf og udryddelse. Dette bekræftes af utallige personer, der er kyndige i emnet og har åbne øjne for de åndelige verdener. Beretninger, der er hævet over enhver tvivl, fra helgener (*awliya*), fastslår dette med sikkerhed.

Kort sagt: Glæden i denne og næste verden ligger i at tilbede Gud. Vi bør derfor altid sige: ”*Al lovprisning tilkommer Gud for at have skænket os lydighed og succes.*” Ligeledes bør vi være taknemmelige for at være muslimer.

DET FJERDE ORD
FRA RISALE-I NUR SAMLINGEN

DEN VÆRDIFULDE BØN

¹⁵ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
¹⁶ الصَّلَاةُ عِمَادُ الدِّينِ

Hvis du ønsker at forstå, hvor værdifuld og væsentlig bønnen (*salah*) er, og hvordan bønnens lille indsats kan føre til store resultater, bør du lytte til følgende repræsentative fortælling. Denne fortælling beskriver også, med en absolut sikkerhed som $2 + 2 = 4$, hvor fortabt og irrationel man vil være uden bønnen:

Der var engang en mægtig konge, der gav sine to tjenere 24 guldmønter hver og sendte dem til en unik og vidunderlig gård for at bo der permanent. Rejsen til gården ville vare to måneder fra slottet. Kongen fortalte de to tjenere følgende: *”Brug jeres penge på billetter og til rejsen. I vil også have brug for at købe nogle ting undervejs til gården. Der vil være en station, der ligger en dag herfra. På stationen vil der være biler, færges, tog og fly tilgængelige. Alle vil rejse i overensstemmelse med deres endelige formue.”*

Efter at have lyttet til kongens råd tog de to tjenere afsted. Den positivt orienterede tjener brugte en lille del af sine penge, indtil han nåede stationen. Men med denne udgift udførte han en så god handel, at hans herre blev tilfreds med det, og hans formue steg pludselig fra et til tusind.

Den anden tjener, der var negativt orienteret og ikke tænkte rationelt, brugte 23 guldmønter, før han nåede stationen. Han spildte dem på ting som gambling. Han endte med at have kun én guldmønt tilbage. Hertil sagde den positivt orienterede tjener til ham:

”Jamen, køb dog en billet for denne ene guldmønt for at undgå at sulte og gå den lange vej til fods. Vores herre er gavmild; han skal nok møde dig med barmhjertighed og tilgive dine fejl. Således kan du også komme ombord på flyet, og vi kan nå frem til vores destination på en dag. Ellers vil du blive nødsaget til at gå denne lange to-måneders vej alene og sultende i ørkenen.”

---

¹⁵ I Guds navn, Den Mest Nådefulde, Den Særdeles Barmhjertige.

¹⁶ ”Bønnen (*salah*) er religionens søjle” (*Al-Hakim al-Tirmidhi*, Nawadir al-Usul, 3/135. *Al-Bayhaqi*, Shu’ab al-Iman, 3/39. *Ad-Daylami*, Musnad, 2/404.)

Vælger denne mand stædigt ikke at bruge sin sidste guldmønt – der fungerer som nøglen til et skattekammer – på en billet, men i stedet bruger den på midlertidig fornøjelse og hygge, må enhver forstå, at han ikke handler rationelt og forvolder et stort tab for sig selv.

Mennesker uden bønnen (salah) og mit ego (nafs), der ikke kan lide bønnen, bør lytte nu!

Den ovennævnte konge repræsenterer vores Herre, vores Skaber.

Den første rejsende repræsenterer en, der praktiserer sin religion og beder sin bøn med entusiasme.

Den anden rejsende repræsenterer en, der uopmærksomt lever uden bønnen.

De ovennævnte 24 guldmønter repræsenterer de daglige 24 timer i livet.

Den unikke gård repræsenterer Paradiset.

Den ovennævnte station repræsenterer graven.

Selve rejsen repræsenterer menneskets rejse fra graven til genopstandelsen (*hashr*) og mod evigheden.

Den lange vej kan fuldføres på forskellig vis afhængigt af ens handlinger og gudfrygtighed (*taqwa*).

En del af de gudfrygtige vil, som lynet, fuldføre tusind års vej på en dag. Andre vil, som tanken strejfer, fuldføre 50.000 års vej på en dag. Den ærede Koran påpeger denne sandhed gennem to vers.¹⁷

Den ovennævnte billet repræsenterer bønnen. En enkelt time er tilstrækkelig for fem daglige bønner, samt den rituelle renselse (*wudu*).

Jeg undrer mig over, hvor stort tab, grusomhed og tåbelighed det medfører, når en person forærer 23 timer til dette kortvarige verdslige liv, men ikke afsætter én enkelt time for sit langvarige, evige liv. Det undrer mig, eftersom det ikke ville være rationelt at forære halvdelen af sin ejendom til et lotteri, hvor tusind mennesker deltager, da sandsynligheden for at vinde er én ud af tusind. Ligeledes er det imod fornuft og visdom ikke at investere 1/24 af sin ejendom til en evig skat, som har 99% sandsynlighed for at føre gavn med sig. Bønnen indebærer endda stor behagelighed for sjælen, hjertet og forstanden. Bønnen er i øvrigt ikke så tung en opgave for kroppen.

Desuden vil andre tilladte verdslige handlinger af en person, der udfører bønnen, også gælde for tilbedelse, betinget af at disse udføres med gode hensigter. På denne måde kan en person investere sit liv til det hinsidige. Derved foreviger denne person på en måde sit dødelige liv.

---

¹⁷ "Han styrer sagen (om alt og alle) fra himlen til jorden, og derpå stiger den (samlede sag) op til Ham, på én dag, hvis omfang er tusind år efter jeres beregning." (Surah as-Sajdah, 32:5) "Englene og Ånden (Gabriel) stiger op til Ham på en dag, hvis længde er 50 tusinde år." (Surah al-Ma'arij, 70:4)

DET FEMTE ORD
FRA RISALE-I NUR SAMLINGEN

DEN PLIGTOPFYLDENDE PERSONLIGHED

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ¹⁸
إِنَّ اللَّهَ مَعَ الَّذِينَ اتَّقَوْا وَالَّذِينَ هُمْ مُحْسِنُونَ¹⁹

Hvis du ønsker at forstå, hvor essentiel en pligt det er at udføre bønnen (*salah*) og undgå store synder, samtidig med hvor passende dette er for den menneskelige natur, bør du lytte til følgende repræsentative fortælling:

I en tid under en krig var der engang to soldater, der var tilknyttet en større militær enhed. Den ene var en erfaren og motiveret soldat, mens den anden var en uerfaren og egocentreret soldat.

Den motiverede soldat deltog i militær træning og krig med omhu. Han bekymrede sig ikke om forsyninger og mad, da han vidste, at det var statens ansvar at dække hans behov, tage sig af ham, hvis han blev syg, og sørge for hans mad, hvis det blev nødvendigt. Hans primære opgave var træning og tjeneste for staten. Han engagerede sig også i at klargøre forsyninger og udstyr, tilberede mad til hæren og rengøre militærkøretøjer. Hvis nogen spurgte ham, hvad han gjorde, svarede han ikke, at han arbejdede for at overleve. Han svarede derimod, at han arbejdede for at opfylde statens tjeneste. Den anden soldat, der var egocentreret og uerfaren, var ikke omhyggelig med sin træning og tjeneste for staten. Han mente, at disse opgaver lå hos staten og ikke vedrørte ham personligt. Hans eneste fokus var de penge, han skulle modtage fra staten. Han forlod gentagne gange militærlejren for at tage til byen og handle, hvilket spildte hans tid.

En dag sagde den erfarne soldat følgende til den uerfarne soldat: *"Kære ven, din primære opgave er at træne og kæmpe. Det er grunden til, at du er her. Stol på kongen; han vil ikke lade dig sulte, da det er hans ansvar at sørge for din forplejning. Desuden er du svag og behovsfuld, og der er ikke altid mad til rådighed. Nu er det tid til krig og mobilisering. Hvis du ikke deltager aktivt og tager*

---

¹⁸ I Guds navn, Den Mest Nådefulde, Den Særdeles Barmhjertige.

¹⁹ "Sandelig, er Gud med dem, der er gudfrygtige, og med dem, der handler smukt." (Surah an-Nahl, 16:128)

ansvar, vil de anse dig som oprørsk og straffe dig. Ja, der er to typer opgaver. Den ene tilhører kongen; han forsyner os, når vi udfører hans befalinger. Den anden er vores opgave, der består af træning og tjeneste. Desuden vil kongen lette vores arbejde og hjælpe os.”

Du vil nu forstå, hvor stor fare den uerfarne soldat ville udsætte sig selv for, hvis han ignorerede den erfarne soldats råd!

Mit dovne indre (nafs)! Du må indse, at det kaotiske krigsområde repræsenterer dette larmende og problematiske verdensliv.

Den ovennævnte hær, der var opdelt i militære enheder, repræsenterer hele menneskeheden.

Den ovennævnte militærenhed repræsenterer den islamiske nation (*ummah*) i dette århundrede.

Den første af de to soldater repræsenterer en gudfrygtig muslim, der kender og udfører religionens obligatoriske pligter og kæmper mod Satan og sit indre (*nafs*) for at undgå at begå store synder.

Den anden soldat repræsenterer en person, der bekymrer sig mere om sit ophold, i den grad hvor det nærmest udtrykker utilfredshed over for Gud, som er den rigtige ejer af forsyningerne. Således repræsenterer denne soldat en oprørsk person, der efterlader de obligatoriske tilbedelseshandlinger og begår synder på den vej, som han følger.

Den ovennævnte træning repræsenterer tilbedelser, herunder først og fremmest bønnen (*salah*).

Den ovennævnte krig repræsenterer stræben mod det indre og ens egne lyster, stræben mod åndelige og menneskelige djævlé, og stræben for at redde sit hjerte og sin sjæl fra synder, dårlig moral og evig ødelæggelse.

Den ene af de to opgaver i historien repræsenterer at give mennesket liv og forsyne det; den anden opgave repræsenterer at tilbede og stole på Ham, der giver livet og konstant forsyner det.

Ja, livet er et af de mest imponerende mirakler i Guds kunst, der passer ind i Hans selvtilstrækkelighed.²⁰ Livet er yderligere et vidunder af guddommelig visdom. *Det vil sige, den der har givet dette liv, forsyner og opretholder det også – der findes ingen anden mulighed!*²¹ Ønsker du et bevis på dette? Her er et eksempel: Larver i frugter og fisk i havene får den bedste føde, på trods af deres svaghed og mangel på intelligens. Ligeledes modtager de mest skrøbelige væsener, som spædbørn og dyreunger, den mest nærende forsyning.

---

²⁰ Guds *selvtilstrækkelighed* betyder, at alle skabninger er afhængige af Ham, mens Han ikke er afhængig af nogen eller noget som helst.

²¹ Surah al-Baqarah, 2:22, 60. Surah al-An'am, 6:99, 141, 142, 151. Surah al-A'raf, 7:32, 160.

Ja, ren forsyning opnås ikke med magt og vilje, men derimod med svaghed og skrøbelighed. For at forstå dette, er det tilstrækkeligt at sammenligne fisk og ræve, dyreunger og udyr, træer og dyr.

Det vil sige, at de, der efterlader deres bøn (*salah*) på grund af deres arbejde eller levebrød, vil minde om soldaten, der forlod militærlejren for at tigge i storbyen. Når det er sagt, er det godt, dydigt og en form for tilbedelse at søge sin forsyning (for ikke at være en byrde for andre) hos Den Ophøjede Forsyner (*al Razzaq*) efter at have udført bønnen.

Desuden indikerer både menneskets natur og dets åndelige potentiale, at mennesket blev skabt til tilbedelse.²² Dette skyldes, at mennesket ikke engang kan indhente en lille fugl, hvad angår de nødvendige handlinger og evner for dette verdslige liv. Ikke desto mindre vil mennesket, idet det erkender sin afhængighed til Gud og tilbeder Ham, tage imod den nødvendige viden for dets åndelige og hinsidige liv. Denne tilbedelse forvandler mennesket til en højere skabning end resten af de levende væsener.

Mit indre (nafs)! Du må forstå, at hvis du vælger livet i denne verden som dit hovedformål og konstant arbejder for det, vil du uundgåeligt ende som magtesløs. Hvis du derimod vælger det hinsidige liv (akhirah) som dit hovedformål og arbejder for det, men samtidig bruger dette verdslige liv som et middel og en mark, vil du blive en ledende skikkelse for andre levende væsener.²³ Desuden vil du blive en hengiven tjener for Gud i denne verden, og du vil blive Hans værdsatte og respekterede gæst.

Her er der således to veje til dig.²⁴ Du må vælge den, du har lyst til. Du må bede om vejledning og succes fra Gud, som er Den Barmhjertigste blandt de barmhjertige...

---

²² Surah adh-Dharyat, 51:56.

²³ Følgende kilder beretter, at jordkloden metaforisk er en handelsplads og mark, hvori mennesket har mulighed for at opnå en spirituel fortjeneste til det hinsidige: Surah at-Tawbah, 9:111. Surah Fatir, 35:29. Surah ash-Shuraa, 42:20. Surah as-Saf, 61:10-12. *Al-Hakim*, *Al-Mustadrak*, 4:348.

²⁴ ”Den *taknemme*lige eller den *fornægtende* vej” (Surah ad-Dahr, 76:3); ”*to veje (den gode og dårlige vej)*” (Surah al-Balad, 90:10); ”*Ondskabens*” eller ”*den gudfrygtige*” vej (Surah ash-Shams, 91:8); ”*Den letteste vej*” eller ”*den sværeste vej*” (Surah al-Layl, 92:5-10).

DET SJETTE ORD
FRA RISALE-I NUR SAMLINGEN

DEN MEST UDBYTTERRIGE HANDEL

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ²⁵

إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِأَنْ لَهُمُ الْجَنَّةَ²⁶

Hvis du ønsker at forstå, hvor stor en handel med fortjeneste og hvilken bæret rang, det indebærer at sælge sit indre (*nafs*) og sin ejendom til Gud, bør du lytte til følgende repræsentative fortælling. Denne fortælling beskriver ligeledes, hvad det indebærer at være en tjener og soldat for Gud:

Der var engang en konge, der overdrog ansvaret for to gårde til to forskellige mænd. Disse mænd arbejdede under kongens befaling og blev hver tildelt en gård i deres varetægt. Gården omfattede blandt andet en fabrik, maskiner, heste og våben. Men eftersom det var en tid, hvor en omvæltende krig fandt sted, blev intet liggende – enten forsvandt det, eller også ændrede det tilstand. Eftersom kongen var yderst barmhjertig, sendte han sin øverste officer over til de to mænd. Med en meget medfølelse befaling tilbød kongen følgende:

”Jeg opfordrer jer til at sælge mig den gård, som jeg har overladt til jeres varetægt. Jeg vil beskytte den mod unødigt tab under krigen. Når krigen er forbi, vil jeg give gården tilbage – endda i en endnu bedre tilstand. Jeg vil desuden tilbyde jer en virkelig høj pris, som om I ejede gården. Dette vil øge prisen fra et til tusind, idet fabrikkens maskiner og værktøjer vil blive brugt i mit navn og på mit bord. Samtidig vil jeg overføre hele overskuddet til jer. I er desuden svage og fattige, hvilket forhindrer jer i at dække udgifterne til de store ting, der bliver brugt på fabrikken. Jeg vil derfor dække alle udgifter og imødekomme hvert af jeres behov. Når jeres arbejde er fuldført, vil jeg overføre indtægter og fortjeneste til jer. Således vil I opnå fem stadier af stor fortjeneste!

I ser tydeligt, at ingen kan beskytte deres ejendomme. Hvis I derfor ikke sælger gårdene til mig, vil de gå tabt som andres ejendomme. I vil gå glip af den høje pris. De skrøbelige og værdifulde værktøjer

²⁵ I Guds navn, Den Mest Nådefulde, Den Særdeles Barmhjertige.

²⁶ ”Gud har sandelig købt de troendes liv og ejendom af dem til gengæld for Paradiset” (Surah at-Tawbah, 9:111)

og ressourcer vil miste deres værdi, da de ikke vil blive anvendt under krigen. I vil derfor stå alene med byrden af at beskytte og bevare dem. I vil endda få en bøde for ikke at aflevere det overladte i jeres varetægt tilbage i samme stand som ved modtagelsen. Således vil I lide fem stadier af store tab! At sælge mig gården, som jeg har overladt i jeres varetægt, indebærer at tjene som min soldat og bruge gården i mit navn. I har muligheden for at blive frie, værdifulde og unikke soldater for en mægtig konge, i stedet for at være fortabte, vildfarne fangere.

Efter at have hørt denne befaling svarede den fornuftige af de to mænd følgende:

- *"Selvfølgelig! Jeg sælger gården med stolthed. Jeg takker tusind gange!"*

Den anden mand lukkede øjnene for verdens problemer, bekymringer og dilemmaer. Han lod til at tro, at han skulle blive på gården for evigt. Denne mand var stædig, egocentreret, hensynsløs og hans indre var fyldt med ondskab. Han svarede følgende:

- *Nej! Hvem tror kongen, at han er! Jeg sælger ikke min ejendom. Jeg vil heller ikke afbryde min nydelse.*

Efter en tid opnåede den fornuftige mand en så stor rang, at alle misundte ham. Han tiltrak kongens velsignelser og levede lykkeligt i kongens enestående slot. Den stædige mand faldt i en sådan tilstand, at alle kiggede ned på ham. Alle anså det som retfærdigt, da hans valg havde konsekvenser for både hans glæde og ejendom. Desuden fik han en bøde og blev straffet.

Mit indre (nafs), som huser utallige lyster! Du må se sandheden gennem kikkerten i ovenstående eksempel! Den ovennævnte konge repræsenterer Den Begyndelsesløse (al Azali) og Endeløse (al Abadi) Konge - din Herre og Skaber.

De ovennævnte gårde, maskiner, værktøjer og ressourcer repræsenterer alt, hvad du besidder i dette liv. Dette omfatter din krop, din sjæl, dit hjerte, dine øjne, din tunge, dit intellekt... De repræsenterer også dine fantasier, dine følelser, dine synlige og usynlige legemer.

Den ovennævnte bærende officer repræsenterer Profeten Muhammad (fred og velsignelser være med ham).

Den ovennævnte befaling, med de stærke argumenter, repræsenterer Koranen.

Den ovennævnte handel meddeles med følgende vers fra Koranen:

"Gud har sandelig købt de troendes liv og ejendom af dem til gengæld for Paradiset"

(Surah at-Tawbah, 9:111)

Det ovennævnte omvæltende krigssted repræsenterer denne stormende jordklode. Jorden ødelægges og er i konstant rotation. Ethvert intellekt vil konstatere, at alt er dødeligt og en dag vil forsvinde. Ikke desto mindre må menneskets intellekt undre sig over, om der eksisterer en måde at bevare og forevige sine ejendele på. Mens denne refleksion finder sted, bør man lytte til budskabet fra Koranen, der bekræfter, at der faktisk findes en måde at forevige sine ting på. En måde, der ovenikøbet er let og behagelig, og som giver mulighed for at opnå fem stadier af stor fortjeneste.

Spørgsmål: Hvilken mulighed er det?

Svaret: ”*At sælge det, man har fået overladt i sin varetægt, til dets rigtige ejer...*” Dette salg har fem stadier af stor fortjeneste.

Den første fortjeneste: *De dødelige ting vil opnå evighed.* Dette skyldes, at alt, der gives og bruges i Guds navn, foreviger dette midlertidige liv. Gud er Opretholderen (*al Qayyum*) og Den Endeløse (*al Abadi*). Han skænker endeløse resultater for det, man giver i Hans navn. Det vil sige, selvom dit jordiske liv tilsyneladende slutter og rådner op som små frø og kerner under jorden, vil dit liv spire og blomstre i det hinsidige. Din grav vil blive til en behagelig, oplyst og skøn oplevelse.

Den anden fortjeneste: Du vil træde ind i Paradiset.

Den tredje fortjeneste: Værdien af dit legeme og dine evner vil stige fra et til tusind.

Lad os tage intellektet som et eksempel. Intellektet er et værktøj. Hvis du ikke ”sælger” dit intellekt til Gud, men i stedet bruger det til fordel for dit ego, vil det blive et problematisk og kompliceret værktøj for dig. Dine tidligere frygtelige bekymringer og fremtidige skræmmende begivenheder vil iscenesættes ubehageligt ud fra dette værktøjs perspektiv. På denne måde vil dette værktøj ikke leve op til standarden for at levere kvalitet, nytte og funktion. Dette er grunden til, at en person, der gør oprør mod Gud, ofte søger trøst i alkohol eller indbildt underholdning for at undslippe intellektets problemer og ubehag.

Omvendt kan dit intellekt blive som en magisk nøgle, der åbner utallige skatte af barmhjertighed og visdomme i dette univers. Dette er dog betinget af, at du ”sælger” dit intellekt til dets sande Ejer (*al*

Malik) og anvender det i Hans navn. På denne måde kan intellektet lede dig, som et guddommeligt kompas, til evig glæde.

Lad os også se på øjet som et eksempel. Øjet fungerer som et vindue, hvorigennem sjælen opfatter denne verden. Hvis du ikke "sælger" dine øjne til Gud, men i stedet bruger dem til at tilfredsstille dit ego - f.eks. ved at dvæle ved midlertidig skønhed - vil du blive betragtet som en uforskammet tjener for sine egoets lyster og begær. Dine øjne kan i stedet være: 1) Læsere af dette store univers, der betragtes som en bog. 2) Vidner til mirakuløse og guddommelige kunstværker i denne verden. 3) Velsignede bier, der sværmer omkring barmhjertige blomster i denne verdens have. Dette er dog kun muligt, hvis du "sælger" dine øjne til Kunstneren, der ser alt (*al Sani ul Basir*), og anvender dem i Hans navn og inden for Hans tilladte rammer.

Hvis du ligeledes ikke "sælger" smagssansen i din tunge til Den Vise Skaber (*al Fatir ul Haqim*), men i stedet bruger den til at tilfredsstille dit ego - f.eks. ved kun at mætte din mave - vil din smagssans miste sin betydning. Den vil i stedet blive en dørmænd til mavesækkens stald.

Hvis du derimod "sælger" din smagssans til Den Gavnfulde Forsyner (*al Razzaq ul Karim*), vil din smagssans blive en dygtig tilsynsførende blandt Guds skatte af barmhjertighed.

Mit intellekt bør derfor være påpasselig! Tænk blot på forskellen mellem et ubrugeligt værktøj og nøglen til universet... Mine øjne bør endvidere være forsigtige og bruges til fornuftig observation! Tænk på forskellen mellem et uforskammet menneske og et vidne til universets indhold, der beskrives som en bog... Min tunge bør ligeledes smage ordentligt! Tænk blot på forskellen mellem en dørmænd for en stald og en tilsynsførende af Guds særlige og barmhjertige skatte...

Hvis du sammenligner andre værktøjer og legemer på samme måde, vil du forstå, at den troende fortjener Paradiset, mens den vantro fortjener Helvede. Grunden til denne vurdering er, at den troende bruger det, som er blevet overladt, i Guds navn og inden for Hans tilladte rammer, mens den vantro misbruger det overladte og anvender det til gavn for sit eget ego.

Den fjerde fortjeneste: Mennesket er skrøbeligt og står over for talrige udfordringer. Mennesket er afhængigt og har mange behov. Mennesket er svagt, og byrden af livet er yderst tung... Hvis mennesket derfor ikke stoler på, underkaster sig og sætter sin lid til Den Absolut Almægtige (*al Qadir Dhu al Jalal*), vil dets samvittighed altid være fyldt med ubehag og smerte. Hvis dette sker, vil

menneskets resultatløse anstrengelser, bekymringer og lidelser kvæle dets sind. Som følge heraf kan det ende som et forvirret eller fordrejet væsen.

Den femte fortjeneste:

Der er bred enighed om, at tilbedelse, ihukommelse og gavnlige brug af alle evner og værktøjer, som mennesket besidder, vil blive belønnet i form af fornøjelser i Paradis. Dette vil ske netop på det tidspunkt, hvor mennesket har mest brug for dem. Denne enighed kan spores tilbage til de fromme mennesker, som kan bevidne dette, baseret på deres troværdige udsagn.

Hvis du undlader at indgå denne handel, der rummer de førnævnte fem niveauer af fortjenester, vil du gå glip af enhver fortjeneste. Desuden vil du lide fem niveauer af store tab.

Det første tab: Du vil miste ejendom og børn. De lyster og den trang, som du nærmest tilbyder, vil en dag forsvinde. Dit liv og den ungdom, som du så højt værdsætter, vil ende og blive spildt. Disse ting vil slippe dig, i takt med at dine synder og bekymringer lægger sig på dine skuldre.

Det andet tab: Du vil blive straffet for forræderi. Dette skyldes, at du vil have brugt dine mest værdifulde værktøjer til de mest værdiløse formål. På den måde vil du forsømme dig selv.

Det tredje tab: Du vil undervurdere alle de værdifulde (både materielle og åndelige) styrker og evner, du besidder. Du vil endda sænke dem under niveauet for, hvad et dyr besidder. Dette vil forvride sandheden og krænke den guddommelige visdom.

Det fjerde tab: Du vil for evigt klage i afskedens og intethedens forløb. Dette skyldes, at du, på trods af dine svagheder og behov, vil forsøge at bære den tunge byrde af livet på dine yderst svage skuldre.

Femte tab: Du er blevet velsignet med vidunderlige gaver fra Den Mest Nådige (*al Rahman*), såsom intellekt, hjerte, øjne og tunge. Disse gaver er givet til dig, så du kan anskaffe de nødvendige egenskaber for at forstå det evige liv og finde glæde i det hinsidige. Hvis du ikke bruger disse vidunderlige gaver i Guds navn, vil de ikke gavne dig. Tværtimod vil de føre dig tættere på portene til Helvede.

Vi må derfor begynde at “sælge” det, der er overladt i vores varetægt (såsom intellektet, hjertet, øjnene, tungen osv.). Er det mon svært, siden mange undlader at sælge det? Nej, slet ikke! Det er ikke svært, fordi *rammen for det tilladte (halal) er bredt, og det er tilstrækkeligt for fornøjelse. Der er ingen grund til at nærme sig det forbudte (haram)*. Desuden er de pligter, som Gud har pålagt os, få og fysisk lette at udføre. Det er en så stor ære at være tjener og soldat for Gud, at det ikke kan beskrives.

Vi bør derfor, som soldater, begynde alt i Guds navn, udfolde os i Hans navn, give i Hans navn og modtage i Hans navn. Vi bør endvidere handle i overensstemmelse med Hans lov og anvisninger – og finde ro i dem...

Vi bør ikke mindst bede om tilgivelse, når vi begår fejl. Vi bør sige følgende bøn med inderlighed:

”O vores Herre! Tilgiv vores fejl og accepter os som Dine tjenere. Gør os bevidste om det, der er overladt i vores varetægt, indtil Du tager det tilbage. Amin!”

DET SYVENDE ORD
FRA RISALE-I NUR SAMLINGEN

DØREN TIL ENDELØS GLÆDE

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ²⁷

”Jeg tror på Gud og det hinsidige”²⁸ er en overbevisning, der løser den komplekse gåde om dette univers. Hvis du ønsker at forstå, hvorfor denne overbevisning betragtes som to værdifulde nøgler, der åbner døren til glæde for menneskesjælen, bør du lytte til følgende repræsentative fortælling. Denne fortælling fremhæver også, hvor gavnligt det er at 1) have tålmodighed og sætte sin lid til og søge tilflugt hos sin Skaber. 2) være taknemmelig og søge og tilbede Ham. Disse to principper fungerer som to mediciner. Desuden beskriver denne fortælling vigtigheden af, at man i sin evige rejse lytter til Koranen, underkaster sig dens bestemmelser, udfører sine bøn (*salah*) og undgår de store synder. Disse handlinger er hver for sig en strålende billet og en bagage til det hinsidige og et lys i graven.

Der var engang en soldat i en omfattende krigszone. I denne barske situation oplevede soldaten en tankevækkende hændelse:

Han havde fået to frygtelige og dybe sår, et på sin højre og et på sin venstre side. Bag ham var en stor og stærk løve, som tilsyneladende ventede på at angribe ham. Lige foran ham blev hans nærmeste kammerater hængt i et træ, og det var snart hans tur. I denne forfærdelige situation skulle han videre til et andet land. Mens denne hjælpeløse soldat tænkte håbløst på sin skæbne, trådte en vis mand ind fra hans højre side. Denne vise mand sagde:

”Mist ikke håbet! Jeg vil lære dig svarene på to gåder. Hvis du bruger dem korrekt, kan løven blive dit trækdyr, der adlyder dig, og træet kan blive en hyggelig gyngel, der giver dig fornøjelse og underholdning. Jeg vil også give dig to medicinske midler. Hvis du bruger dem korrekt, vil dine to sår, der rådner og spreder dårlig lugt, blive til to velduftende blomster ligesom duften af rosen fra Profeten Muhammad (fred og velsignelse være med ham). Endelig vil jeg give dig en billet. Denne billet vil

---

²⁷ I Guds navn, Den Mest Nådefulde, Den Særdeles Barmhjertige.

²⁸ Surah al-Baqarah, 2:8, 62, 126, 177, 228, 232, 264. Surah at-Tawbah, 9:18, 19, 29, 44, 45, 99. m.fl.

sikre, at du, som en flyvemaskine, kan nå din tusind dages rejse på en dag. Hvis du ikke tror på disse ord, kan du teste dem selv og indse, at de er sande."

Efter at soldaten havde afprøvet nogle af disse forslag, bekræftede han, at de faktisk var sande.

(Ja, selv jeg, håbløse Said, bekræfter dette, for jeg har personligt testet dem og indså, at de absolut er sande.)

Efter noget tid dukkede der pludselig en bedragerisk mand op fra soldatens venstre side. Denne mand delte egenskaber med Satan. Han havde mange tiltrækkende ting med sig og sagde: *"Følg mig og lev livet. Lad os nyde de bedste måltider, lytte til de smukkeste sange og se på de smukkeste kvinder."*

Manden spurgte også soldaten: *"Hvad er det, du læser i hemmelighed?"*

Soldaten svarede: *"Det er svaret på en gåde."*

Manden sagde: *"Spild ikke din tid på den slags. Nyd i stedet livet"*

Derefter spurgte han: *"Hvad har du der i dine hænder?"*

Soldaten svarede: *"Det er medicin."*

Manden sagde: *"Kast det væk. Det har du ikke brug for. Hvad kan der være galt med dig? Nyd livets fornøjelser i stedet."*

Manden spurgte igen: *"Hvad er det for noget papir?"*

Soldaten svarede: *"Det er en billet, en dokumentation for min rejse."*

Manden sagde: *"Riv den i stykker! Hvorfor skulle vi tage på en rejse, når vejret er så godt?"*

Den bedrageriske mand forsøgte at overtale soldaten. Den håbløse soldat blev endda lidt fristet.

(Ja, mennesket bliver bedraget, og det skete også for mig engang.)

Efter en tid lød en stemme pludselig fra soldatens højre side og advarede ham:

"Pas på med ikke at blive snydt! Sig til den svindler, at han først skal finde en vej væk fra løven, der står bag dig, og træet som du skal hænges i, som står foran dig. Han skal også finde en måde at helbrede dine sår på højre og venstre side. Endelig skal han finde en løsning til din rejse. Hvis han kan finde løsninger på disse udfordringer, kan I begynde at nyde livet sammen. Hvis ikke, skal han tie stille, så du kan fokusere på de mest gavnlige løsninger!"

Mit ego (nafs)! Du bør forstå, at du, ligesom alle andre mennesker, repræsenterer den ovennævnte håbløse soldat.

Den ovennævnte løve repræsenterer slutningen for tiden, der er fastsat for din eksistens.

Det ovennævnte træ repræsenterer døden og adskillelsen fra denne verden; hver dag forlader talrige mennesker denne verden og møder døden.

De to ovennævnte sår repræsenterer henholdsvis menneskets endeløse svaghed²⁹ og menneskets triste og uendelige behov.³⁰

Den ovennævnte rejse repræsenterer en lang rejse, der indeholder en prøve. Denne rejse starter fra sjælenes verden (*alam al-arwah*), går gennem livet i mors mave, dernæst fra barndommen til alderdommen, fra livet i denne verden til livet i graven, fra mellemstadiet (*alam al-barzakh*) til genopstandelsen (*hashr*), og ikke mindst en rejse, der passerer hen over broen (*sirat*), der kan føre til Paradis.

De to ovennævnte svar på gåderne repræsenterer troen på Gud og troen på det hinsidige. Ja, disse to svar på gåderne gør, at døden ikke længere virker som en truende løve, men snarere som en middel til at føre de troende fra denne verdens fængsel til Paradisets haver og ind i nærværet af Den Mest Nådige (*al Rahman*). Det er derfor, fromme mennesker, der indså sandheden om døden, valgte at elske døden. De ønskede derfor at dø, før døden nærmede sig dem.³¹

Gennem troen på Gud og det hinsidige bliver fravær, adskillelse, død og selv tid til midler til en unik iagttagelse af nye, farverige og adskillige broderier af Kunstnerens mirakler. Ligesom udskiftningen af lærreder i biografier giver os smukkere og mere farverige billeder, giver døden i lyset af troen os mulighed for at se Guds barmhjertighed og magtfulde vidundere. Det er som fornyelsen af spejle, der viser os sollysets skiftende farver, og udskiftningen af lærreder, der giver os smukkere billeder.

I historien repræsenterer den ene medicin tålmodighed og tillid til Gud. At stole på Skaberens magt er at have tillid til Hans visdom. Er dette virkelig sandt? Ja, hvilken frygt kan en person have, hvis denne person i sin svaghed stoler på Verdens Konge, der har befalingen: "*Kun fa yakun*"³² Dette skyldes, at denne person, selv i den mest skræmmende situation, siger: "*Inna lillahi wa inna ilayhi raji'un*"³³ Dette giver personen ro i hjertet og vedkommende stoler på sin Barmhjertige Herre.

---

²⁹ "*Gud ønsker at lette jeres byrde, fordi mennesket er skabt svagt*" (Surah an-Nisa, 4:28)

³⁰ "*O mennesker! I er afhængige af Gud, mens Gud er Den Uafhængige (...)*" (Surah Fatir, 35:15)

³¹ "*Lad mig da dø som en der overgiver sig til Dig, og foren mig med de retskafne!*" (Surah Yusuf, 12:101)

³² "*Når Han har bestemt en sag, siger Han blot til den: 'Bliv til' og så bliver den til.*" (Surah al-Baqarah, 2:117)

³³ "*Vi tilhører sandelig Gud, og til Ham vender vi tilbage*" (Surah al-Baqarah, 2:156)

Dem, der oprigtigt kender Gud, finder nydelse i frygt og svaghed over for Ham. Ja, frygt kan indeholde en nydelse. Tænk på det som at spørge et 1-årigt barn, hvad dets mest behagelige tilstand er og antag, at barnet kan tale. Barnet ville sige, *“Den mest behagelige tilstand er, når jeg forstår min svaghed og behov i forhold til min mors vrede, men stadig søger tilflugt i min mors medlidende sind.”* Faktisk er alle mødres medlidenhed tilsammen kun en glimt af manifestationerne af Guds barmhjertighed.³⁴ Det er derfor, at fromme mennesker finder sådan en glæde i deres frygt og svaghed over for Gud, at de ikke stoler på deres egen styrke. De søger i stedet tilflugt med deres svaghed hos Gud, og de gør frygt og svaghed til en forbøn for dem selv.

Den anden medicin i historien repræsenterer tillid til Den Barmhjertige Forsyners (*al Razzaq ul Rahim*) barmhjertighed, tillid med taknemlighed og tilfredshed samt tillid med ønsker og bønner. Er det virkelig sådan? Ja, hvordan kan en gæsts fattigdom og behov være smertefulde, når gæsten opholder sig hos en uendelig Gavmild Konge? Den Gavmilde Konge gør jordkloden til et bord fyldt med velsignelser og forvandler foråret til en kæmpe bundt blomster. Disse blomster drysser han på bordet, der i forvejen er fyldt med velsignelser. Gæstens fattigdom og behov bliver derfor en behagelig nydelse. Jo mere behov gæsten har, desto mere stræber han efter at opfylde dem. Det er derfor fromme mennesker ikke lægger skjul på deres svaghed.³⁵ Lad mig præcisere: Det handler ikke om at vise ens behov foran andre og udgive sig for at være en tigger. Det handler om at erkende ens behov og inderligt tilbede Gud.

Den ovennævnte billet i historien repræsenterer opfyldelsen af de obligatoriske tilbedelser, især bønnen (*salah*), og afståelsen fra de store synder. Er det virkelig sådan?

Ja, disse handlinger kan give energi og lys til den mørke og evige rejse. Dette opnås kun gennem opfyldelsen af Koranens befalinger og afståelsen fra det, den forbyder. Dette er der enighed om blandt fromme mennesker, der er kvalificeret til at udtale sig om dette emne. Videnskab, filosofi, kunst og visdom vil ellers miste deres værdi på denne vej. Deres indflydelse stopper ved døren til graven.³⁶

---

³⁴ Bukhari, adab 19. Muslim, tawbah 17, 20, 21. Tirmidhi, daawat 99.

³⁵ Ajluni, Kashful-hafa, 2:113; Daylami, al-Musnad, 2:70, 71.

³⁶ Tre ting følger den afdøde til graven; dens familie, ejendom og handlinger. Derefter vil den afdødes familie og ejendom forlade graven, og den afdøde vil blive tilbage med sine handlinger i graven, jf. Bukhari, rikak 42. Muslim, zuhd 5. Tirmidhi, zuhd 46.

Værsgo, mit dovne ego (nafs)!

Du bør således indse, hvor lille og let byrden er ved at udføre de fem daglige bønner og undlade de syv store synder! Disse handlinger har store og væsentlige fordele, og de resulterer i stor nytte. Hvis du indser dette, vil du erklære over for Satan og den bedrageriske mand, der forsøger at vildlede dig til oprør mod Gud: *“Lad os lytte til dig, hvis du kan finde en løsning på følgende: 1) Dræbe døden, 2) Fjerne dødeligheden og adskillelsen fra denne verden, 3) Udslette menneskets svaghed og behov, og 4) lukke døren til graven... Hvis du ikke kan finde løsninger på disse, så hold dig stille. Universet bliver læst af Koranen i universets store moské. Lad os lytte til Koranen. Lad os blive oplyst af Koranens lys. Lad os handle i overensstemmelse med Koranens vejledning. Lad os gøre Koranen til vores evige ihukommelse. Ja, Koranen er, hvad man kalder 'ordene'. Det er Koranen, der er Sandheden, der kommer fra Sandheden, siger Sandheden og viser Sandheden. Det er Koranen, der udbreder oplysende visdom.”*

”O Gud! Kast lys i vores hjerter med lyset fra troen og Koranen”

“O Gud! Berig os med afhængighed af Dig og gør os ikke svage ved at tro, at vi er uafhængige af Dig.”

”O Gud! Vi erklærer os frie for vores egne (begrænsede) evner og styrke og søger tilflugt hos Dig i Din evne og styrke. Så gør os blandt dem, der sætter deres lid til Dig, og overlad os ikke til os selv. Beskyt os med Din beskyttelse og vær nådig mod os og vær nådig mod de troende mænd og troende kvinder. Velsign vores Mester Muhammad, Din tilbeder, Din Profet, Din udvalgte, Din elskede, skønheden af Dit herredømme, Kongen af Din kunstneriske skabelse, det største udtryk for Din omsorg, Din vejlednings sol, fremføreren af Dit bevis, manifestationen af Din nåde, Din skabelses lys, æren af Dine eksistenser, lampen for Din enhed i Dine utallige skabninger, afsløreren af Dine verdener, redegøreren for storheden af Din guddommelighed, den der overleverede viden om, hvad der fører til Din tilfredshed, den der introducerede Dine navnes skatter, undviseren af Dine tilbedere, forklareren af Dine vers, spejlet af Din guddommeligheds skønhed, midtpunktet for Dine vidners kredsløb, Din elskede, Dit sendebud, som Du sendte som en nåde for verdnerne. Og velsign hele hans familie, alle hans ledsagere, hans brødre blandt Profeterne og Sendebuddene, Dine nære engle og Dine retskafne tilbedere. Amin.”

DET OTTENDE ORD
FRA RISALE-I NUR SAMLINGEN

DEN RETTE VEJ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ³⁷
اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ³⁸

Hvis du ønsker at forstå essensen og værdien af denne verden i lyset af menneskesjælen og i lyset af menneskets religion, bør du lytte til følgende repræsentative fortælling. Denne fortælling beskriver, hvordan anskuelse ”Ya Allah – O Gud” og ”La ilaha illAllah – Der er ingen anden guddom end Gud” redder menneskets sjæl fra mørket. Dette skyldes, at denne verden anses som et fængsel i fraværet af Den Sande Religion. Disse anskuelse løser gåden om denne verden, og fortæller, hvordan en vantro (*kafir*) kan blive det mest ulykkelige væsen.

Der var engang to brødre, der drog ud på en lang rejse. De fulgte ad, indtil vejen delte sig i to; en vej til højre og en vej til venstre. Her stødte de på en oprigtig mand. De to brødre spurgte manden, hvilken vej der var bedst at tage. Manden svarede følgende:

”Vejen til højre kræver, at man følger de love og regler, der er gældende. Dog besidder denne tilsyneladende byrde både sikkerhed og glæde. Vejen til venstre giver tilsyneladende mere frihed og uafhængighed, men denne frihed rummer også fare og mange bekymringer. I har nu valget og retten til at vælge den vej, I ønsker.”

Efter at have lyttet til ovenstående, valgte den første af de to brødre, som var kendt for sin gode moral, at tage den vej mod højre. Han satte sin lid til Gud og accepterede at følge de love og regler, der gjaldt på den vej. Den anden af de to brødre, der var kendt for at mangle moral, valgte den venstre vej alene på grund af den tiltagende frihed.

---

³⁷ I Guds navn, Den Mest Nådefulde, Den Særdeles Barmhjertige.

³⁸ ”Gud – der er ingen gud foruden Ham. Han er Levende (Hans eksistens er uden begyndelse og uden slutning). Han er Opretholderen (Hans eksistens er uafhængig og selvtilstrækkelig; Han styrer alt)” (Surah al-Baqarah, 2:255) ”Sandelig er religionen hos Gud Islam.” (Surah Ali’ Imran, 2:19)

Lad os nu følge den skæbne, der ventede den umoralske bror, der havde valgt den vej, der syntes lettere, men i virkeligheden rummede en tung byrde:

Denne mand vandrede forbi adskillige bakker og floder og endte til sidst i et øde landskab. Pludselig hørte han en frygtelig brølen. Det var en kæmpe løve, der nærmede sig. Manden forsøgte at løbe væk fra løven. I sin flugt fra løven stødte han på en dyb brønd uden vand. Uden anden udvej sprang han ned i brønden for at undslippe løven. Da han nåede halvvejs ned, greb han fat i et træ, der voksede på væggene af brønden. Dette træ havde to rødder, som blev tygget af to mus, en hvid og en sort. Manden kiggede op og så, at løven stod på vagt. Han så også, at en frygtelig drage ventede på ham nede i brønden, med sine kæber spredt så vidt som brønden. Dragen nærmede sig hans ene fod. Samtidig opdagede han, at brøndens vægge var fyldt med farlige og giftige insekter. Endelig indså han, at det træ, han hang fast i, faktisk var et figentræ. Overraskende var dette træ fyldt med forskellige slags frugter, lige fra stenfrugter som valnødder til frugter som granatæbler.

På grund af sin uvidenhed og tåbelighed forstod denne mand ikke, at denne situation var ekstraordinær og havde flere bagvedliggende dimensioner. Han indså ikke, at disse usædvanlige begivenheder ikke kunne være tilfældige. Han mistede fornemmelsen af den mægtige styrke, der var på spil. Selvom situationen var åbenlys, valgte han at ignorere de skræmmende begivenheder, som hans hjerte og sjæl var udsat for. Han lukkede øjnene for sorgen i sin sjæl og sit hjerte og begyndte roligt at spise frugterne fra træet, uvidende om, at nogle af dem var giftige og skadelige.

I en hadith-qutsi siger Gud: *“Jeg vil behandle min tjener, som han kender mig.”*³⁹

På grund af sin negative indstilling og sin uvidenhed påstod denne fortabte mand, at de begivenheder, han oplevede, var almindelige og ikke havde nogen dybere betydning. Som følge heraf blev han behandlet på samme måde, som han opfattede verden omkring sig. Han blev hverken reddet fra at dø eller ved at leve i fred. I stedet led han konstant i smerte.

Nu vil vi forlade denne mand i sine smerte og fokusere på situationen for den anden bror:

---

³⁹ Bukhari, tawhid 15, 35. Muslim, dhikr 2, 19, tawbah 1. Tirmidhi, zuhd 51, daawat 131.

Den fornuftige mand, der valgte den højre vej, oplevede ikke de samme bekymringer som sin bror. Han havde en stærk moral og tænkte altid positivt, hvilket førte til indre ro. Han led heller ikke af de samme problemer og udfordringer som sin bror. Dette skyldtes, at han forstod og fulgte de love og regler, der gælder på den vej. Han levede i overensstemmelse med dem og fandt lethed i enhver situation. Han kunne frit bevæge sig inden for rammerne af offentlig orden og sikkerhed.

Efter et stykke tid kom han til en smuk have, hvor der var en blanding af smukke blomster og frugter samt nogle beskidte og forbudte ting, som man ikke burde nærme sig. Hans bror havnede tidligere i den samme have, men han valgte at rette sin opmærksomhed mod de beskidte og forbudte ting. Dette førte til spild af tid og fysisk ubehag for ham, hvilket også forhindrede ham i at nyde sin tid i haven. I modsætning til dette handlede denne bror i overensstemmelse med princippet om *“At tænke positivt i enhver situation.”* Han undgik det skadelige; han fik glæde og hvile fra de gode ting, før han forlod haven.

Denne bror havnede også til sidst i det øde landskab som sin bror. Her hørte han den frygtelige brølen af den kæmpe løve. Han blev bange, men på en mere konstruktiv og fornuftig måde end sin bror. Han fandt trøst i tanken om, at der var en hersker over dette landskab, og at løven var under denne herskers kontrol. Han valgte at flygte fra løven, men gjorde det med en større grad af besindighed. Mens han flygtede, fandt han en dyb brønd ligesom sin bror. Han sprang ned i brønden og greb fat i et træ, der voksede på væggene. Han så også de to mus, der tyggede på rødderne af træet. Han kiggede op og så løven og kiggede ned og så dragen, nøjagtigt som sin bror. Han oplevede ubehag, men hans ubehag var langt mindre end hans brors bekymringer. Dette skyldtes hans gode karakter førte ham til fornuftige refleksioner. Disse refleksioner åbnede døren for positive resultater i alle aspekter af hans liv.

I modsætning til sin bror forstod han, at der var en dybere sammenhæng i disse usædvanlige hændelser. Han erkendte, at der var en hersker, som kontrollerede det hele, og at dette var en gåde med et formål. Han reflekterede over, hvem der var i gang med at afprøve ham, og derigennem ville præsentere sig selv. Han følte derfor en nysgerrighed og en trang til at lære herskeren bag gåden at kende. Dette skabte kærlighed i hans hjerte og en dyb vilje til at løse gåden og til at glæde og tilfredsstille herskeren.

Han bemærkede også, ligesom sin bror, at træet, han holdt fast i, faktisk var et figentræ fyldt med forskellige frugter. Men noget usædvanligt var, at træet var fyldt med tusindvis af frugter. Efter dette mistede han sin frygt fuldstændigt. Han indså med absolut sikkerhed, at dette figentræ fungerede som

en liste, en indholdsfortegnelse og en udstilling af en dybere sandhed. Han tænkte, at den skjulte hersker på en mirakuløs måde måtte have placeret frugterne fra sine haver som et eksempel, som en gåde og som et tegn. Ellers ville et enkelt træ ikke kunne bære tusindvis af forskellige træers frugter. Derefter henvendte han sig ydmygt til herskeren af gåden og søgte tilflugt hos ham. Han erkendte sin egen underkastelse og bad om hjælp og vejledning. Pludselig revnede brøndens vægge, og en dør åbnede sig til en smuk og vidunderlig have. Dragens kæbe blev forvandlet til denne dør, mens løven blev et lydigt dyr, der tjente ham.

Mit dovne ego (*nafs*) og min ven, der følger denne historie, lad os sammenligne de to brødrers skæbner. Lad os se, hvordan positivitet fører til godhed, og hvordan negativitet fører til ondskab.

Se, hvordan den ulykkelige rejsende på venstre vej rystede af frygt for at falde ned i dragens mund, mens den lykkelige rejsende på højre vej blev indbudt til en frugtfyldt og smuk have.

Se, hvordan hjertet af den ulykkelige rejsende blev revet fra hinanden, mens den lykkelige rejsende nød tilværelsen gennem kendskabet til herskeren.

Se, hvordan den ulykkelige rejsende led af ensomhed og håbløshed, mens den lykkelige rejsende følte sig fredfyldt og entusiastisk.

Se, hvordan den ulykkelige rejsende anså sig selv som en fange angrebet af vilde dyr, mens den lykkelige rejsende anså sig selv som en respekteret gæst, og hvor Den Gavnildes tjener bød ham velkommen.

Se, hvordan den ulykkelige rejsende spiste de tilsyneladende lækre, men giftige frugter uden omtanke, mens den lykkelige rejsende smagte frugterne og forstod det dybere budskab bag dem. Han udskød at spise videre og forøgede således sin nydelse. Disse frugter var blot eksempler. Det var tilladt at være interesseret i de oprindelige og smage disse eksempler, men det var ikke tilladt at sluge dem uden omtanke.

Se, hvordan den ulykkelige rejsende krænkede sig selv ved at være snæversynet og fordreje en så smuk og oplyst sandhed til en helveds- og trist forestilling. Han fortjener hverken medlidenhed eller retten til at beklage sig. Dette kan sammenlignes med en mand, der ikke nøjes med at nyde et dejligt måltid med sine venner i godt sommervejr, men i stedet vælger at drikke sig fuld. Hvis denne mand, på grund af sin beruselse, begynder at græde og håne sine venner, fordi han opfatter dem som uhyrer og ser sommervejret som vinter, hvor han er hjælpeløs, sulten og nøgen, ville der ikke være nogen tvivl om, at denne mand ikke fortjener medfølelse. Det skyldes, at han har krænket sig selv.

Men se hvordan den lykkelige rejsende ser sandheden. Sandheden er skøn. Han opfatter denne skønhed og anerkender dermed Guds fuldkommenhed. På denne måde bliver han værdig til barmhjertighed.

Således udtrykkes følgende vers fra Koranen: ”*Hvad der sker dig af godt, kommer fra Gud, og hvad der rammer dig af ondt, kommer fra dig selv.*”⁴⁰ Hvis du sammenligner de andre forskelle mellem de to rejsende, vil du forstå, at den første rejsendes ego har skabt et åndeligt helvede for ham selv, mens den anden rejsendes gode hensigter, gode manerer og positive tanker har ført ham til godhed og glæde.

Mit indre (nafs) og den, der lytter til denne historie! Du skal forstå, at hvis du ikke ønsker at ende som den ulykkelige rejsende, men i stedet ønsker at være som den lykkelige rejsende, skal du lytte til Koranen. Du skal adlyde dens befalinger, holde fast ved den og handle i overensstemmelse med dens bestemmelser! Hvis du har forstået sandhederne i den foregående historie, vil du også kunne se sandhederne i religionen, verden, mennesket og troen. Jeg vil nu opsummere de vigtigste af dem (du kan finde flere detaljer til din egen fordel):

Den ene af de to brødre repræsenterer en troendes sind og et retfærdigt hjerte.

Den anden af de to brødre repræsenterer en vantros (*kafir*) sind og et fordærvede hjerte.

Den højre vej repræsenterer Koranens og troens vej.

Den venstre vej repræsenterer vejen til oprør og fornægtelse (*kufr*).

Haven, som de to brødre mødte på deres vej, repræsenterer menneskehedens midlertidige fysiske liv, hvor gode og onde, rene og beskidte ting eksisterer side om side. En fornuftig person er den, der handler efter princippet: ”Tag det rene og afstå fra det urene.”⁴¹ Dette fører til indre fred og frelse.

Landskabet repræsenterer denne verden.

Løven repræsenterer døden og tidens afslutning, som er fastsat for din eksistens.

Brønden repræsenterer tiden og menneskets krop.

Træet i brønden repræsenterer menneskets liv.

De henholdsvis hvide og sorte mus repræsenterer dag og nat.

---

⁴⁰ Surah an-Nisa, 4:79.

⁴¹ *Ibn Durayd*, al-Ishtikak, s. 146. *Adh-Dhamahshari*, Asasul-balaga, s. 703.

Dragens mund repræsenterer graven, som er vejen til mellemstadiet (*alam al-Barzakh*) og porten til det hinsidige. For de troende er dette en indgang fra en fangekælder til en have.⁴²

De giftige insekter repræsenterer verdslige bekymringer. For de troende er de som kærlige, guddommelige advarsler. Hver af dem er en barmhjertig påmindelse, der forhindrer den troende i at blive uopmærksom over for sine omgivelser.

Frugterne på træet repræsenterer velsignelserne i denne verden. Den Mest Gavmilde (*al Karim*) har skabt disse velsignelser som en liste over velsignelserne i det hinsidige. De er også som eksempler og en slags forsmag på Paradisets frugter.⁴³

Det faktum, at træet bærer forskellige frugter, peger på Skaberen, Den Selvtilstrækkelige (*al Samad*). Det peger på Hans magt og Hans absolutte herredømme (*rububiyah*).⁴⁴ Det peger også på Hans guddommelige herredømme (*uluhiyyah*).⁴⁵ Det er netop et særligt og unikt stempel fra Den Eneste Ene (*al Ahad*) og Selvtilstrækkelige (*al Samad*). Det er en underskrift fra Den Begyndelsesløse (*al Azali*) og Endeløse (*al Abadi*) Konge, der ikke kan efterlignes. Årsagen til dette er, at Han har magt til at "frembringe alt fra én enkelt ting." Med andre ord kan Han frembringe alle planter og frugter fra den samme jord. Han kan skabe alle dyr og insekter fra det samme vand.⁴⁶ Han kan forme en unik krop fra et simpelt måltid. Ikke nok med dette, har Han magt til at "frembringe alt til én ting." Det betyder, at Han på en kunstnerisk måde kan skabe en unik krop til hvert levende væsen baseret på de forskellige næringsstoffer, de indtager. De forskellige og kunstneriske hud- og pelsstrukturer hos levende væsener er eksempler på dette fænomen. Ja, at frembringe én ting til alt og at frembringe alt til én ting er et symbol og et tegn, der er unikt for altings Skaber, Den Almægtige (*al Khaliq ul Qadir*). Gåden i historien repræsenterer hemmeligheden bag skabelsens visdom. Denne gåde kan kun løses i lyset af troen (*iman*).

De omtalte to nøgler i indledningen repræsenterer anskuelserne:

"Der er ingen anden guddom end Gud."

---

⁴² Bukhari, janaiz 68, 87. Muslim, jannah 70. Tirmidhi, janaiz 70.

⁴³ Surah al-Baqarah, 2/25.

⁴⁴ 'Rububiyah' betegner Guds absolutte herredømme, hvoraf Gud imødekommer og tilgodeser alle eksistensers behov, uanset deres placering, størrelse eller ønske.

⁴⁵ 'Uluhiyyah' betyder ordret guddommelighed. Denne guddommelighed indebærer, at Gud styrer og dominerer i universet, hvorfor alt tilbeder og adlyder Ham. Dette gør Han med følgende guddommelige egenskaber (som er uforlignelige): viden (*ilm*), vilje (*iradah*), magt (*qudrah*), hørelse (*sami*), syn (*basar*), tale (*kalam*) og liv (*hayah*).

⁴⁶ Surah al-Anbiya, 21:30.

"Gud, der er ingen gud foruden Ham. Han er Levende (Hans eksistens er begyndelsesløs og endeløs). Han er Opretholderen (Hans eksistens er uafhængig og selvtilstrækkelig)."

At dragens kæbe forvandlede sig til en dør ind i haven, repræsenterer en dør fra verdens fangekælder til frelsens have, en dør fra prøvestedet til Paradisets haver og en dør fra livets besværligheder til Den Mest Nådige og Særdeles Barmhjertige. Dette gælder dog kun for dem, der er troende og følger Koranens vejledning. For de vantro, de vildfarne og tyrannerne repræsenterer dragens mund en dør til ensomhed, bekymring og glemsel.

At den voldsomme løve forvandlede sig til et roligt og lydigt trækdyr repræsenterer synet på døden for de troende og de vildfarne. Ifølge de vildfarne er døden:

- 1) En smertefuld og evig adskillelse fra alle kære.
- 2) En forvisning fra den verden, de anser som deres paradys.
- 3) Starten på et fængselsliv, præget af grusomhed og ensomhed.

Ifølge de troende, der følger Koranen, er døden:

- 1) Et middel til at genforenes med gamle venner og kære, der er afgang til den anden verden.
- 2) Et middel til evig lyksalighed og hjemkomst til deres sande hjemland.
- 3) En invitation fra verdens fangekælder til Paradisets haver.
- 4) En tid til at blive belønnet for sin tjeneste med Den Mest Nådiges gavmildhed.
- 5) En fritagelse fra livets besværligheder.
- 6) En hviletid fra de udfordringer, denne verden bringer med sig.

Kort sagt: Ham, der prioriterer dette dødelige liv som sit hovedformål, vil finde sig selv i en form for helvede, selvom han måske synes at leve i paradys. I modsætning hertil vil ham, der oprigtigt stræber efter det evige liv, finde glæde i begge verdener. Uanset hvor udfordrende og besværligt livet i denne verden måtte være, vil han udvise tålmodighed og taknemmelighed. Dette skyldes, at han betragter denne verden som en ventesal for Paradiset...

"O Gud! Gør os til folket af glæden, freden, Koranen og troen. Amin."

"O Gud! Send velsignelser og hilsen til vores Mester Muhammad (velsignelser og fred være med ham), hans familie og ledsager. Må disse velsignelser og hilsener være lig med antallet af alle bogstaver, der kommer til udtryk, ved at Den Barmhjertige tillader dette gennem luftens bølger, af enhver der har reciteret Koranen fra dens åbenbaring indtil nu. O Den Mest Barmhjertigste, blandt de barmhjertige! Vær barmhjertig med Din nåde, med antallet af disse, over for os, vores forældre og overfor alle mandlige og kvindelige troende.

Amin. Al lovprisning tilkommer Gud, verdenernes Herre.

DET 32. ORD
FRA RISALE-I NUR SAMLINGEN

EN REJSE GENNEM UNIVERSETS TEGN

Dette kapitel består af tre 'stationer'.

Alle eksistenser i denne verden vidner om Guds enhed gennem 55 forskellige sprog. Dette kapitel er en forklaring på det første af de 55 sprog. Det er desuden en repræsentativ beskrivelse af en sandhed fra følgende koranvers: "*Hvis der i himlene og jorden havde været andre guder end Gud, så ville begge (himlene og jorden) være gået under.*"⁴⁷

FØRSTE STATION

فِيهِمَا إِلَهَةٌ إِلَّا اللَّهُ لَفَسَدَتَا⁴⁸

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ يُحْيِي وَيُمِيتُ
وَهُوَ حَيٌّ لَا يَمُوتُ بِيَدِهِ الْخَيْرُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ⁴⁹

En nat i Ramadanen præsenterede jeg den ovenstående beskrivelse, der fastslår Guds enhed. Denne beskrivelse indeholder 11 sætninger, hver af dem indeholder gode varsler. Blandt disse 11 sætninger besluttede jeg at forklare betydningen af sætningen: "*La sharika lahu – Han er uden partnere*" ved hjælp af en letforståelig repræsentation. Jeg præsenterede dette som en fiktiv debat, hvori der blev sat ord på eksistensernes tilstande. Nu skriver jeg denne fiktive debat efter ønske fra mine værdifulde brødre og venner fra moskéen:

---

⁴⁷ Surah al-Anbiya, 21:22

⁴⁸ "*Hvis der i himlene og jorden havde været andre guder end Gud, så ville begge (himlene og jorden) være gået under*" (Surah al-Anbiya, 21:22)

⁴⁹ "Der er ingen anden guddom end Gud. Han er Én. Han er uden partnere. Herredømmet tilkommer Ham. Al lovprisning tilkommer Ham. Han giver liv og Han tager liv. Han er Levende og Han dør ikke. Han har magt over godheden. Og Han har magt over al ting. Og til Ham vil vi (skabningerne) ende." (*Tirmidhi*, daawat 36; *Nasai*, manasik 163; *Ibn Majah*, tijarat 40, manasik 84)

Forestil dig en person, der repræsenterer alle former for vantro (*kafir*) og vildfarelse; herunder alle dem, der tilskriver Gud partnere, og alle dem, der tilskriver skabelsen til naturen og tilfældigheder. Denne fiktive person ønsker at erklære sig herre over en af eksistenserne i universet og hævder at være dens rigtige ejer.

Først møder denne fiktive person **et atom**, som tilhører de mindre eksistenser. Han fortæller atomet, gennem et naturalistisk og materialistisk sprog, at han er dets herre og rigtige ejer. Atomet svarer ham følgende med et sprog præget af sandhed og guddommelig visdom:

”Jeg udfører utallige opgaver. Jeg er til stede og arbejder inde i enhver eksistens, der er skabt med en unik kunst. Hvis du besidder den nødvendige viden og magt til at få mig til at udføre alle disse opgaver, kan du hævde at være min herre. Desuden svæver vi rundt⁵⁰ Forklaring og arbejder sammen med utallige andre atomer som os selv; hvis du har en altomfattende kontrol og autoritet, der kan styre alle atomer, kan du hævde at være min herre. Hvis du virkelig kan opretholde og styre de eksistenser, som jeg er en del af med fuldstændig orden, som f.eks. de røde blodlegemer i blodet, kan du hævde at være min herre og tilskrive mig til en anden end Gud. Men hvis ikke, må du tie stille... Eftersom du ikke kan være min herre, kan du heller ikke have et indgreb i mig. Dette skyldes, at vores opgaver og bevægelser er resultatet af en fuldkommen orden, og de, der ikke besidder uendelig visdom og altomfattende viden, kan ikke have et indgreb i os. Hvis de havde et indgreb, ville det føre til kaos. En person som dig, der er svag, behovfuld og forvirret i tanken om tilfældighed, kan på ingen måde have et indgreb i os.”

Den fiktive person siger nu som materialisterne ville sige:

”Så hvorfor hævder du ikke bare at du hersker over dig selv? Hvorfor siger du, at du arbejder for en anden?”

---

⁵⁰ Forklaring: Ja, alt, hvad der bevæger sig, fra atomer til planeter i rummet, viser ikke kun stemplet fra Guds selvtilstrækkelighed og enhed i dem, men de viser også, med deres bevægelser i hvert sted, at hele herredømmet kun tilhører Én. De påmindes os således om, at disse steder tilhører deres Hersker. De ting, der ikke bevæger sig, altså alt fra planter til fiksstjerner, er som et stempel fra Den Eneste Ene, der viser, at det sted, de befinder sig på, er et brev fra deres ophøjede Skaber. Det vil sige, at enhver plante og enhver frugt er et stempel fra Den Eneste Ene; de viser, at deres sted og hjemland er et brev fra deres Skaber i enhedens navn. Kort sagt: Alt forbinder, gennem sin bevægelse, skabelsen til Guds enhed. Det vil sige, at en person, der ikke kan kontrollere alle stjernerne, ikke kan være herre over et enkelt atom.

Atomet svarer ham:

”Hvis jeg havde et intellekt som solen, en enorm viden som dens lys, en stor magt som dens varme og en opfattelsesevne som de syv farver i dens lys, ville jeg måske være irrationel som dig og hævde, at jeg hersker over mig selv... Men forsvind herfra, du spilder min tid”

Den fiktive person mister håbet om atomet. Han møder nu et af **de røde blodlegemer** i blodet i håb om at overtale dette. Han fortæller det røde blodlegeme, gennem et naturalistisk og materialistisk sprog, at han er dets herre og rigtige ejer. Det røde blodlegeme, altså den røde og runde eksistens, svarer ham følgende med et sprog præget af sandhed og guddommelig visdom:

”Jeg er ikke alene. Hvis du virkelig kan herske over alle de andre røde blodlegemer i blodet, der har lignende stempel, arbejde og struktur som mig, så må du vise denne enorme styrke. Hvis du endvidere kan styre og kontrollere alle cellerne i kroppen, som vi bevæger os i og er en del af, med absolut visdom, så må du vise denne detaljerede visdom. Kun hvis du kan vise disse egenskaber, kan din påstand muligvis give mening. Men en person som dig, der er forvirret af naturens døvhed og kraftens blindhed, kan på ingen måde have et indgreb i os. Dette skyldes, at vores struktur er så perfekt, at kun en altseende, althørende, alvidende og almægtig kan herske over os. Derfor bør du tie stille. Min opgave er så vigtig, og jeg er en del af en så fejlfri orden, at jeg ikke har tid til at svare på dine forvirrede påstande.”

Eftersom den fiktive person ikke kunne overtale det røde blodlegeme, besluttede han sig for at møde en kammer i kroppen kaldet **cellen**. Han siger følgende, gennem et naturalistisk og materialistisk sprog, til cellen: *”Jeg kunne ikke overtale atomet og det røde blodlegeme. Måske vil du lytte til mig, da du er ret lille og er sammensat af bittesmå bestanddele. Jeg kan derfor også frembringe dig. Bliv mit værk og min ejendom!”* Cellen svarer ham følgende med et sprog præget af sandhed og guddommelig visdom:

”Ja, jeg er en meget lille eksistens, men mine arbejdsopgaver er betydningsfulde, og mine forbindelser er meget følsomme. Jeg er forbundet til hele kroppen og samarbejder med hver eneste celle i kroppen. For eksempel har jeg afgørende opgaver i forhold til arterierne og venerne, nervesystemet samt de organer, der fordeler nødvendige næringsstoffer til kroppen og fjerner overskydende affald. Hvis du har magt og viden til at forme og designe hele kroppen, alle årer, nerver

og legemer, og organisere dem for at sikre deres korrekte funktion, så lad os se det! Hvis du besidder magt og visdom til at styre alle celler i kroppen, som ligner mig i kunst og natur, så vis det! Kun så kan du påstå, at du kan frembringe mig. Hvis ikke, så må du gå nu... De røde blodlegemer leverer forsyninger til mig, og de hvide blodlegemer beskytter mig mod sygdomme. Lad vær med at spille min tid – jeg har mange arbejdsopgaver. Desuden kan en svag, sjælløs, døv og blind person som dig på ingen måde have et indgreb i os. Dette skyldes, at vi besidder en detaljeret, yndig og fuldkommen orden.⁵¹ Forklaring Vores komplicerede og fejlfrie orden kræver en absolut Vis, en absolut Almægtig, en absolut Alvidende Hersker for at bevare vores funktioner. Uden en sådan Hersker ville vores orden bryde sammen øjeblikkeligt.”

---

⁵¹ Forklaring: Den Vise Kunstner (*al Sani ul Haqim*), som skabte alt med visdom og kunst, skabte ligeledes menneskekroppen som en yderst istandsat by. Nogle af blodårerne fungerer som telegraf- og telefonledninger, mens andre fungerer som vandrør, der sikrer cirkulationen af blod, hvilket er afgørende for livet. Der er også skabt to typer kugler i blodet. Den ene type kaldes røde blodlegemer, som leverer forsyninger til kroppens celler efter en guddommelig bestemmelse. Den anden type kaldes hvide blodlegemer, og de er relativt færre i antal. Deres opgave er at forsvare kroppen som soldater mod sygdomme. Hver gang de går i forsvar, indtager de en hurtig og tankevækkende position med to vendinger ligesom Mawlawi. Derudover har blodet to overordnede opgaver. Den ene er til at behandle skader på kroppens celler, og den anden er til at indsamle affaldsstoffer fra cellerne og rense kroppen. Dette sker i de to områder kaldet arterier og vener. Arterierne fører rent blod rundt i kroppen og fordeler det, mens venerne samler det beskidte blod og sender det til lungerne, hvor det bliver iltet gennem åndedrættet.

Den Vise Kunstner (*al Sani ul Haqim*) skabte også to grundstoffer i luften: nitrogen (kvælstof) og oxygen (ilt). Når oxygen kommer i kontakt med blod under indånding, binder det sig til kulstofforbindelser i blodet, og de blander sig. Dette resulterer i dannelsen af en giftig gas, kaldet kuldioxid, som regulerer kropstemperaturen og renser blodet. Dette skyldes, at Den Vise Kunstner (*al Sani ul Haqim*) gav denne binding mellem oxygen og kulstof et stærkt forhold, som kaldes ”kemiens kærlighed” i kemien. Når disse to grundstoffer er tætte på hinanden, forbindes de med den guddommelige bestemmelse. Det er videnskabeligt bekræftet, at når de to grundstoffer mødes, genereres der varme. Derfor er denne fusion en form for forbrænding. Visdommen bag denne binding er følgende:

Atomerne i hvert af disse to grundstoffer har separate bevægelser. På tidspunktet for deres forening blandes atomerne fra begge grundstoffer sammen og fungerer samtidig som én enhed. Som et resultat går en bevægelse i tomgang, fordi der tidligere var to bevægelser, men nu fungerer de to atomer som ét atom. Her omdannes den ubrugte bevægelse til varme som følge af en guddommelig bestemmelse fra Den Vise Kunstner (*al Sani ul Haqim*). Princippet ”bevægelse genererer varme” er fodfæstet. Baseret på denne proces opretholdes kropstemperaturen i menneskekroppen gennem denne kemiske kombination, og blodet renses, da kulstof i blodet fjernes. Således bliver kroppen renset, hver gang mennesket blot trækker vejret.

Når vi udånder, kommer der faktisk ord ud, der beskriver Guds magtfulde mirakler.

Den fiktive person opgiver nu også håbet om cellen. Han møder denne gang en **menneskekrop**. Han siger igen følgende, gennem et naturalistisk og materialistisk sprog: *"Du tilhører mig. Jeg har enten skabt dig, eller har jeg i det mindste en andel i dig."* Menneskekroppen svarer med den struktur, den besidder, følgende med et sprog præget af sandhed og visdom:

"Hvis du besidder magt og viden til at opretholde alle andre menneskekroppe og alle menneskekroppes unikke underskrifter i skabelsen, så lad os se det! Hvis du endvidere har magt og viden til at bevare det magtfulde stempel på menneskets ansigter, så vis det! Hvis du har en autoritet og rigdom til at opretholde kilden til al min forsyning, lige fra vand og luft til planter og dyr, så lad os se det! Hvis du besidder endeløs magt og endeløs visdom til at placere store åndelige følelser som sjælen, hjertet og intellektet ind i en snæver krop og derefter tildele tilbedelsen med fuldkommen visdom, så lad os se det! Kun sådan kan du påstå, at du har skabt mig. Hvis ikke, så må du tie stille... Derudover, med vidnesbyrdet om den perfekte orden i mig og enhedsstemplet på mit ansigt, er min Kunstner nødvendigvis almægtig, alvidende, altseende og althørende. En forvirret og svag person som dig kan på ingen måde gribe ind i Hans kunst. Du kan ikke engang have et indgreb i det mindste atom i menneskekroppen."

Den fiktive person, der tilskriver Gud med partnere, mister også håbet om at overtale menneskekroppen. Derefter står han over for hele **menneskeheden**. Han siger først til sig selv: *"Ligesom som Satan blander sig i dette mangfoldige samfund (i deres vilje og sociale liv), kan jeg måske også blive involveret i deres skabelse; måske kan jeg formå at overtale nogen. Og hvis jeg opnår dette, vil jeg også kunne befale menneskekroppen og cellerne, som afviste mig."*

Han vælger derfor igen at sige følgende gennem et naturalistisk og materialistisk sprog: *"I virker meget forvirrede og forskelligartede, hvorfor jeg er jeres herre og ejer, eller har jeg i det mindste en andel i jer."*

Mennesket svarer ham derefter følgende med et sprog præget af sandhed, visdom og struktur:

"Du er nødt til at besidde visdom og styrke til at væve og sy en skjorte i fuldkommen visdom med farverige garn og tråd. En skjorte, som hele jordoverfladen, alle mennesker og hundredtusinder af dyr- og plantearter er blevet beklædt med. Det kræver også, at du besidder visdom og styrke til at

skabe tæppet, der dækker jordoverfladen, vævet af hundredtusinder af levende væsener og skabt på kunstnerisk vis. Desuden kræver det, at du i hvert øjeblik fornyer dette væv med fuldkommen visdom. Hvis du besidder en altomfattende magt og visdom, der kan styre jordkloden, som vi er frugten af, og opretholde det rige, som vi er frøet af, så vis det! Det kræver, at du kan levere de nødvendige grundstoffer for livet fra hele universet med absolut afbalanceret visdom. For at kunne påstå, at du er min herre, skal du også have magten til at skabe alle tidligere og fremtidige individer som os, hvor magtstemplet er ens på vores ansigter. Hvis ikke, må du tie stille...

Tro ikke, at du kan bedrage os på grund af vores arts forskellighed, for vores struktur er perfekt. De tilstande, du antager som forskellige og kaotiske, er nogle eksemplarer, der er i overensstemmelse med magtens skæbnebog og er gengivet i perfekt orden. Dette skyldes, at den perfekte orden i dyre- og planteverdenen under os og under vores opsyn viser, at vores forskellighed er en struktureret og meningsfuld skrift.

Forestil dig et tæppe, der er syet og broderet kunstnerisk og detaljeret med stof og tråd – er det overhovedet muligt, at nogen anden end mesteren lavede dette tæppe? Eller forestil dig skabelsen af en frugt – er det overhovedet muligt, at skaberen af frøet i frugten var en anden end skaberen af frugten, hvor frøet er placeret?

Derudover er du blind; du ser ikke kraftens mirakler i vores ansigter og skaberværkets vidundere i vores natur. Hvis du ikke var blind, ville du indse, at intet kan skjules for min Kunstner, og intet kan modstå eller være udfordrende for Ham. At skabe stjerner er lige så let for Ham som at skabe atomer. Han frembringer et forår lige så let som Han frembringer en blomst. Han er Den, der har indlejret kernen af det store univers i min natur med en fejlfri orden. Kan en sjælløs, blind og døv person som dig blande sig i en sådan Kunstners mesterværk? Nu må du tie stille og forsvinde herfra!”

Således blev den fiktive person afvist af mennesket.

Herefter støder den fiktive person på det store tæppe, der dækker jordoverfladen; med andre ord **jord**, der er udsmykket med en smukt broderet skjorte. Han siger følgende til denne gennem et naturalistisk og materialistisk sprog: ”Jeg ejer dig, eller har jeg en andel i dig. Jeg kan håndtere dig, som jeg har lyst til.”

Dette tæppe⁵² Forklaring eller denne skjorte (jordet) svarer ham følgende med et sprog præget af sandhed og visdom:

”Hvis du har magt og kunst til at skabe og brodere de adskillige tæpper og skjorter, der besidder visdom og præcision med forskellige og detaljerede broderier, så vis det! Disse blev lagt på jordoverfladen i årevis og i flere århundreder, derefter blev de fjernet med præcision, hængt på fortidens stativ og dernæst blev klædt på igen. Hvis du har magt og kunst til at fastsætte skæbnens fremtidige programmer og typer, så vis det! Hvis du besidder visdom og en magtfuld styrke, der kan strække sig fra verdens skabelse til dommedag, det vil sige fra begyndelse til slut, så vis det! Vis mig, at du har magten og visdommen til at væve alle broderierne ned til mindste detalje. Vis, at du kan istandsætte og forny dem med en fejlfri orden og visdom, der kan give liv.

Desuden, hvis du kan styre og skabe den verden, der er vores model, som beklæder os som et slør for sig selv, så påstå, at du er min herre. Hvis ikke, så må du gå herfra... Her kan du ikke finde plads!

Desuden har vi et sådant stempel og en underskrift af enhed, at en, der ikke kan kontrollere hele universet, hverken kan eje eller have et indgreb i os. En, der ikke kan se alt; alle tilstande og alle bevægelser, og en, der ikke kan udføre utallige opgaver på samme tid, kan hverken eje eller have et indgreb i os. En, der ikke er allestedsnærværende, og en, der ikke er hævet over tid og sted, kan hverken eje eller have et indgreb i os. Ja, en, der ikke er beskrevet med endeløs visdom, viden og magt, kan hverken eje eller have et indgreb i os.”

Herefter tænker den fiktive person over, om han kan overtale **jordkloden**⁵³ Forklaring. Han siger følgende gennem et naturalistisk og materialistisk sprog: *”Eftersom du svæver rundt uden formål, har du ikke en ejer. Du kan derfor godt være min ejendom.”*

Jordkloden svarer herefter følgende med et sprog præget af sandhed med en røst som torden:

---

⁵² Forklaring: Dette tæppe (jord) er både levende og eksisterer i en regelmæssig bevægelse. Dets broderier ændrer sig altid med en fejlfri visdom og orden, og indtil det viser de forskellige manifestationer af navnene på Mesteren, der væver det.

⁵³ Forklaring: Atomet henviste den fiktive person til de røde blodlegemer. De røde blodlegemer henviste den fiktive person til cellen, cellen til menneskekroppen, menneskekroppen til menneskeheden med alle deres evner, menneskeheden til jordens skjorte, vævet af alle slags levende væsener, jordens skjorte til jordkloden, jordkloden til solen og solen til stjernerne. De siger hver især: *”Hvis du kan eje den over mig, så kom og overtag mig. Men hvis du ikke kan besejre dem, så kan du heller ikke få fat i mig.”* Med andre ord, en, der ikke kan kontrollere alle stjernerne, kan ikke hævde at være herre, selv over et enkelt atom.

“Stop nu! Hvordan kan jeg svæve rundt uden formål? Hvordan kan jeg mangle en ejer? Har du fundet den mindste uorden eller mangel på visdom og kunst i min beklædning og selv i dens mindste detaljer, endda i dens syninger, siden du påstår, at jeg svæver uden formål og er uden en ejer?

Hvis du kan være den sande ejer af det store kredsløb, hvori jeg rejser omkring 25.000 år⁵⁴ Forklaring med min årlige bevægelse, så kan du måske påstå, at du er min herre. Jeg tjener og arbejder i dette kredsløb med en fuldstændig balance og visdom.

Hvis du kan skabe og opretholde alle planeter, som anses for mine brødre i tjeneste, og alle de kredsløb, de hver især bevæger sig i, så kan du måske påstå, at du er min herre. Hvis du endvidere kan skabe og vedligeholde solen, vores leder, som vi er knyttet til med barmhjertighedens charme, så kan du måske påstå, at du er min herre. Dette ville også kræve, at du kan forbinde os til solen på en måde, så vi roterer omkring den i en fejlfri orden og visdom. Hvis du besidder en sådan endeløs magt og visdom, så kan du påstå at du er min herre - ellers bør du forlade dette sted nu! Jeg har mine arbejdsopgaver, som jeg skal udføre.

Desuden viser vi gennem vores tankevækkende bevægelser og rotationer, gennem vores majestætiske orden og gennem vores meningsfulde lydighed, at vores Mester er én, som alle eksistenser - lige fra atomer til stjerner og sole - adlyder, som lydige soldater. På samme måde som Han istandsætter og udstyrer et træ med dets frugter, så istandsætter Han solen med planeterne i en lethed. Han er Den Vise og Mægtige (al Haqim ul Jalal) og Den Absolutte Hersker (al Hakim ul Mutlaq).”

Da den fiktive person ikke kunne overtale nogen på jorden, støder han på **solen**. Han siger først til sig selv: ”Solen er en meget stor eksistens. Måske kan jeg finde en åbning i den og bane en vej for at befale jordkloden derefter.” Han siger dernæst følgende til solen, gennem et satanisk og polyteistisk sprog, ligesom soltilbedere: ”Du er kongen! Du ejer dig selv! Du skal gøre, hvad du ønsker!”

Solen svarer følgende med et sprog præget af sandhed og guddommelig visdom:

”Skaberen af dette univers er hævet over enhver fejl og mangel! Jeg er en lydig tjenestemand. Jeg er et lys, der belyser min Herres gæstehus. Jeg kan ikke eje en flue, ikke engang en flues vinge. Dette skyldes, at fluens krop besidder sådanne åndelige ædelstene og antikke kunstværker som øjne og ører. Sådanne ting findes ikke i min butik – de er uden for mit magtområde.” Solen afviser dermed også den fiktive person.

---

⁵⁴ Forklaring: Hvis den omtrentlige radius af dette kredsløb er 180.000.000 km, betyder dette, at det ville tage omtrent 25.000 år for jordkloden at rotere rundt (om solen, hvis den roterede med menneskets hastighed).

Derefter vælger den fiktive person at sige følgende til solen gennem et tyrannisk sprog: *”Da du ikke ejer dig selv, er du en tjener. Du tilhører derfor mig.”*

Hertil svarer solen følgende med et sprog præget af sandhed og tjeneste:

”Jeg kan kun tilhøre Ham, der skabte alle disse storslåede stjerner og istandsatte dem i himlen med en fejlfri visdom. Jeg kan kun tilhøre Ham, der roterer alle disse storslåede stjerner med en fuldkommen storhed og udsmykker dem på vidunderlig vis.”

Til sidst tænkte den fiktive person, at han kunne overtale nogle af **stjernerne**, da de er mange i antal og ser ud til at være spredte og kaotiske. Han møder en stjerne og siger følgende, gennem et naturalistisk og materialistisk sprog: *”I er så spredte, I er derfor under forskellige herskeres herredømme.”*

Herefter svarer en stjerne på vegne af alle stjernerne: *”Hvor er du latterlig, irrationel, tåbelig og blind, siden du ikke ser eller forstår enheden og autoritetens underskrift og stempel i vores natur. Det lader til, at du ikke kender den ophøjede og fejlfrie orden, vi besidder. Det lader til, at du heller ikke kender loven i vores tilbedelse. Du tror, at vi er vildfarne og bevæger os uden formål. Vi er kunstværker og tjenere af Den Eneste Ene (al Wahid ul Ahad). Han styrer og kontrollerer himlen, som er vores hav. Han styrer og kontrollerer universet, som er vores træ. Og Han styrer og kontrollerer rummet, som vi rejser rundt i. Ligesom flådens elektriske lamper er vi lysende vidner, der viser perfektionen af Hans absolutte herredømme⁵⁵ (rububiyah). Vi er også lysende beviser, der fortæller om Hans herredømme. Enhver af os er en lysende tjener, der viser storheden i Hans herredømme. Vi viser storheden i Hans herredømme ethvert sted, både i denne verden, i graven og i det hinsidige. Ja, enhver af os er et mirakel fra Den Eneste Enes styrke. Enhver af os er en struktureret og afbalanceret frugt fra skabelsens træ. Enhver af os er et lysende bevis på Hans enhed. Enhver af os er et sted for engle; vi er et rejsemiddel og et bederum for dem. Enhver af os er en lampe og en sol for de ophøjede verdener. Enhver af os er et vidne til det absolutte herredømme. Enhver af os er rummets pynt, dets slot og dets blomst. Enhver af os er et øje i himlen⁵⁶ Forklaring og lysende fisk i himlens hav.*

---

⁵⁵ 'Rububiyah' betegner Guds absolutte herredømme, hvoraf Gud imødekommer og tilgodeser alle eksistensers behov, uanset deres placering, størrelse eller ønske.

⁵⁶ Forklaring: Vi (stjernerne) påpeger for dem, der kigger på Guds tankevækkende kunstværker. Vi ser dem og inspirerer dem til at se. Med andre ord kigger vi ned fra himlen for at observere de guddommelige vidundere i kunsten på jorden

Desuden fremtræder vi med stilhed i roen, vi fremtræder med bevægelse i visdommen og vi fremtræder som pynt i storheden. Vi fremtræder også som skabelsens fuldkomne kunstværk med orden, præcision og skønhed. Vi fortæller derfor hele universet, med utallige sprog, om vores Kunstners enhed og selvtilstrækkelighed samt Hans egenskaber af skønhed, storhed, fuldkommenhed. Eftersom dette er virkeligheden, fortjener du straf, hvis du tilskriver os kaos, uorden, mangel på arbejdsopgaver og endda manglende ejerskab. Det skyldes, at vi er yderst rene og lydige tjenere.”

Stjernen anklager derefter den fiktive person, som derefter bliver kastet til Helvedets bund. Sammen med den fiktive person bliver naturalismen kastet ind i Helvedets strøm, ligesom materialismen kastes i Helvedets brønd. At tilskrive Gud partnere bliver på samme måde kastet ind i Helvedets mørke. Den antireligiøse filosofi falder også til bunds i ”asfal al-safilin”, hvilket refererer til det laveste af det laveste.

Sammen med den førnævnte stjerne reciterer alle stjernerne følgende hellige befaling: *“Hvis der i himlene og jorden havde været andre guder end Gud, så ville begge (himlene og jorden) være gået under.”*⁵⁷ Alle stjerner erklærer således, at ”alt fra en flues vinge til himlens stjerner er under Guds herredømme og under Hans fejlfrie handlinger. Der kan ikke tilskrives en partner til selv en flues vinge, hvorfor der heller ikke er et udefrakommende indgreb i dem.”

سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ⁵⁸

O Gud! Send velsignelser og hilsner til vores Mester Muhammad (fred og velsignelser være med ham), som afspejler Din enhed i eksistensens rige, Du har skabt. Han fortæller på samme måde Din enhed på universets scene. Send ligeledes velsignelser og hilsner til hele hans familie og ledsagere. Amin.

***

---

med utallige øjne. Ligesom englene på himlen, kigger stjernerne også på jorden, som er stedet for de fantastiske ting, og stjernerne opmuntrer bevidste mennesker til at betragte med præcision.

⁵⁷ Surah al-Anbiya, 21:22

⁵⁸ ”Du er hævet over enhver fejl og mangel! Vi ved kun, hvad Du har lært os. Du er Den Alvidende og Den Vise.” (Surah al-Baqarah, 2:32)

59
 بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 60 فَأَنْظُرْ إِلَىٰ آثَارِ رَحْمَتِ اللَّهِ كَيْفَ يُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا

Følgende er et kort afsnit om en blomst, betragtet i lyset af ovenstående koranvers og dens forbindelse til evigheden:

Hvert blomstrende træ fremstår nærmest som et smukt digt skrevet med detaljerede vers. Med sin tilstand oplæser dette træ åbenlyst lovprisninger på en poetisk måde til Den Mægtige Skaber (*al Fatir ul Jalal*).

Hvert blomstrende træ åbner øjnene for tusindvis af mennesker, der betragter det. På denne måde får de øje på kunstens vidundere, som er skænket og udstillet af Den Mægtige Kunstner (*al Sani ul Jalal*). De ser ikke blot med et eller to øjne, men med tusindvis af øjne. De gør også bevidste mennesker opmærksomme på dette.

Hvert blomstrende træ erkender sine dekorerede grønne grene, der er pyntet med de mest udsmykkede broderier. Dette sker på træets særlige højtid, forårstiden, hvor det får et glimt af de velsignelser, gaver, godheder og oplysende værker, som Den Mægtige Konge (*al Sultan ul Jalal*) har skænket. Desuden er en af træets visdomme at præsentere skønhederne og broderierne i Guds barmhjertighed. Træet fortæller således om visdommen i skabelsen for menneskeheden. Dette bliver klart på jorden, især om foråret, og hver af disse er Guds kunstværker.

Ved at vise sine små, tynde grene, som er fyldt med dyrebare skatte, formidler træet også Guds fuldkomne og fejlfrie magt. På samme måde vidner træet om Guds magt, når det fremviser frugterne, der er fyldt med vigtige skatkamre, som er Barmhjertighedens gaver.

Tankerne mener, at disse træer er blevet lig for engle.

Med tusindvis af himmelske fløjter, hvorfra sindet hører lovprisningen af Gud, Den Levende (al Hayy).

Dets blade bliver hver især til et sprog og ihukommer konstant Den Levende (al Hayy).

Det er som om alt sammen i fællesskab siger: 'Der er ingen anden guddom end Gud' (La ilaha illAllah)

De ihukommer konstant Gud og ønsker livet. Fra top til tå siger alt: O Gud, O Den Levende!

61 وَنَزَّلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً مُّبَارَكًا

⁵⁹ I Guds navn, Den Mest Nådefulde, Den Særdeles Barmhjertige.

⁶⁰ "Se da sporene efter Guds barmhjertighed; hvorledes Han giver jorden liv efter dens død." (Surah ar-Rum, 30:50)

⁶¹ "Og Vi sendte velsignet vand ned fra himlen" (Surah Qaf, 50:9)

Et ekstra kort afsnit til 'Den første station'

Vær særlig opmærksom på kommende koranvers!

62

أَفَلَمْ يَنْظُرُوا إِلَى السَّمَاءِ فَوْقَهُمْ كَيْفَ بَنَيْنَاهَا وَزَيَّنَّاهَا وَمَا لَهَا مِنْ فُرُوجٍ

Følgende er en type oversættelse af ovenstående koranvers:

Hvis man retter sit blik mod himlen og reflekterer, vil man opdage en stilhed i himlens rolige atmosfære, en visdom, der ligger bag dens bevægelser, en storhed, der udstråler fra dens glimt, og en anerkendelse, der afspejles i dens udsmykning.

Alle disse elementer fremtræder som skabninger og kunstværker, der besidder fuldkommen præcision og fuldkommen orden. Stearinlyset (månen) der skinner, lampen (solen) der giver lys og stjernerne med deres glimt, fortæller dem, der reflekterer, om eksistensen af et evigt herredømme.

Det vil sige, at ovenstående bærende koranvers retter opmærksomheden mod den udsmykkede skønhed på himlen. Koranverset opfordrer således mennesket til nøje at betragte himlen og den absolut rolige stilhed i rummet. Mennesket bør drage den konklusion fra denne bemærkelsesværdige hændelse, at alt dette kun finder sted efter en befaling fra Den Absolut Almægtige (*al Qadir ul Mutlaq*). Dette skyldes, at hvis rummet ikke var under kontrol af én Almægtig, ville den enorme hastighed hos de kæmpestore himmellegemer og yderst store planeter, som er utallige i antal, føre til utrolig støj. Støjen ville være så overvældende, at ørerne i universet ville miste deres hørelse. Derudover ville der opstå kaos i universet i tilfælde af jordskælv.

Det er velkendt, hvor meget larm og kaos der opstår, når 20 okser bevæger sig side om side. Astronomisk videnskab fastslår endda, at visse stjerner er 1.000 gange større end Jorden og 70 gange hurtigere end en kanonkugle. Ja, på baggrund af denne ro og stilhed hos himmellegemerne bør mennesket forstå styrken i Den Mægtige Kunstner (*al Sani ul Jalal*) og Den Fuldkomne Almægtige (*al Qadir ul Kamal*). Derudover bør mennesket erkende, hvordan stjernerne adlyder og knæler Ham...

Desuden befaler ovenstående koranvers at se den vise og meningsfulde bevægelse i rummet. Ja, disse yderst tankevækkende og storslåede bevægelser udfolder sig med en meget detaljeret og dyb visdom. Ligesom en mester, der med præcision drejer tandhjulene i en maskine på en fabrik for at vise sin

---

⁶² "Kigger (og tænker) de ikke på himlen over sig; hvorledes Vi har bygget den og udsmykket den, og at den ikke har nogen revner (og ubalancer)?" (Surah Qaf, 50:6)

ekspertise, kunst og fingerfærdighed. På samme måde fremhæver disse styrken og visdommen hos Den Almægtige og Magtfulde (*al Qadir ul Jalal*), som fejlfrit styrer og opretholder den gigantiske sol sammen med planeterne. Han drejer de kæmpestore planeter – ligesom et tandhjul på fabrikken – så de roterer omkring solen...

Himlen præsenterer en så majestætisk glimt og en så dekorativ anerkendelse, at den alene vidner om den storslåede herredømme og den fine kunst, som tilhører Den Mægtige Kunstner (*al Sani ul Jalal*). Ligesom de utallige elektriske lamper ved særlige højtider afslører en konges storhed og magt samt det omfang af fremskridt i civilisationen. På samme måde viser den store himmel sammen med de storslåede og udsmykkede stjerner kunstens fuldkommenhed og skønhed, der er frembragt af Den Mægtige Kunstner (*al Sani ul Jalal*)...

Desuden opfordrer dette koranvers til at studere strukturen i himlens eksistenser og se nærmere på balancen og harmonien mellem dem, som er skabt med en kunst og en eksakt præcision. Gennem denne kunst, struktur, balance, harmoni og præcision, som eksisterer mellem himlens eksistenser, skal man opnå indsigt og forståelse af, hvordan Kunstneren er beskrevet med uendelig styrke og visdom. Ja, disse eksistenser informerer om storheden af Kunstnerens magt og visdom, som styrer og tildeler utallige dyr og utallige små bestanddele en opgave, og gennem en nøjagtig balance leder Han hver enkelt af dem på deres bestemte vej. Således informerer disse eksistenser om, hvordan bevægelige eksistenser underkaster sig Hans vilje. Den store himmel, det storslåede og nærmest uendelige univers, de utallige stjerner og stjernernes gigantiske størrelse samt de meget hurtige bevægelser, viser de reflekterende, hvordan Den Mægtige Kunstner (*al Sani ul Jalal*) opretholder Sit absolutte herredømme (*rububiyyah*) med en præcis og enestående balance. Det faktum, at stjernerne ikke overskrider deres grænser, ikke engang i et minut eller et sekund, og at de aldrig kommer bagud med deres arbejdsopgave, ikke engang et picosekund, viser ligeledes den præcise og enestående balance i Hans absolutte herredømme (*rububiyyah*).

Desuden påpeger ovennævnte koranvers, samt andre koranvers fra *Surah an-Naba*, at solen, månen og stjernerne underkaster sig Gud.⁶³

---

⁶³ "Han er den som skabte solen til at stråle og månen som et lys." (Surah Yunus, 10:5). "Han har sat solen og månen i tjeneste; hver især løber (sin bane) indtil en fastsat tidsfrist." (Surah ar-Ra'd, 13:2). "Og Han har sat solen og månen i tjeneste for jer, i varigt kredsløb, og Han har sat natten og dagen i tjeneste for jer." (Surah Ibrahim, 14:33).

Desuden fortæller ovennævnte koranvers, at placeringen af en lampe som solen, der giver lys og varme, på himlens udsmykkede loft, uden tvivl viser Guds absolutte herredømme (*rububiyyah*).

Den Selvtilstrækkelige (*al Samad*) har istandsat solen til at fungere som et blækhus af lys for at nedskrive Sine værker, hvilke hver især anses for værende Hans breve, hvoraf sommer-vinter anses for værende siderne, mens dag-nat anses for værende linjerne. Dette viser uden tvivl Guds absolutte herredømme (*rububiyyah*).

Ligesom store ure på bygninger og tårne har visere, der lyser op, er der ingen tvivl om Guds absolutte herredømme (*rububiyyah*), da månen tjener som viseren for tidens store ur på himlens kuppel. At efterlade en halvmåne hver nat, endda i forskellige faser, og derefter præcist samle, flytte og styre dem med en perfekt balance og præcis beregning, er en yderligere påvisning af Guds absolutte herredømme (*rububiyyah*).

Den smukke himmel er udsmykket med stjerner, der smiler og lyser op fra himlens kuppel. Dette er endnu en overbevisende manifestation af Guds absolutte herredømme (*rububiyyah*).

Disse fænomener er hver især tegn på en guddommelig storhed, der informerer de tænkende om Ham. Disse tegn inviterer de reflekterende til troen på Guds eksistens og enhed (*tawhid*) og til troen (*iman*).

Se på den farverige side i universets bog, se hvad Magtens gyldne pen har skrevet.

Der er ikke en eneste mørk plet tilbage for dem, der ser med hjertet.

Det er, som om Gud har nedskrevet Sine vers (beviser) med lys...

Se universet, hvis ansigt udgør et bevis. Se hvor stort mirakel af visdom det indeholder. Se, hvor storslået en rejse rummet udgør...

Lyt til stjernernes smukke prædiken. Se, hvad visdommens belysende brev indeholder.

Stjernerne tager ordet og siger på sandhedens sprog:

Vi er lysende beviser for Kunstnerens eksistens. Vi vidner om både Hans enhed og Hans magt!

*Vi er vidner til et imponerende herredømme skabt af en Absolut Almægtig (*al Qadir ul Jalal*).*

Vi er tusinde vågne øjne, der ser på jordoverfladen, ser på hvordan den udsmykkes.

*Vi ser på alt fra detaljerede mirakler til englenes rejser. Vi ser på jordkloden og vogter Paradiset. Fra skabelsestræet, til himlens del og til Mælkevejens grene, vi er hertil tusindvis af smukke frugter, hængt af visdommen fra en Mægtig Skønhed (*al Jamil ul Jalal*).*

Vi er et bederum for de rejsende på denne himmel.

Vi er hver især et roterende hus, vi er hver især et ophøjet hjem.

Vi er hver især et lysende stearin, vi er hver især som et stort skib. Vi er hver især som et fly!

*Vi er hver især et mirakel, vi er hver især et vidunder af kunst og skabelse af en Fuldkommen
Almægtig (al Qadir ul Kamal), en Mægtig Vis (al Haqim ul Jalal).*

*Vi er hver især et sjældent eksempel på visdom og skabelse. Vi er hver især en verden af lys...
Således præsenterer vi 100.000 beviser gennem 100.000 sprog, og mennesket vil lytte til os.*

*De, hvis øjne er blinde for det guddommelige, har mistet synet af vores virkelighed og kan ikke høre
vores ord. Vi er beviser, der taler sandheden...*

Vores stempel er ét, vores underskrift er én. Vi er lydige mod vores Herre;

Vi ihukommer Ham, som en tjener bør.

Vi finder os i trance og hører til Mælkevejens store ring...

ANDEN STATION

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ⁶⁴
قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ ۝ اللَّهُ الصَّمَدُ⁶⁵

Denne station består af tre "formål"

Første formål

Den fiktive person i 'første station', der repræsenterede alle former for vantro (*kafir*) og vildfarne, opgav sin påstand om at være herre over en eksistens. Dette skyldes, at han ikke kunne finde noget sted, fra atomer til stjerner, hvor Guds eksistens og enhed ikke var fastslået. Men ligesom Satan ønskede han at lade sindene være i tvivl om Guds enhed. Han forsøger at bedrage de troende ved at stille tre vigtige spørgsmål om Guds absolutte enhed.

Det første spørgsmål: Han spørger med et sprog præget af fornægtelse: *"I, som tror på Guds enhed, hvorfor anser I det umuligt, at andre magter kan blande sig i Guds magt? Selvom jeg ikke kunne finde noget på vegne af dem, jeg repræsenterede, og selvom jeg heller ikke kunne opnå noget indgreb i eksistenserne, så jeg kunne ikke bevise min sag. Men hvordan beviser I eksistensen af en Gud med uendelig magt?"*

⁶⁴ I Guds navn, Den Mest Nådefulde, Den Særdeles Barmhjertige.

⁶⁵ "Sig: Han er Gud, Én. Gud, Den Uafhængige (alt er afhængig af Ham, mens Han er selvtilstrækkelig)" (Surah al-Ikhlâs, 112:1-2).

Svaret: Det er endegyldigt bevist i det 22. Ord fra Risale-i Nur samlingen, at alle eksistenser, herunder alle atomer og alle stjerner, hver især udgør et lysende bevis på eksistensen af Gud, Den Absolut Almægtige og hvis eksistens er nødvendig og selvtilstrækkelig. Enhver kæde i universet beviser endegyldigt Hans enhed. Dette beviser Koranen med talrige bevisførelser. Koranen nævner ofte de mest åbenlyse beviser for gøre det klart for alle. Eksempelvis:

Hvis du spørger dem: "Hvem har skabt himlene og jorden?" vil de svare "Gud!"

(Surah az-Zumar, 39:38)

"Blandt Hans beviser (for Hans eksistens og magt) er skabelsen af himlene og jorden og forskellen på jeres sprog og farve."

(Surah ar-Rum, 30:22)

Gennem adskillige koranvers som de ovenstående fremhæver Koranen skabelsen af himlene og jorden som et klart bevis på Guds enhed. Enhver, beskrevet med bevidsthed, bliver nødt til at bekræfte Den Mægtige Skaber (*al Khaliq ul Jalal*) i skabelsen af himlene og jorden.

I 'første station' begyndte vi med et enkelt atom og viste Guds eksistens og enhedsstempler i hvert trin, op til himlen og stjernerne. På tilsvarende måde afviser Koranen, med sine vers, troen på mere end en Gud i skabelsen af stjernerne og himlen, og helt ned til de mindste atomer. Koranen peger derfor på følgende sandhed:

Den Absolut Almægtige (*al Qadir ul Mutlaq*), som har skabt himlene og jorden så vidunderligt, styrer og opretholder nødvendigvis solsystemet, som blot er et af de kredsløb, Han har skabt med en unik kunst.

Eftersom Den Absolut Almægtige (*al Qadir ul Mutlaq*) kontrollerer, istandsætter og styrer solen sammen med dens planeter, må jorden, som er en del af solsystemet, også nødvendigvis være under Hans styre og kontrol.

Eftersom jorden er under Hans herredømme, styring og kontrol, må de væsener, der er skabt som kunstværker og er nedskrevet på jordkloden, med samme formål og frugter, nødvendigvis og tydeligvis også være under Hans absolutte herredømme (*rububiyyah*) og kontrol.

Eftersom alle væsener er under Hans magt, herunder alle væsener, der udbreder sig og spirer på hele jordkloden. Alle væsener, der pynter og udsmykker jorden. Alle væsener, der konstant bliver fornyet. Alle væsener, der kommer, fylder jordkloden, og går igen. Eftersom de både er omfattet af Hans magt, viden og bliver istandsat efter at være blevet vejet på vægten af Hans retfærdighed og visdom. Ja, og eftersom Han har magt over enhver type eksistens, må de små væsener, der er beskrevet med perfektion og struktur, nødvendigvis også være under Hans absolutte herredømme (*rububiyyah*) og skabelse. Ja, disse små væsener, som hver især udgør små eksempler og balancen for arterne i universet, og som fungerer som små indholdsfortegnelser for universets bog, må nødvendigvis også være under Hans kontrol og styring.

Eftersom alt levende er under Hans kontrol og styring, må cellerne, de røde og hvide blodlegemer, organerne og nerverne, der udgør den levende krop, nødvendigvis også være underlagt Hans viden og magt.

Eftersom hver enkelt celle og hver eneste bloddråbe er under Hans styring, kontrol og bevæger sig i overensstemmelse med Hans love, må atomerne, som udgør grundlaget for dem alle, nødvendigvis også være under Hans magt og viden. Dette skyldes, at atomer er sammensat, broderet og vævet kunstnerisk i hver enkelt celle og i hver eneste bloddråbe, hvilket gør at de præcist bevæger sig i overensstemmelse med Hans befalinger, tilladelser og magt, og dermed udfører de deres opgaver fejlfrit.

Eftersom hver bevægelse og opgave udført af disse atomer sker i overensstemmelse med Hans love, tilladelser og befalinger, må forskellene i menneskelige ansigters karakteristika (altså forskellene, der adskiller hvert individ fra alle andre, samt variationerne i stemmer og sprog) også nødvendigvis eksistere gennem Hans viden og visdom.

Eksempler fra det nære og fjerne er nu blevet nævnt. Se på dette koranvers, der peger på denne sammenhæng:

”Blandt Hans beviser (for Hans eksistens og magt) er skabelsen af himlene og jorden og forskellen på jeres sprog og farve.”

(Surah ar-Rum, 30:22)

Så vi siger følgende til den fiktive person, der repræsenterede alle former for vantro (*kafir*) og alle vildfarne, der tilskriver Gud partnere: Her er beviserne! Disse beviser er lige så stærke som kæden i

universet, som nu er blevet præsenteret. De beviser vejen til troen på Guds eksistens og enhed (*tawhid*), og de viser Den Absolut Almægtige (*al Qadir ul Mutlaq*).

Eftersom skabelsen af himlene og jorden viser en Kunstner (*al Sani*) og en Almægtig (*al Qadir*), og eftersom Hans magt er fejlfri, uendelig og fuldkommen, må Han nødvendigvis være hævet over enhver form for partner. Med andre ord har Han på ingen måde behov for en partner eller en hjælper. Hvad går der igennem ens sind, når man vælger at følge denne mørke vej? Hvorfor skulle nogen blive nødsaget til at følge denne vej? Det er vigtigt at bemærke, at Han ikke har brug for en partner. Såvel som hændelserne i universet er fuldstændig uafhængige af partnere, er Hans guddommelighed (*uluhiyyah*), Hans absolutte herredømme (*rububiyyah*) og skabelse hævet over enhver form for partner. Intellectet afviser denne påstand. Dette skyldes, at vi tidligere har bevist, at Kunstneren af himlene og jorden besidder en fuldkommen og uendelig styrke. Hvis Han havde haft en partner, ville det nødvendigvis kræve, at en begrænset styrke skulle besejre en uendelig og fuldkommen styrke. Det ville også indebære, at den begrænsede styrke skulle sætte en stopper for den uendelige styrke og sætte grænser for den grænseløse magt. Med andre ord ville den endelige magt skulle sætte en ende for noget, der er uendeligt, hvilket er det mest umulige og hvilket intellektuelt ikke er muligt.

Det er tidligere blevet bevist, at Gud ikke har brug for partnere, og at deres eksistens er intellektuelt umulig. Da dette er virkeligheden, er det meningsløst og påtvunget at hævde deres eksistens. Med andre ord betragtes sådanne påstande som meningsløse ord, fordi der intellektuelt og logisk ikke er nogen gyldige årsager, der nødvendiggør deres påstand. Dette kaldes "tahakkumi" i islamisk jura, hvilket refererer til en påstand uden mening og grundlag.

Følgende er en regel inden for både islamisk teologi og islamisk jura:

*"En mulighed, der ikke opstår fra et bevis eller et tegn, har ikke en betydning. Den vil ikke give anledning til tvivl om en absolut viden. Den vil heller ikke kunne ændre en stadfæstet dom."*⁶⁶

Eksempelvis er det forstandsmæssigt muligt, at Barla-søen kunne omdannes til olie eller melasse. Men da denne mulighed ikke stammer fra et tegn eller et bevis, påvirker den ikke vores absolutte viden om søens eksistens og dens sammensætning af vand. Denne mulighed giver heller ikke anledning til tvivl eller vildfarelse.

---

⁶⁶ Al Mujaddid, Al Kavaidul Fiqh, s. 105; Ömer Nasuhi Bilmen, Hukuk-i Islamiye ve Istilahat-i Fikhiyye Kamusu 1/279.

Nu har vi undersøgt enhver eksistens og alle hjørner af universet, herunder alt fra atomer til stjerner (som blev beskrevet i den første station), og alt fra skabelsen af himlen og jorden til de individuelle forskelle i menneskers ansigter (som blev beskrevet i den anden station). De bekræftede alle Guds eksistens og enhed med deres tilstande og fungerede som vidner. Du fulgte også denne proces. Derfor er der ingen tegn, der støtter muligheden for mere end én Gud, der kan have andel i eksistensen i universet. Det vil sige, eftersom påstanden om mere end én Gud er uden beviser, uden mening og uden grundlag, er det decideret uvidenhed og irrationalitet at fremføre en sådan påstand.

Den fiktive person, der repræsenterede alle slags vantro (*kafir*) og alle vildfarne, der tilskriver Gud partnere, kunne ikke kommentere det ovenstående. Men han hævdede følgende: *”Årsagerne i universet har en orden, og det faktum, at alt er forbundet med en årsag, må være et tegn på, at der findes partnere i Guds handlinger. Det vil sige, at årsager har en reel virkning, og hvis de har virkninger, kan de også være partnere i Guds handlinger.”*

Svaret: *I henhold til Guds vilje og visdom og Hans ønske om at fremvise manifestationerne af Hans navne er enhver hændelse forbundet med årsager. Alt sker som resultat af en årsag. Men som vi tydeligt har bevist mange steder og i forskellige kapitler, har årsager ikke en sand evne til at skabe.*

Lad os tage udgangspunkt i følgende: Blandt alle årsager er mennesket klart den mest værdifulde. Mennesket besidder den største viljestyrke og selvstændighed. Handlinger som at spise, tale og tænke er de mest synlige og åbenlyse frivillige handlinger blandt menneskets gerninger. Alle disse handlinger består af meget strukturerede, tankevækkende og meningsfulde kæder. Kun en meget lille del af disse handlinger er overladt til menneskets vilje.

For eksempel, når det kommer til spisning, er det kun bevægelsen af tænderne i munden og tygning af maden, der er overladt til menneskets vilje. Resten af kæden, fra cellernes ernæring til resultatet af spisningen, er ikke overladt til menneskets vilje.

På samme måde er det kun at placere bogstaver i bestemte mønstre, der er overladt til menneskets vilje i processen med at tale. Dog er et enkelt ord i en persons mund som et frø, men det ender med at blive et træ, ligesom millioner af de samme ord i luften, hvilket fører til dannelsen af træer og dets

frugter. Disse ord når ud til millioner af lyttere. Hvordan kan et menneske, der kun kan drømme om disse fakta, påstå at have et indgreb i disse blomstrende eksempler?

Eftersom mennesket, der er den mest ærefulde, værdifulde og viljestærke årsag, ikke kan have et indgreb i skabelsen af disse handlinger. Hvordan kan man så hævde, at livløse eksistenser, dyr, grundstoffer eller naturen har en reel virkning på skabelsen? Disse årsager fungerer blot som en konvolut; de er et klæde til de skabninger, som Gud har skabt på en unik måde, og de fungerer som et sølvfad til de mest barmhjertige gaver. Selvfølgelig kan en kasse, hvori en konges gave ligger; eller et lommetørklæde, der dækker en gave; eller en soldat, der bringer kongens gave, ikke være en partner i kongens herredømme. Enhver, der accepterer kassen, lommetørklædet eller soldaten som en partner, forholder sig i hvert fald ikke fornuftigt.

På tilsvarende måde kan tilsyneladende årsager og midler ikke have nogen del i Guds absolutte herredømme (*rububiyyah*). De fungerer udelukkende som Hans tjenere.

Andet formål:

Den fiktive person, der repræsenterede alle former for vantro (*kafir*) og vildfarelse, var på ingen måde i stand til at bevise påstanden om flere guder end en Gud. Eftersom han opgav at bevise denne påstand, forsøger han nu at føre tvivl og sprede løgne for at underminere troen på en Gud.

Han stiller nu sit andet spørgsmål: "I, som tror på Guds eksistens og enhed, siger: "*Han er Én, Han er Den Uafhængige*. Det vil sige, at I hævder, at Skaberen af universet er Én (*al Ahad*) og at manifestationen af Hans enhed ses på forskellige måder i hvert væsen. I hævder også, at Han er Uafhængig (*al Samad*) og at alt er afhængig af Ham, mens Han selv er selvtilstrækkelig. Han er Skaberen af alt. Tøjlerne og nøglerne til alt er under Hans magt. Skæbnen er under Hans magt og kontrol. Ingen af Hans handlinger forhindrer hinanden. Han kan styre alle eksistenser, med alle deres forskelligheder, på én gang." Hvordan kan én enkelt magt ubesværet udføre utallige handlinger på utallige steder? Hvordan kan man tro på en så tankevækkende sandhed?"

Svaret: Dette spørgsmål kan besvares med en dyb og præcis forståelse af Guds enhed og Hans selvtilstrækkelighed. Menneskets intellekt kan kun nærme sig denne forståelse gennem repræsentationer, der fungerer som en kikkert. Gud er enestående og ikke sammenlignelig, hverken Hans selv eller Hans egenskaber. Ikke desto mindre kan vi, i visse tilfælde, få en vis indsigt i Hans

handlinger ved hjælp af repræsentative fortællinger. Her vil vi forsøge at påpege denne forståelse ved hjælp af materielle repræsentationer.

Første repræsentation: En person kan optræde på flere steder ved hjælp af spejle. Selvom denne person er et enkelt individ, kan vedkommende vises på adskillige steder samtidig. Ja, dette minder om, hvordan fysiske ting som glas og vand afspejler sig i andre fysiske ting, hvilket muliggør, at en enkelt ting ses i disse spejle. På samme måde, når det kommer til lysende ting og åndelige væsener, kan visse elementer som luft og bestanddele fungere som spejle og tage form af et rejsemiddel, der bevæger sig med hastigheden af tanker og lyn. Som et resultat rejser disse lysende og åndelige væsener med tankens hastighed i disse rene spejle og smukke områder, hvilket gør det muligt for dem at eksistere på tusindvis af steder samtidig. Da de er lysende, og deres refleksioner er identiske med dem og bevarer deres egenskaber, betragtes de, som om de personligt er til stede i hvert spejl og overalt, i modsætning til fysiske væsener. Disse refleksioner og eksempler på materielle og tætte fysiske væsener er ikke ens i deres fysiske eksistens og har forskellige karakteristika; derfor betragtes de som "ikke-levende."

Eksempelvis er den strålende sol en enkelt enhed, men den ses gennem skinnende genstande. I enhver skinnende genstand på jorden, selv i hver vanddråbe og i det mindste glasskår, afspejler solen sine stråler og viser en lignende sol, der passer til genstandens egenskaber. Solens varme og lys, de syv farver i dens lys, og en slags lighed med dens essens findes i hver skinnende genstand. Hvis vi forestiller os, at solen besad viden og bevidsthed, ville hver skinnende genstand fungere som dens trone og stol. Solen ville have mulighed for personligt at interagere med alt og kommunikere med ethvert bevidst væsen gennem dets refleksioner. Selv med øjets pupil ville solen kommunikere, næsten som om de talte i telefoner. Disse handlinger ville ikke forstyrre hinanden, og en samtale ville ikke hindre en anden. Således ville solen være til stede overalt, men samtidig ingen steder.

Solen fungerer som et materielt og livløst spejl af det guddommelige navn "Den Lysende (al Nur)", som blot er et af de 1001 navne for Gud. Selvom solen er én enhed, kan vi se dens stråler på adskillige steder. Dette rejser spørgsmålet: Er det så ikke muligt for én Gud, som beskrives som almægtig, at udføre utallige handlinger på én gang?

Anden repræsentation: Universet eksisterer som et træ, derfor kan hvert træ være et eksempel på universets sandheder. Lad os derfor betragte dette pragtfulde og vidunderlige platantræ foran vores vindue som en lille illustration af universet og som et udtryk for Guds enhed, der ses i universet:

Dette træ bærer mindst 10.000 frugter, og hver frugt indeholder mindst 100 frø. Tilsammen udgør de 10.000 frugter og en million frø et kunstværk og viser skabelsens handlinger. Men i træets kerne, dets rødder og stamme, findes en manifestation af Herrens befaling og vilje.

De grundlæggende love for træets skabelse er ved siden af hver gren, inde i hver frugt og ved siden af hvert frø. Alt sker i overensstemmelse med disse love, uden at noget mangler eller forhindrer noget andet. Den enkelte manifestation af vilje og befaling forsvinder ikke som lys, varme eller luft. Den efterlader ingen spor, og dens arbejde kan ikke ses på tværs af afstand og forskellige væsener. Hvis den havde spredt sig, ville dens spor og arbejde have været synlige. Ikke desto mindre er den til stede i hver af dem uden at adskille sig eller forsvinde. Disse værker er ikke i modstrid med deres manifestation og natur, blot fordi de optræder individuelt i hvert væsen. Det kan endda siges, at manifestationen af viljen, den befalede lov og den livsfremmende kerne findes i hver af dem og alligevel ikke i nogen af dem. Faktisk har den befalede lov lige så mange "øjne" og "ører", som der er frugter og frø på dette pragtfulde træ. Endda fungerer hver del af træet som et center for loven, så de lange afstande ikke udgør nogen barriere, men snarere bringer dem tættere på, som telefonlinjer. Ifølge denne lov er det længste også det nærmeste.

Det er tydeligt, at selv en lille manifestation af den guddommelige egenskab, vilje (*al iradah*), udfører millioner af handlinger på millioner af steder. Dette er en vilje, manifesteret af Den Eneste Ene (*al Ahad*) og Selvtilstrækkelige (*al Samad*). Derfor er det nødvendigt at tro, som om du selv har været vidne til det, at Gud, Den Almægtige (*al Qudrah*), kontrollerer hvert enkelt aspekt og hver eneste atom i skabelsens træ gennem manifestationen af Sin magt og vilje.

Både svage og lydige eksistenser som solen og åndelige eksistenser som engle er manifestationer af Guds befaling og vilje i dette platantræ. Denne befaling og vilje fungerer som et symbolsk lys og sind i dette platantræ og er kilden til dets liv. Selvom de er på ét sted og består af én ting, kan de på grund af deres detaljerede lysstyrke være til stede mange steder og - som det tydeligt ses - udføre mange opgaver. Selvom de hver især er simple eksistenser beskrevet som materielle skabninger, udtrykker de en absolut universel orden. De kan også udføre flere forskellige opgaver på én gang med deres begrænsede viljestyrke. Dette ser du også, og det kan du heller ikke benægte...

Gud er ophøjet og hævet over det fysiske og materielle rige, Han er hævet over grænserne for mørket af den fysiske afstand. Alle disse lysende væsener er blot skygger af Hans hellige navne. De guddommelige egenskaber og handlinger, der udfolder sig gennem Guds altomfattende vilje, absolutte magt og endeløse viden, fungerer som et gennemsigtigt spejl for skønheden i hele eksistensen, herunder i livet, i åndernes verden og i graven.

Intet kan skjules for Hans enhed, som manifesteres i ethvert eksistens. Intet kan være for stort for Ham. Intet sted kan være skjult for Ham. Ingen kan holde sig væk fra Ham. Ja, hvem kan så nærme sig Ham? Kan noget så forblive skjult for Ham? Kan én ting så forhindre en anden i Hans handlinger? Kan noget så forblive langt fra Hans nærhed? Som Ibn Abbas (må Gud være nådig med ham) sagde, har Han mon ikke "et metaforisk øje, der ser alt i eksistensen, og et metaforisk øre, der hører det hele"? Ville eksistensens kæde ikke være som en tråd eller en blodåre for den hurtige strøm af Hans befalinger og love? Tror du selv ikke, at forhindringer og udfordringer fungerer som midler til Hans kontrol? Tror du selv ikke, at årsager og midler blot er et slør i virkeligheden? Tror du selv ikke, at Han så er overalt, selvom Han ikke er begrænset til et bestemt sted? Tror du selv, at afstand, størrelse og lag i virkeligheden kan forhindre Hans nærhed, kontrol og overvågning? Fysiske eksistenser er skabningsmæssigt mulige, eksisterer i mange tal og er begrænsede i deres eksistens. Som følge heraf er de nødvendigvis underlagt forandring, fornyelse, placering og opdeling. Gud, hvis eksistens er nødvendig (*Wajib al Wujud*), hvis eksistens absolut er én, og uden nogen begrænsning, er hævet over sådanne begrænsninger. Kan så disse fysiske eksistenser mon nærme sig Gud, der er hævet over enhver mangel og ufuldkommenhed? Kan ufuldkommenhed nogensinde nærmer sig Hans storhed?

Sidste del af det andet formål:

En gang, mens jeg reflekterede over Guds enhed, kiggede jeg på træet med dets frugter foran mit vindue. En kæde af refleksioner på arabisk strejfede mit hjerte. Som de opstod, besluttede jeg at nedskrive dem på arabisk og give en kort oversættelse.

Her er en kort oversættelse af den arabiske refleksion:

Hver frugt og hvert frø på træet er enestående mirakler fra Herrens visdom. De er hver især vidundere af guddommelig kunst og gaver fra Guds barmhjertighed. Hver af dem tjener som et materielt bevis for Guds enhed. De varsler hver især om de guddommelige velsignelser i det hinsidige (*al akhirah*). På samme måde som de direkte vidner om den altomfattende styrke i Hans magt og omfanget af Hans

viden, fungerer de som spejle for Hans enhed i en verden af overflod. De leder vores opmærksomhed væk fra mangfoldighed og hen imod enhed, det vil sige væk fra en verden, hvor utallige elementer distraherer menneskets sind fra dets Skaber, og hen imod Guds enhed. Hver af dem kommunikerer således gennem deres udseende: *“Bliv ikke fortabt eller overvældet af dette enorme træ med alle dets grene! Vi bærer hele træet inden i os. Dets mangfoldighed er indlejret i vores enhed.”* Faktisk er hvert frø, som repræsenterer hjertet af enhver frugt, et materielt spejl for Guds enhed. Det minder os om alle de guddommelige navne, som det store træ åbent fremviser, mens ethvert frø, hemmeligt og dybt inde i træets frugter, reciterer.

Både disse frugter og frø fungerer som spejle for Guds enhed og tjener som tydelige tegn for skæbne og mægtighed. Skæbne og magt udtrykker denne sandhed med følgende ord: *“De utallige grene, der udspringer fra dette træ, stammer fra ét enkelt frø, og derved afspejler Kunstnerens enhed i skabelse og formgivning. Træet vokser højere ved at frigøre grene og blade og samler al sin sandhed i en enkelt frugt. Hele dets betydning koncentrerer sig i ét frø. Dette viser visdommen i skabelse og styring af Den Mægtige Skaber (al Khaliq ul Jalal). På samme måde har dette univers, der sammenlignes med et træ, sin eksistens fra en kilde til enhed og er underlagt dens styre. Ja, ligesom mennesket, universets frugt, viser sin Skabers enhed blandt denne mangfoldighed af væsener, kan menneskets hjerte ligeledes se Guds enhed i mangfoldigheden gennem troens (iman) perspektiv.”*

Desuden er disse frugter og frø detaljerede tegn på guddommelig visdom. Denne visdom udtrykker følgende betydning for væsener, der er beskrevet med bevidsthed: *“Når man kigger på et træ fra et større perspektiv, fokuserer man på en enkelt frugt med dens fulde formål og betydning. Denne ene frugt er et lille eksempel på hele træet. Derudover udgør frugten årsagen til, at dette træ eksisterer. Desuden rettes opmærksomheden også mod hvert enkelt frø inde i frugten fra det større perspektiv, da hvert frø indeholder hele træets betydning og programmering. Det vil sige, at den visdom, der styrer og udvikler træet (i henhold til de guddommelige navne), retter sin opmærksomhed mod hver frugt, da de udgør formålet med træets eksistens og skabelse. Nogle gange må træet endda beskæres, og nogle grene fjernes for at fremme væksten af sundere og mere frugtbare frugter.*

På samme måde er mennesket formålet med eksistensen og skabelsen af dette univers, som vi kan sammenligne med et træ. Og det menneskelige hjerte, repræsenteret som frøet i frugten, fungerer som et spejl, der afspejler universets Skaber. Denne visdom hjælper os med at forstå, hvordan selv det lille og ubetydelige menneske spiller en rolle i store begivenheder som død og genopstandelse (*hashr*).

Mennesket påvirker også universets forandringer og dets endelige opløsning. Døren til denne verden lukker sig, og døren til det hinsidige åbner sig, for at mennesket kan blive stillet til regnskab for sine handlinger foran en stor domstol.”

Eftersom genopstandelsen (*hashr*) nu er blevet nævnt, er det på tide at belyse et aspekt, der fremhæver majestæt, styrke, klarhed og skønhed i Koranens beskrivelse af beviset for genopstandelsen (*hashr*).

Resultatet af denne refleksion viser følgende:

Det er tydeligt, at der manifesteres en magt, der har evne til at opløse og genoplive hele universet, hvis det er nødvendigt, for at etablere en domstol, hvor mennesket vil blive stillet til regnskab og opnå evig glæde. Men der findes forskellige niveauer af genopstandelse efter døden. Det er obligatorisk at tro på og en pligt at kende nogle af disse niveauer. De øvrige niveauer vil blive synlige og kendte i takt med åndelige og intellektuelle fremskridt. Den Vise Koran beskriver en styrke ved at belyse den mest omfattende del af genopstandelsen for at bevise det mest grundlæggende niveau på en absolut og kraftfuld måde.

Følgende er det niveau af genopstandelsen, som man er forpligtet til at tro på:

Når mennesker dør, forlader deres sjæle deres kroppe, og kroppene rådner op. Dog forbliver halebenet, kaldet "ajbuzzanab," en lille knogle fra menneskekroppen, evig.⁶⁷ Dette kan sammenlignes med et frø fra en frugt. Ved genopstandelsen vækker Gud den menneskelige krop til live fra denne knogle og genforener sjælen med den. Dette niveau er så tydeligt, at der findes millioner af eksempler på dette i naturen hvert forår.

Ja, for at bevise dette niveau præsenterer Koranens vers nogle gange en sandhed så dybtgående, at de peger på handlinger udført af en magt, der er i stand til at genoplive alle atomer.⁶⁸ Andre gange giver Koranens vers indsigt i værker udført af en magt og visdom, der kan sende alle eksistenser til den dødelige verden og bringe dem tilbage.⁶⁹ Nogle gange beskriver Koranens vers handlingerne og manifestationerne af en magt og visdom, der er i stand til at sprede stjernerne og rive himlen fra

---

⁶⁷ Bukhari, tafsiru sura (39) 3; Muslim, fitan 141-143; Abu Davud, sunnah 22; Nasai, janaiz 117; Ibn Majah, zuhd 32, Janaiz 48; Ahmad Ibn Hanbal, al-Musnad 2/322.

⁶⁸ Surah al-An'am, 6:38; Surah Fussilat, 41:39; Surah al-Ahqaf, 46:33.

⁶⁹ Surah Yunus, 10:3-6; Surah al-Hijr, 15:23; Surah Taha, 20:55.

hinanden.⁷⁰ Andre gange peger Koranens vers på handlingerne og manifestationerne af en magt og visdom, der kan tage livet af alle levende væsener og genoplive dem med en pludselig lyd.⁷¹ I visse tilfælde præsenterer Koranens vers manifestationerne af en magt og visdom, der kan frembringe genopstandelsen af alle levende væsener på jorden, én efter én.⁷² Andre gange giver Koranens vers indsigt i værker udført af en magt og visdom, der er i stand til at fuldstændig opløse jordkloden, blæse bjergene væk og derefter istandsætte dem i en smukkere tilstand end de har været før.⁷³

Det vil sige, ud over det grundlæggende niveau af genopstandelsen, som er obligatorisk at kende og tro på, viser Koranen, at Gud, Den Almægtige, har magten til at skabe mange forskellige niveauer af genopstandelsen med Sin magt og visdom. Hvis det er i overensstemmelse med Guds visdom, kan Han selvfølgelig udføre alle de ovennævnte handlinger og give os eksempler på dem.

Spørgsmål: “Du bruger ofte repræsentative sammenligninger i Risale-i Nur samlingen. Men ifølge videnskaben om logik, hævdes det, at repræsentative sammenligninger ikke udtrykker absolut viden. Det kræver logiske beviser i sådanne tilfælde. Inden for islamisk jura bruger lærde dog repræsentative sammenligninger i kontroversielle spørgsmål, hvor en stærk holdning betragtes som tilstrækkelig. Derudover præsenterer du disse sammenligninger i form af historier, hvilket baserer dem på fantasi, og derfor kommer i konflikt med virkeligheden.”

Svaret på første del af spørgsmålet: Ifølge videnskaben om logik hævdes det, at repræsentative sammenligninger ikke *nødvendigvis* udtrykker absolut viden. Men der findes en type af repræsentativ sammenligning, der uden tvivl er stærkere end logikkens beviser og mere sikker end den førnævnte påstand. Denne type repræsentation viser spidsen af en universel sandhed gennem en simpel analogi og støtter sin påstand med denne sandhed som grundlag. Denne type af repræsentation afslører loven og essensen af sandhed i en bestemt genstand, hvilket muliggør forståelsen af den store sandhed og sammenligningen med andre eksempler.

---

⁷⁰ Surah Saba, 34:9; Surah ar-Rahman, 55:37; Surah al-Haqqah, 69:16.

⁷¹ Surah al-Kahf, 18:99; Surah an-Najm, 27:87-88; Surah Ya-Sin, 36:49-53.

⁷² Surah Fatir, 35:9; Surah az-Zukhruf, 43:11.

⁷³ Surah at-Tur, 52:7-11; Surah al-Waqi'ah, 56:3-6; Surah al-Haqqah, 69:13-14.

For eksempel viser følgende repræsentation en ufejlbarlig lov: *"Solen er, gennem sin lysstyrke, til stede i enhver skinnende genstand, mens den er en enkelt enhed."* Dette konstaterer, at lys og lysspredende genstande ikke kender afstande; det fjerne og det nære er ens for dem. Mere og mindre er ens for dem og de kan ikke begrænses til en placering.

For eksempel er følgende ligeledes en repræsentation: *"Blade og frugter på et træ formes og udvikles på samme tid, på samme måde og på en let og fejlfri måde. Alt dette sker fra en enkelt centerenhed, styret af en befalende lov."* Denne repræsentation viser spidsen af en omfattende lov og en enorm sandhed. Den er som et endegyldigt bevis for ideen om, at hele universet, som dette træ, er underlagt den ufejlbarlige lov og Guds enhed.

Alle repræsentative sammenligninger i Risale-i Nur samlingen er af denne type. De er stærkere og mere absolutte end logiske beviser.

Svaret på sidste del af spørgsmålet: I videnskaben om retorik er det velkendt, at et ords egentlige betydning blot fungerer som en indikation af en anden skjult betydning. Dette kaldes for "hentydende ord." Den faktiske betydning af dette ord, som kaldes "hentydning," udgør ikke i sig selv grundlaget for at fastslå, om noget er sandt eller falsk. Det er derimod den skjulte betydning, symboliseret af hentydningen, der afgør sandheden eller falskheden. Hvis hentydningens betydning er sand, så betragtes udsagnet som sandt. Selv hvis det oprindelige ord har en falsk betydning, bibeholdes udsagnets sandhed. Omvendt, hvis hentydningens betydning ikke er sand, vil udsagnet være falsk, uanset om det faktiske ord har en sand betydning. (Dette understreger vigtigheden af at forstå den symbolske og skjulte brug af sprog i forhold til at bedømme udsagns sandhed eller falskhed.)

Et eksempel på en hentydning (der har rødder i gamle østlige traditioner) er følgende: *"Ledbåndet på sværdets klinge er langt."* Dette er en hentydning til at en person er høj. Hvis den pågældende person er høj, selvom den ikke har et sværd, vil dette udsagn stadig være sandt. Hvis personen derimod ikke er høj, men tilfældigvis har et langt sværd, vil dette udsagn ikke blive anset for at være sandt. Dette skyldes, at det ikke er den bogstavelige betydning af ordene, der er afgørende, men snarere hentydningen, der er knyttet til dem.

Historierne i Risale-i Nur samlingen (herunder de første otte repræsentative fortællinger) fungerer som "hentydende ord". De sandheder, der afsløres i slutningen af disse historier, som er absolut sandfærdige, repræsenterer de hentydende betydninger af disse historier. Deres egentlige betydning fungerer som en kikkert, der bringer fjerne sandheder tættere på. Uanset formen, hvori dette sker,

påvirker det ikke deres sandhed og troværdighed. Desuden er disse historier i sig selv repræsentationer. For at lette forståelsen for alle, er eksistenserne beskrevet med deres kropssprog, og åndelige figurer fremstår som fysiske personer.

Tredje formål:

Efter at have modtaget et endeligt, overbevisende og unægteligt svar på sit andet spørgsmål, stiller den fiktive person, der repræsenterer alle slags vantro (*kafir*) og alle vildfarne, der tilskriver Gud partnere, et tredje spørgsmål som følger:

“I Koranen ses udtryk såsom “*Den bedste Skaber*”⁷⁴ og “*Den Barmhjertigste blandt de barmhjertige*.”⁷⁵ Disse antyder, at der måske er flere gode eller barmhjertige skabere. Desuden hævder I, at “*Skaberen af universet besidder uendelig perfektion, inklusive de højeste niveauer af alle egenskaber af fuldkommenhed.*” Men fuldkommenhed i ting er ofte defineret gennem eksistensen af de modsatte elementer. For eksempel: For at værdsætte glæde kræver det viden om smerte. For at lys skal være synligt, skal der også være mørke. For at genforening skal bringe glæde, er adskillelse nødvendig, osv.”

Svaret: Vi skal nu besvare første del af spørgsmålet gennem fem “tegn”.

Første tegn

Da Koranen fra start til slut viser og beviser Guds eksistens og enhed, er den et endegyldigt bevis på, at Koranens udtryk ikke falder inden for den forståelse, du måtte have. Når Koranen refererer til Gud som “*Den bedste Skaber*,” betyder det, at Han eksisterer på det smukkeste niveau som Skaber. Der er ingen tegn på eksistensen af en anden gud end Ham. Det er muligt, at der eksisterer andre aspekter af Hans skabelse, ligesom de guddommelige egenskaber, men udtrykket “*Den bedste Skaber*” peger på, at Han er Den Mægtige Skaber (*al Khaliq ul Jalal*) på det smukkeste og højeste stadie.

Andet tegn

Udtryk som “*Den bedste Skaber*” indikerer ikke, at der er flere skabere end én. Den fokuserer på skabningernes arter og niveauer. Det vil sige: “Han er Skaberen, der skaber alt på en måde, så de

---

⁷⁴ Surah al-Mu'minun, 23:14. Surah as-Saffat, 37:125.

⁷⁵ Surah al-A'raf, 7:151. Surah Yusuf, 12:64. Surah al-Anbya, 21:83.

passer harmonisk sammen og eksisterer på det smukkeste niveau.” Denne betydning ses i Koranvers som følgende: “(Gud), som har gjort alt, hvad Han har skabt, fortrinligt (smukt og entydigt).”⁷⁶

Tredje tegn

Sammenligningerne i udtrykkene som "Den bedste Skaber," "Gud er Den Største," "Han er Den bedste til at fælde dom," og "Han er Den bedste til at skænke velsignelser" adskiller sig væsentligt fra andre sammenligninger. De indeholder ikke en sammenligning mellem Guds egenskaber og de manifestationer af Guds egenskaber, som skabningerne bærer. Dette skyldes, at de perfekte egenskaber, der findes i hele universet, blandt ånder (*jinn*), mennesker og engle, er blot en svag skygge af Guds fuldkommenhed. Hvordan kan de så overhovedet sammenlignes? En sådan sammenligning ville udgøre grundlaget for de uopmærksomme menneskers forståelse, men dette ville være en forkert analogislutning.

Vi kan tage udgangspunkt i et eksempel: En soldat udviser fuldstændig lydighed og respekt for sin kommandør, da han ser al sin nytte og autoritet fra kommandøren. Han tænker ikke på kongen. Selv hvis han tænker på kongen, udtrykker han sin taknemmelighed over for kommandøren. Man kan råde denne soldat til at forstå, at kongen er overlegen i autoritet og magt, men dette ville stadig ikke være en sammenligning af kongens majestætiske og virkelige ledelse med kommandørens mindre og tilsyneladende ledelse. Dette skyldes, at en sådan sammenligning og prioritering af det ene frem for det andet ikke giver mening. Det afhænger også af, hvad soldaten anser som vigtigt og hans personlige forhold til dem, der får ham til at foretrække kommandøren og udtrykke sin taknemmelighed kun over for ham.

På samme måde bliver de tilsyneladende årsager, som mennesker hævder, er skabere af velsignelser, et slør for Gud, den sande kilde til velsignelser, i de uopmærksomme menneskers perspektiv. Uopmærksomme mennesker hænger sig fast til disse årsager og tilskriver al velsignelse og godhed til dem, og de lovpriser og takker udelukkende disse årsager. Koranen siger derfor følgende: “Gud er

---

⁷⁶ Surah as-Sajdah, 32:7.

større,⁷⁷ Han er den skønne og sande Skaber,⁷⁸ Han er den, der skænker velsignelserne.⁷⁹ Se Ham og udvis taknemlighed over for Ham.⁸⁰»

Fjerde tegn

Sammenligninger og overlegenhed kan forekomme i forhold til eksisterende, mulige og endda hypotetiske ting. Ligesom der er forskellige niveauer i mange essenser, så kan der, intellektuelt set, eksistere utallige niveauer inden for essensen af Guds navne og hellige egenskaber. Ikke desto mindre eksisterer Gud på det mest fuldkomne og smukkeste niveau blandt alle mulige og tænkelige niveauer af Hans egenskaber og navne. Hele universet bekræfter denne sandhed gennem deres tilsyneladende fuldkommenhed. I erklæringen om, at de smukkeste navne tilhører Gud,⁸¹ betyder det, at alle Hans navne er omfattet af denne skønhed.

Femte tegn

De tidligere sammenligninger og overlegenheder vedrører ikke forholdet mellem Gud og andre eksistenser. Der er to måder, hvorpå Hans egenskaber manifesterer sig.

Den første kaldes: "al Wahidiyyah". Dette indebærer styring gennem generelle love, gennem slør og midler.

Den anden kaldes: "al Ahadiyyah." Dette betyder direkte styring uden slør eller mellemlid, med en særlig henvendelse. Gennem denne enhed og dens direkte velsignelser, skabelse og storhed, forstås det, at Guds handlinger er større, smukkere og højere end de manifestationer af godhed, skabelse og storhed, der ses gennem midler og årsager.

For at illustrere dette kan vi tage udgangspunkt i et eksempel: Vi kan betragte alle de embedsmænd og befalingsmænd, der arbejder for en konge - men en konge, som er helgen (*wali*) - som blot et slør og forstå, at alle beslutninger og handlinger er under hans kontrol. Kongens handlinger kan således opdeles i to kategorier:

---

⁷⁷ Surah al-An'am, 6:100. Surah al-A'raf, 7:190. Surah Yunus, 10:18.

⁷⁸ Surah al-Mu'minun, 23:4. Surah as-Saffat, 37:25.

⁷⁹ Surah as-Sajdah, 32:7.

⁸⁰ Surah al-Baqarah, 2:152, 172. Surah an-Nahl, 16:114. Surah al-'Ankabut, 29:17.

⁸¹ Surah al-Isra, 17:110. Surah Taha, 20:8. Surah al-Hashr, 59:24.

Den første: Dette omfatter de ordrer, han udsteder, og de handlinger, han udfører i overensstemmelse med de generelle love gennem hans synlige embedsmænd og befalingsmænd.

Den anden: Dette omfatter de handlinger, han direkte udfører uden anvendelse af generelle love, og uden anvendelse af sine embedsmænd. Disse handlinger er større, da de tydeliggør hans herredømmes suverænitet.

På samme måde har Skaberen af universet, Den Begyndelsesløse (*al Azali*) og Endeløse (*al Abadi*) Konge, brugt midler og årsager som et slør for Sin kontrol og har fremvist Sit majestætiske herredømme. Dog har Han nærmest placeret en telefon i hjertet af Sine tjenere og tildelt dem en særlig tjeneste, så de kan henvende sig direkte til Ham og vende ryggen til årsagerne. Dette retter deres opmærksomhed fra universet til Ham, så de erklærer følgende: "*Dig tilbeder vi, og Dig beder vi om hjælp.*"⁸²

Nu vil vi besvare den anden del af spørgsmålet ved at præsentere yderligere fem "tegn".

Første tegn

Spørgsmålet: "Hvordan kan noget være fuldkommen, hvis det ikke har nogen modsætning?"

Svaret: Den person, der stiller dette spørgsmål, har muligvis ikke en korrekt forståelse af, hvad en reel fuldkommenhed indebærer. Han antager, at fuldkommenhed kun kan eksistere i forhold til noget, der er påvirket eller defineret af ydre omstændigheder eller forhold. Men de egenskaber og kvaliteter, der kun eksisterer i kraft af at være i kontrast eller sammenhæng med andre, er ikke reelle; de er relative og svage. Hvis de faktorer, der påvirker eller definerer dem, forsvinder, forsvinder også deres kvaliteter.

For eksempel er den relative nydelse ved varme kun forståelig i kontrast til kuldens effekt. Den relative velsmag i maden er betinget af følelsen af sult. Disse relative nydelser og kvaliteter svækkes eller forsvinder, hvis de betingelser, de er afhængige af, fjernes.

---

⁸² Surah al-Fatihah, 1:5.

Men reel nydelse, kærlighed, perfektion og kvalitet er uafhængige og eksisterer i sig selv som en fast etableret sandhed. Nydelsen ved Hans eksistens og liv, nydelsen ved kærligheden til Ham, kendskabet til Ham og troen til Ham, nydelsen ved Hans evighed, barmhjertighed og medlidenhed, er ikke betinget af ydre faktorer. Skønheden i Lyset, skønheden i Hans egenskaber; Hans evige syn og tale, skønheden i Hans gavmildhed og moral, er ikke afhængige af eksterne påvirkninger. Perfektion i Hans selv, egenskaber og handlinger er ligeledes uafhængige af eksterne faktorer.

Således er alle former for fuldkommenhed reelle og uafhængige i forhold til Den Mægtige Kunstner (*al Sani ul Jalal*), Den Skønne Skaber (*al Fatir ul Jamal*), Den Fuldkomne Skaber (*al Khaliq ul Kamal*). Andre faktorer påvirker eller definerer Ham ikke.

Andet tegn

Sayyid al-Sharif al-Jurjan siger følgende i sit værk, Sharhu'l-Mawakif: "*Årsagen til kærlighed kan enten være nydelse og gavn, seksuel tiltrækning eller fuldkommenhed. Dette skyldes, at fuldkommenhed elskes ubetinget.*"⁸³ Det vil sige, uanset hvad man elsker, sker det enten på grund af fornøjelse og personlig fordel eller på baggrund af ønsket om børn gennem seksuel intimitet, eller fordi der findes fuldkommenhed i det, man elsker. Hvis årsagen er fuldkommenhed, er der ingen yderligere begrundelser eller formål, da fuldkommenhed elskes ubetinget. For eksempel beundrede og elskede alle i fortiden mennesker, der afspejlede Guds fuldkommenhed, selvom de ikke havde nogen nærtstående relation til dem.

På samme måde bliver alle Guds fuldkommenheder, alle dyder af Hans smukke navne, elsket ubetinget, fordi de repræsenterer sande fuldkommenheder. Kærligheden til dem er ubetinget. Den Sande Kærlige elsker Sine sande fuldkommenheder og skønheden i Sine egenskaber og navne på en måde, der er værdig til Ham selv. Derudover elsker Han Sin kunst, som er manifestationen af fuldkommenhed og spejlet af de skabninger, Han skaber med kunst og skønhed. Han elsker Sine profeter og helgener (*awliya*), især Sin ærede Elskede (fred og velsignelser være med ham), som er profeternes mester og helgenernes leder. Det vil sige, ved at elske Sin egen skønhed, elsker Han Profeten Muhammad (fred og velsignelser være med ham), som er spejlet af denne skønhed. Ved at elske Sine egne navne elsker Han Profeten og hans brødre, som er en omfattende og bevidst manifestation

---

⁸³ Al-Jurjani, Sharhu'l-Mawakif 6/138.

af disse navne. Ved at elske Sin kunst elsker Han Profeten Muhammad og andre profeter, som er budbringere af denne kunst. Han elsker også dem, der elsker og beundrer de kunstneriske skabninger og tilskriver dem Ham. Han elsker Profeten Muhammad og dem, der følger hans vej. Og ved at elske skønheden i Sin skabelse elsker Han Profeten Muhammad, som omfatter alle moralske skønheder. Han elsker også hans brødre og dem, der følger ham.

Tredje tegn

Fuldkommenhederne i hele universet tjener som beviser og tegn på Guds fuldkommenhed og skønhed. Sammenlignet med Hans uforlignelige fuldkommenhed fremstår al skønhed og perfektion i universet som en svag skygge. Vi vil kort pege på fem beviser for denne sandhed.

Det første bevis: Ligesom et fejlfrit, storslået og udsmykket palads udgør et klart bevis på en mester bag det og et detaljeret håndværksmæssig kunnen. Det detaljerede og nøje udførte arbejde i dette palads, der udgør en perfekt handling, peger nødvendigvis på eksistensen af en perfekt aktør; en mester, en ingeniør med titler som "innovativ" og "detaljeorienteret." Disse perfekte titler fremhæver uden tvivl mesterens fuldkomne kunstneriske egenskaber. Denne fejlfrie kunst og disse egenskaber udgør et klart bevis på hans perfekte kompetencer, og disse perfekte kompetencer peger nødvendigvis på fuldkommenheden af hans personlighed og natur inden for hans fagområde.

På samme måde: Dette univers, sammenlignet med et palads, dette perfekte mesterværk, udsmykket med detaljer, udgør tydelige tegn på yderst perfekte handlinger. Dette skyldes, at perfektionen i et værk udspringer fra og viser handlingernes perfektion, og handlingernes perfektion er nødvendigvis bevis på en perfekt Aktør med fuldkomne egenskaber. Igennem Hans værker ses blandt andet perfektionen af følgende titler og navne: "al Mudabbir,"⁸⁴ der styrer alt med sin uendelige viden, "al Musawwir,"⁸⁵ der giver alt den perfekte form, "al Haqim,"⁸⁶ der udfører alt med visdom, "al Rahim,"⁸⁷

---

⁸⁴ **Al Mudabbir** refererer til, at Gud er Den, der styrer og kontrollerer alt i universet.

⁸⁵ **Al Musawwir** (dansk: Formgiveren) er et af Guds navne. Dette navn refererer til, at Han skaber alt i forskellige former, typer, arter, farver, dimensioner og klassifikationer.

⁸⁶ **Al Haqim** (dansk: Den Vise) er et af Guds navne. Dette navn refererer til, at Han skaber alt med visdom, mening, viden og nytte.

⁸⁷ **Al Rahim** (dansk: Den Særdeles Barmhjertige) er et af Guds navne. Dette navn refererer til, at Han skænker større og evige velsignelser til dem, der hensigtsmæssigt bruger de velsignelser, som Han skænker i dette liv. Endvidere indebærer navnet, at Han udelukkende velsigner de troende i det hinsidige (*al akhirah*).

der udviser uendelig medlidenhed og barmhjertighed, og "al Muzayyin,"⁸⁸ der udsmykker alt med sin unikke kunst. Perfektionen af navnene og titlerne udgør utvivlsomt beviset på perfektionen af Aktørens egenskaber, idet en egenskab ikke kan anses for perfekt, medmindre de dertilhørende navne og titler også er perfekte. Perfektionen af disse egenskaber indikerer klart Aktørens egen fuldkommenhed, da kilden til egenskaber ligger i disse evner. Ydermere er det en demonstration af Hans fuldkommenhed, at selv når lyset fra denne fuldkommenhed passerer gennem sløret af Hans handlinger, egenskaber, navne og værker, manifesterer der stadig en vidunderlig skønhed og perfektion i dette univers.

Du vil forstå, hvor ubetydelige og svage de relative perfektioner, der fremstår som overlegenhed over deres modsætninger, forbliver, når eksistensen af sådanne reelle og perfekte egenskaber, der tilhører Gud, er bekræftet med ubestridelige beviser...

Det andet bevis: Når man observerer dette univers mere nøje, er der ingen tvivl i samvittighed og hjerte. Man vil med en direkte fornemmelse føle, at den, som så dybdegående forgylder universet og udsmykker det med forskellige broderier, besidder en uendelig skønhed og fuldkommenhed, som Han udtrykker gennem det.

Det tredje bevis: Det er alle bekendt, at afmålte, velordnede, perfekte og smukke kunstværker vidner om en ypperlig planlægning. En fejlfri og smuk planlægning er et bevis på en perfekt og smuk viden samt en skøn evne i sindet og sjælen. Således kommer sjælens åndelige skønhed til udtryk i vedkommendes kunst gennem viden.

Dette univers, med dets uendelige materielle skønheder, udgør en meget lille lækage af skønheden i viden og spiritualitet. Disse skønheder og perfektioner inden for viden og spiritualitet er selvfølgelig manifestationer af en uendelig og evig skønhed samt fuldkommenhed.

Det fjerde bevis: Det er alle bekendt, at den, der udsender lys, må have lys, og den, der lyser, skal være selvlysende. Velsignelse stammer fra velstand, og medfølelse stammer fra barmhjertighed. Da dette er en ufravigelig virkelighed, fortæller al den skønhed, der findes i universet, og alle de

---

⁸⁸ **Al Muzayyin** refererer til, at Gud er Den, der udsmykker og pynter Sit skaberværk. Det vil sige, at Han udsmykker alle skabninger med forskellige evner, farver, mønstre, design og klassifikationer.

forskellige kvaliteter af perfektion i skabningerne, om en uendelig Skønhed, på samme måde som sollyset klart vidner om solen.

Da skabninger på jordkloden lyser som en stor flod med refleksioner af perfektion, kan de sammenlignes med en flod, der midlertidigt lyser op med solens manifestationer. Ligesom en flod stråler med solens effekter, lyser disse flydende skabninger midlertidigt med refleksioner af skønhed og perfektion.

Det kan forstås, at de efterfølgende skabninger også viser den samme glans og refleks: ligesom charmen og skønheden i boblerne i strømmende vand ikke stammer fra dem selv; det er skønheden og manifestationerne i solens lys.

På samme måde er skønheden og kvaliteten af perfektion, der midlertidigt stråler i strømmen af dette univers, en afspejling af de smukke navne hos en Evig Sol.

Det femte bevis: Det er alle bekendt, at når mennesker, der kommer fra tre eller fire forskellige veje, fortæller den samme begivenhed, er dette udtryk for en viden, der ikke indeholder tvivl. Denne viden indikerer, at begivenheden fandt sted med en sådan nøjagtighed, at der ikke er nogen mulighed for, at den ikke er sand.

Ja, personer med forskellige normer, forståelser og evner har opnået enighed, på trods af at de har levet i forskellige århundreder. Dette har været enkeltpersoner fra forskellige stadier, der havde til fælles, at de var bekendte med beviserne for viden. Blandt dem har været helgener (*awliya*) fra forskellige retninger (*tariqah*), sandfærdige personer fra forskellige veje og ægte filosoffer fra forskellige sekter. De opnåede enighed om følgende med glæde, gennem undersøgelser, ved at være vidner og ved at observere med opmærksomhed og grundighed: *Skønheden og perfektionen, som ses i universet og eksistenserne, er manifestationer af de smukke navne og perfektionen hos Den Eneste Ene, hvis eksistens er nødvendig (Wajib al Wujud)*. Denne enighed udgør et ufravigeligt og absolut bevis.

Jeg forestiller mig, at den fiktive person, der repræsenterede de vantro, ved dette tegn er tvunget til at dække sine ører og løbe væk for ikke at høre. Deres mørke sind er som flagermus; de kan ikke tolerere at se disse lys. Derfor vil vi fra dette øjeblik ikke rette meget opmærksomhed på dem.

Fjerde tegn

Oplevelsen af nydelse og skønhed i en ting er mere knyttet til dens resultater end til dens modsætninger. For eksempel er gavmildhed en smuk og behagelig egenskab, hvor nydelsen opstår gennem glæden og lettelsen hos dem, der bliver hjulpet. Denne nydelse overstiger langt den relative tilfredsstillelse, som en person ville opnå ved at føle sig overlegen i forhold til andre gavmilde mennesker.

På samme måde oplever en person, der udviser medfølelse og barmhjertighed, en sand nydelse ved at se dem, han udviser medfølelse for, føler sig godt tilpas. En mor, for eksempel, finder stor nydelse i sine børns glæde og behag gennem medfølelse, så stærk, at hun ville ofre sig selv for at lindre deres bekymringer. Denne form for nydelse motiverer endda selv en kylling til at angribe en løve for at beskytte sine unger.

Da sand nydelse, skønhed, glæde og perfektion er højtstående egenskaber, fokuserer disse egenskaber ikke på deres modsætninger, men på deres manifestationer og relationer.

Når det kommer til skønheden i Guds barmhjertighed, rettes opmærksomheden også mod dem, der modtager Hans barmhjertighed, især fordi Han beskrives med Skønhed (*al Jamal*) og Fuldkommenhed (*al Kamal*). Dette skyldes, at Han er Den Levende (*al Hayy*) og Opretholderen (*al Qayyum*), Den Medfølende (*al Hannan*) og Den Generøse (*al Mennan*), Den Særdeles Barmhjertige (*al Rahim*) og Den Mest Nådige (*al Rahman*).

Beskrivelsen af Den Særdeles Barmhjertige (*al Rahim*) og Den Mest Nådige (*al Rahman*) i kærlighed er i henhold til graden af glæde, velsignelse og lettelse hos dem, der modtager Hans barmhjertighed, især i det evige paradys. Dette sker på en måde, der er i overensstemmelse med Hans værdighed, og hvor betydningen af Hans egenskaber løftes til det sublime, det smukke, det hellige og hævet over enhver ufuldkommenhed.

Der er højtstående og hellige karakteristika kaldet "*Hellig nydelse, hellig kærlighed, hellig glæde og behagelighed, der er hævet over enhver ufuldkommenhed,*" som vi ikke kan uddybe yderligere på grund af manglende tilladelse inden for islamisk jura. Disse beskrivelser adskiller sig væsentligt fra den kærlighed, glæde og behagelighed, vi observerer i universet og føler blandt skabninger. Vi har gentagne gange bevist, at disse beskrivelser er uendeligt mere højtstående, hellige og hævet over enhver ufuldkommenhed. Ønsker du at få et glimt af disse betydninger, skal du følge med i følgende repræsentationer, der fungerer som en slags kikkert.

Eksempel 1: Forestil dig en person, der er gavmild, generøs og medfølelse. Han arrangerer et overdådigt måltid på et smukt sejlskib for de fattige, sultne og trængende, alt imens han selv overvåger begivenheden. Dette giver et indblik i, hvor glad og tilfreds en person, der nyder at give, føler sig. Især når de fattige udtrykker taknemmelighed for de modtagne velsignelser, de sultne nyder måltidet med dyb taknemmelighed, og de trængende glæder sig over at hylde ham.

Hvis dette er glæden hos en person, der ikke er den rigtige ejer af bordet og som fungerer som en embedsmand, der opfylder kongens ønsker, kan dette sammenlignes med Den Rigtige Ejer. Han placerer ånder (*jinn*), mennesker og dyr på denne enorme jordklode, der fungerer som et skib, der sejler i det næsten uendelige hav, rummet. På dette skib bliver et bord dækket med utallige typer mad, og alle levende væsener inviteres. Dette sker på en yderst fuldkommen måde, hvor alle former for fornøjelser er til stede, og et permanent, evigt hjem, der udgør et bord af velsignelser, skabes. Dette bord rummer utallige smage og skønheder og er designet til at give rigtig mad til Hans utallige tjenere, som er uendeligt trængende, i en tid uden ende. Således kan de hellige betydninger af kærlighed og resultaterne af den barmhjertighed, som vi ikke kan uddybe, sammenlignes med Den Særdeles Barmhjertige (*al Rahim*) og Den Mest Nådige (*al Rahman*).

Eksempel 2: Forestil dig en dygtig kunstner eller en dygtig opfinder, der elsker at vise sine færdigheder. Efter at have fremstillet sin kunst, såsom en elegant gramfon, eksperimenterer og viser han den frem til alle. Hvis gramfonen leverer de ønskede resultater, vil kunstneren naturligvis føle sig tilfreds og stolt. Således kan et lille menneske, selvom det ikke skaber noget fra intet til eksistens, finde tilfredshed i gramfonens smukke funktioner og i blot en tilsyneladende kunstnerisk færdighed...

Den Mægtige Kunstner (*al Sani ul Jalal*) har skabt hele universet som en slags gramfon, hvor tonerne er ordnet rytmisk, melodisk og harmonisk. Den Mægtige Kunstner (*al Sani ul Jalal*) skabte ligeledes jorden og alle dens levende væsener, især mennesket, som en guddommelig gramfon. Ville en person ikke føle overraskelse og forundring over denne kunst?

Alle disse levende væsener, skabt med en unik kunst, viser på en ekstraordinær måde de forventede resultater. Deres lydighed over for skabelsens love er som en særlig form for tilbedelse, en særlig ihukommelse og en særlig bøn. De guddommelige resultater, som udtrykkes gennem disse væsener, er hellige betydninger og egenskaber, hævet over enhver form for ufuldkommenhed, som vi ikke kan

uddybe. De er så sublime og hellige, at selv hvis hele menneskehedens intellekter skulle forenes og danne ét intellekt, ville de stadig ikke være i stand til at nå deres kerne og opfatte dem.

Eksempel 3: Forestil dig en retfærdig dommer, der med glæde sikrer rettigheder for dem, der fortjener det. Det glæder ham at beskytte de undertrykte og at pålægge straffe for uretfærdigheder begået af undertrykkere.

Ja, Den Absolut Vise (*al Haqim ul Mutlaq*), Den Absolut Retfærdige (*al Adl ul Haqq*) og Den Mægtige Undertvinger (*al Qahhar ul Jalal*) yder ikke blot retfærdighed til mennesker og ånder (*jinn*), men til alle eksistenser. Dette inkluderer, at Han skænker retten til liv og eksistens. Han forsvarer alles liv og eksistens mod dem, der overskrider deres grænser. Særligt på dommedag og i det hinsidige vil mennesker og ånder (*jinn*) stå til regnskab. Sammenlign alt dette med den retfærdighed og visdom, som alle levende væsener behandles med, manifesteret af denne hellige betydning.

På samme måde som de tre ovennævnte eksempler viser, indeholder hvert af Guds 1001 navne mange niveauer af skønhed, dyd og perfektion, samt flere lag af kærlighed, værdighed og storhed. Dette er grunden til, at helgener (*awliya*), som er udtrykket af Den Kærlige (*al Wadud*), har erklæret: *"Fundamentet for hele universet er kærlighed. Alle bevægelser i eksistenserne udspringer fra kærlighed, og lovene om tiltrækning, trance og charme i væsener skyldes kærlighed."* En af dem formulerede det på denne måde:

"Universet er bedåret, englene er bedåret, stjernerne er bedåret, himlene er bedåret, solen er bedåret. Alle væseners atomer er bedårede."

Alle, i overensstemmelse med deres kapacitet, oplever at være bedåret af guddommelig kærlighed og trancen i denne kærlighed. Det er velkendt, at ethvert hjerte elsker den, der velsigner det. Det nærer kærlighed til ægte perfektion og er knyttet til sublim skønhed. Det elsker endnu mere den, der velsigner dets elskede, og den, som det føler medlidenhed med.

Er det ikke åbenlyst, at Den Mægtige Skønhed (*al Jamil ul Jalal*), Den Fuldkomne Elskede (*al Mahbub ul Kamal*), der indeholder tusindvis af skatte af velsignelser i hvert af sine navne, er værdig til at blive elsket? Han beskrives med 1001 navne og udgør kilden til tusind lag af skønhed og fuldkommenhed.

Med Sine velsignelser bringer Han glæde til alle vores nærmeste og kære. Er det ikke tydeligt, at hele universet er bedåret af Hans kærlighed?

Det er derfor, at visse helgener (*awliya*), som er udtrykket af Den Kærlige (*al Wadud*), har erklæret: "*Vi stræber ikke efter Paradiset. Et enkelt glimt af guddommelig kærlighed er tilstrækkeligt for os i al evighed.*" Ligeledes fremgår det af denne hadith: "*At se Guds skønhed et enkelt minut i Paradiset overgår alle Paradisets nydelser.*"⁸⁹

Denne uendelige kærligheds fuldkommenhed udtrykkes gennem de guddommelige navne for Den Mægtige (*al Jalal*) og gennem Hans skabelse. Dette betyder, at den fuldkommenhed, der hentydes til uden for denne forståelse, ikke er sand fuldkommenhed.

Femte tegn

Den fiktive person, der repræsenterer dem, der tilskriver Gud partnere, siger nu: "I nogle hadith omtales denne verden som forbandet⁹⁰ og kaldes 'jifa,' hvilket betyder ådsel.⁹¹ Desuden betragter alle helgener (*awliya*) og dem, der forstår sandheden om tilværelsen, verden som værdiløs og kalder den 'dødelig og beskidt.' Men du ser på verden som et middel og et bevis for alle guddommelige fuldkommenheder og taler om den med kærlighed."

Svaret: Denne verden har tre dimensioner.

Den første dimension fokuserer på Guds navne og fremviser deres broderier. Den afspejler disse navne og viser deres Ejer og Skaber.⁹² Denne dimension af verden består af utallige værker, hver især som et brev, der tilhører Den Selvtilstrækkelige Skaber (*al Khaliq ul Samad*). Denne dimension af verden er ekstrem smuk og fortjener kærlighed, ikke had.

---

⁸⁹ Muslim, iman 297; Tirmidhi, jannah 16; Ibn Majah, muqaddimah 13; Ahmad Ibn Hanbal, al-musnad 4:332-333.

⁹⁰ Tirmidhi, zuhd 14; Ibn Majah, zuhd 3.

⁹¹ Al-Daylami, al-musnad 1:141-142; al-Ajluni, kashful-hafa 1:492.

⁹² Surah al-Baqarah, 2:164, 259; Surah Yunus, 10:22, 101; Surah Yasin, 36:34, m.fl.

Den anden dimension fokuserer på det hinsidige (*al akhirah*). Den repræsenterer det hinsidige og Paradisets marker, en blomsterhave af barmhjertighed.⁹³ Denne dimension er lige så smuk som den foregående og fortjener kærlighed, ikke at blive betragtet som værdiløs.

Den tredje dimension fokuserer på menneskets lyster og begær. Den tjener som et slør for opmærksomheden og fungerer som en legeplads for dem, der tillægger verden stor betydning. Denne dimension af verden er ikke smuk, da den er dødelig, midlertidig, smertefuld og bedragerisk.⁹⁴ Afstandstagen, som fremgår af den tidligere nævnte hadith, og haden fra sandhedens folk, rettes mod denne dimension af verden.

Det faktum, at Den Vise Koran beskriver universet og væsener og erklærer deres skønhed,⁹⁵ retter sig mod de første to dimensioner. Det er disse to dimensioner af verden, som Profeten Muhammads (fred og velsignelser være med ham) ledsager (*sahabah*) og helgenerne (*awliya*) søgte.

Hertil findes fire grupper af mennesker, der ikke værdsætter verden:

Den første gruppe kaldes 'ahlul ma'rifah'. Disse mennesker fokuserer på at opnå reelt kendskab til Gud. De værdsætter ikke verden, da deres opmærksomhed er centreret omkring kendskab til Gud, kærlighed til Gud og tilbedelse af Gud.

Den anden gruppe kaldes 'ahlul akhirah'. Disse mennesker fokuserer på det hinsidige (*al akhirah*). De værdsætter ikke verden, enten fordi nødvendige beskæftigelser forhindrer dem i at udføre handlinger til fordel for det hinsidige, eller fordi de, med en stærk tro (*iman*), betragter verden som grim sammenlignet med Paradisets skønheder og fuldkommenheder. Ja, på samme måde som en smuk mand ser grim ud sammenlignet med Profeten Josef (fred være med ham), er al verdens dyrebare skønhed intet værd i forhold til Paradisets skønhed.⁹⁶

Den tredje gruppe er personer, der anser verden som værdiløs, ikke på grund af had mod verden, men på grund af kærlighed til den, da de ikke kan opnå den.

---

⁹³ Surah at-Tawbah, 9:111. Surah Fatir, 35:29. Surah ash-Shuraa, 42:20.

⁹⁴ Surah Yunus, 10:7,24; Surah Fatir, 35:5; Surah al-Hadid, 57:20.

⁹⁵ Surah al-Baqarah, 2:22, 164; Surah al-Anbiya, 21:79; Surah al-Furqan, 25:61.

⁹⁶ Surah an-Nisa, 4:77, Surah ar-Rad, 13:26, Surah al-Mu'minin, 40:39.

Den fjerde gruppe er dem, der værdsætter verden, men mister den, hvilket gør dem vrede, og de hader verden som en kilde til trøst. Dette udspringer også af kærlighed til verden. Den acceptable måde at ikke værdsætte denne verden på er dog at gøre det med ønsket om det hinsidige og kærligheden til erkendelsen af Gud. Det vil sige, at de acceptable måder at ikke værdsætte verden på findes hos de første to grupper. Må Gud gøre os blandt dem. Amin.

O Gud! Accepter vores bøn på vegne af Profeternes Mester!

TREDJE STATION

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ⁹⁷
وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ⁹⁸

Denne 'station' består af to emner.

Det første emne

Verset "og alt i eksistensen lovpriser Gud" påpeger, at alt i eksistensen har adskillige veje, der fører til steder, hvor man kan opnå kendskab til Gud. Disse veje betragtes som vinduer, der åbner op for muligheden for at erkende Ham. Hele grundlaget for virkeligheden, både i universet og i alle væsener, hviler på Guds navne. Alt, hvad der eksisterer, har sin virkelighed baseret på et eller flere af disse navne. Unikke egenskaber og kunstskaber i alt er manifestationer af disse navne.

For eksempel hviler sand filosofi på det guddommelige navn "al Haqim"⁹⁹, ægte medicinsk videnskab hviler på "al Shafi"¹⁰⁰, geometri hviler på "al Mukaddir"¹⁰¹, og således kan enhver videnskab spores tilbage til et guddommeligt navn og opnå sin fulde udfoldelse. Nogle helgener (*awliya*) har endda

---

⁹⁷ I Guds navn, Den Mest Nådefulde, Den Særdeles Barmhjertige.

⁹⁸ "Og alt i eksistensen lovpriser Gud" (Surah al-Isra, 17:44)

⁹⁹ **Al Haqim** (dansk: Den Vise) er et af Guds navne. Dette navn refererer til, at Han skaber alt med visdom, mening, viden og nytte.

¹⁰⁰ **Al Shafi** (dansk: Den, der helbreder) er et af Guds navne. Dette navn refererer til, at Han er Den, der helbreder både fysiske og spirituelle sygdomme.

¹⁰¹ **Al Mukaddir** refererer til, at Gud er Den, der fastsætter og bestemmer alt med præcision, og dernæst istandsætter det.

erkendt følgende: *“Sandheden af eksistenserne er Guds navne, og eksistensernes natur udgør skyggerne af disse sandheder.”* Selv på overfladen af et enkelt levende væsen kan man observere manifestationer af omkring 20 af Guds navne. Vi vil forsøge at nærme os en dybere forståelse af denne detaljerede og omfattende sandhed gennem en repræsentation og en analyse fra forskellige perspektiver. Uanset hvor meget vi forklarer dette, vil det stadig være kort. Derfor må vi ikke blive trætte:

Forestil dig en yderst dygtig kunstner, der både kan male, tegne og skulpturere og som ønsker at male et maleri af en smuk blomst og skulpturere en statue af et smukt menneske. Inden han begynder, skitserer han deres former med afmålt præcision og beregner linjerne nøje ved at følge geometriens regler. Hans nøjagtige og afmålte tilgang viser, at både maleriet og statuen er udført med viden og visdom. Dette skyldes, at selve handlingen med præcision og afgrænsning med linjer på arbejdet udføres med visdom og viden, som er indlejret i brugen af en lineal og en passer. Derfor bliver betydningen af viden og visdom bag disse handlinger fremtrædende. Det indebærer, at den viden og visdom, der ligger bag brugen af linealen og passeren, manifesterer sig selv.

Når kunstneren afslører denne viden og visdom, begynder han at tegne detaljer som øjne, ører, næse, blade og små kvaster inden for de afgrænsende linjer. Nu bliver det klart, at de figurer, der er formet med passeren og linealen, er udført med kunstnerisk dygtighed og på en måde, der fortæller om en kunstner med velvillighed. Det vil sige, at kunstens betydning træder tydeligt frem, idet kunstneren tager linealen af viden og visdom i brug, og derigennem præsenterer sig selv.

Dette maleri har derfor evnen til at fremhæve sin egen skønhed og dekorative kvaliteter. Det, der driver kunsten og velviljen, er ønsket om at udsmykke og forskønne. Dette indebærer, at dette ønske er ledende, hvilket resulterer i, at kunstneren begynder at udsmykke og bringe lys i værket. Således tilføjer kunstneren maleriet et smil og liv. Naturligvis ligger betydningen af nåde og generøsitet bag denne idé om at udsmykke og bringe lys. Det, der driver denne forståelse af generøsitet og nåde, er ideen om at "blive elsket og kendt". Med andre ord dominerer betydningen af at præsentere sig selv med ens færdigheder og opnå kærlighed fra andre. Denne præsentation og kærlighed springer selvfølgelig ud af en tilbøjelighed til barmhjertighed og viljen til at dele velsignelser. Da ønsket om at udvise barmhjertighed og give velsignelser bliver fremherskende, må kunstneren naturligvis udsmykke statuen med forskellige velsignelser og vedhæfte maleriet af blomsten som en gestus af

gavmildhed. Kunstneren beriger statuens hænder, skød og lommer med dyrebare velsignelser og hænger maleriet af blomsten på en juvel.

Kort sagt stammer den drivkraft, der fører til at udtrykke barmhjertighed og velsignelse, fra en følelse af medlidenhed og medfølelse. Således kommer betydningen af barmhjertighed og velsignelse fra kernen af medlidenhed og medfølelse. For den selvstændige kunstner, der ikke er afhængig af andres anerkendelse, udspringer denne motivation naturligt fra skønheden og perfektionen i kunstnerens arbejde, der ønsker at blive set. Kærligheden, den mest fortryllende del af skønheden, og barmhjertigheden, den yndefulde del, stræber efter at spejle sig selv i kunstens refleksion og betragte sig selv gennem øjnene på dem, der ønsker at se dem. Med andre ord, da skønhed og perfektion elskes ubetinget, dyrker de sig selv over alt andet og udgør en symbiose af både skønhed og kærlighed. Fra denne synsvinkel væver skønhed og kærlighed sig sammen, idet skønheden elsker sig selv og ønsker at se denne kærlighed afspejlet i spejlet.

Dette reflekteres i de fortryllede velsignelser og smukke frugter, som er omhyggeligt placeret på statuen og indrammet i maleriet – hver en glans af denne skønhed præsenteres i overensstemmelse med kunstnerens evner. Kunstneren deler disse glimt både med andre og sig selv.

På samme måde som den beskrevne forestilling, skaber og former Den Vise Kunstner (*al Sani ul Haqim*) verden og Paradiset. Han skaber og former alt, lige fra det mindste til det største, hvilket indebærer alle planter, dyr, engle, ånder (*jinn*) og mennesker. På denne måde manifesterer Han Sine navne. Samtidig fastlægger Han grænser og mængder for hvert skaberværk. På denne måde fremhersker navnene ‘al Mukaddir’, der skaber og fastsætter alt i perfekt balance, ‘al Munazzim’¹⁰², der istandsætter alt på smukkeste vis, og ‘al Musawwir’¹⁰³, der giver smukke former til Sine skabninger. Han fastsætter grænserne og formerne i hele universet på en måde, der viser navnene ‘al Alim’¹⁰⁴ og ‘al Haqim’. Så skaber Han præcist denne kunst inden for disse grænser med viden og visdom. Denne

---

¹⁰² **Al Munazzim** refererer til, at Gud er Den, der konstant istandsætter alt. Dette gør Han med lethed og på det smukkeste niveau.

¹⁰³ **Al Musawwir** (dansk: Formgiveren) er et af Guds navne. Dette navn refererer til, at Han skaber alt i forskellige former, typer, arter, farver, dimensioner og klassifikationer.

¹⁰⁴ **Al Alim** (dansk: Den Alvidende) er et af Guds navne. Dette navn refererer til, at Hans viden omfatter alt. Hans viden har ikke en begyndelse eller en ende.

skabelsesproces viser så betydningen af kunst og gavmildhed, hvilket viser navnene 'al Sani'¹⁰⁵ og 'al Karim'¹⁰⁶. Han bruger Sin kunstneriske magt til at tilføre en farve af skønhed og udsmykning til blomsten og dens blade samt legemeerne, såsom øjne, ører og mund. Når Han former jorden, "maler" Han miner, planter og dyr med farver af skønhed og udsmykning. I Paradiset tilfører Han den samme farve til marker, paladser og hurier... Sammenlign selv andre eksempler.

Derudover udsmykker og giver Han kunstværket lys på en sådan måde, at betydningerne af gavmildhed og generøsitet fremhæves så kraftigt, at det dekorerede, strålende kunstværk dominerer med disse karaktertræk. Dette manifesterer navnene 'al Latif'¹⁰⁷ og 'al Karim'. Bag denne manifestation af gavmildhed og generøsitet ligger naturligvis viljen til at blive elsket og åbenbaret. Det handler om at blive elsket af levende væsener og informere bevidste væsener, hvilket reflekteres i navnene 'al Wadud'¹⁰⁸ og 'al Maruf'¹⁰⁹, som kunstværket udtrykker gennem sine tilstande.

Efterfølgende udsmykker Han det smukt dekorerede væsen med saftige frugter og frugtbare resultater, og disse omdannes fra blot udsmykning til velsignelser og fra gavmildhed til barmhjertighed. Dette bringer navnene 'al Mun'im'¹¹⁰ og 'al Rahim'¹¹¹ til udtryk og viser manifestationen af disse to aspekter bag de tilsyneladende slør i denne verden. Egenskaberne ved at vise barmhjertighed og medfølelse fører naturligvis navnene 'al Rahim' og 'al Karim' frem i denne manifestation. Ham, der er uafhængig og hævet over enhver ufuldkommenhed, præsenterer sig derfor

---

¹⁰⁵ **Al Sani** (dansk: Kunstneren) er et af Guds navne. Dette navn refererer til, at Han unikt udsmykker Sine kunstværker.

¹⁰⁶ **Al Karim** (dansk: Den Gavmilde) er et af Guds navne. Dette navn refererer til, at Han er Den mest gavmilde og generøse. Dette er endeløs gavmildhed, der kommer til udtryk i tilstandene hos samtlige eksistenser.

¹⁰⁷ **Al Latif** (dansk: Den Milde) er et af Guds navne. Dette navn refererer til, at Han møder Sine tjenere med velsignelse og mildhed. Han bringer dem fordele, hvorfra de ikke forventer disse.

¹⁰⁸ **Al Wadud** (dansk: Den Kærlige) er et af Guds navne. Dette navn refererer til, at Han er Den eneste, der er værdig til evig kærlighed. Han elsker endvidere Sine tjenere og vil deres bedste.

¹⁰⁹ **Al Maruf** refererer til at Gud er Den, der lader sig kende. Det vil sige, at Han lader Sine fuldkomne navne, egenskaber og handlinger at kende. Disse kommer til udtryk i henholdsvis Koranen, Profeten Muhammads (fred og velsignelser være med ham) overlevering og universets sammensætning som en bog.

¹¹⁰ **Al Mun'im** refererer til, at Gud er Den, der skænker æresgaver (*ni'mah*). Det vil sige, at Han er Den, der skænker samtlige æresgaver, godheder og velsignelser til eksistensen.

¹¹¹ **Al Rahim** (dansk: Den Særdeles Barmhjertige) er et af Guds navne. Dette navn refererer til, at Han skænker større samt evige velsignelser til dem, der hensigtsmæssigt bruger de velsignelser, som Han skænker i dette liv. Endvidere indebærer navnet, at Han udelukkende velsigner de troende i det hinsidige (*al akhirah*).

med navnene ‘al Hannan’¹¹² og ‘al Rahman’¹¹³. Det er skønheden og perfektionen, der tilhører Ham, som ønsker at blive afsløret, der får disse betydninger af barmhjertighed og medfølelse til at tage form. Derefter fremstår navnet ‘al Jamil’¹¹⁴ og også navnene ‘al Wadud’ og ‘al Rahim’, som er implicite i dette navn. Dette skyldes, at skønhed nydes ubetinget. Ejeren af skønhed, og selve skønheden, elsker sig selv. Dette udtrykker både skønhed og kærlighed. Perfektion elskes også ubetinget, hvilket forklarer, hvorfor den både elsker og er elsket.

Eftersom skønhed på niveau med uendelig perfektion og perfektion på niveau med uendelig skønhed elskes ubetinget, og eftersom de er værdige til kærlighed og til at blive elsket, stræber de naturligt efter at afsløre deres glans og manifestationer i spejle, i overensstemmelse med spejlenes evner. Med andre ord ønsker Den Mægtige Kunstner (*al Sani ul Jalal*), Den Vise Skønhed (*al Haqim ul Jamal*) og Den Fuldkomne Almægtige (*al Qadir ul Kamal*) at vise Sin skønhed og perfektion ved at udstråle barmhjertighed og medfølelse, og derved bane vej for manifestationen af navnene ‘al Rahman’ og ‘al Hannan’. Ved at udvise medlidenhed og velsignelse frembringes manifestationen af navnene ‘al Rahim’ og ‘al Mun’im’. Yderligere nødvendiggør medlidenhed og velsignelse egenskaberne at blive elsket og åbenbaret, hvilket leder til manifestationen af navnene ‘al Wadud’ og ‘al Maruf’. Dette viser Han gennem et slør af et kunstnerisk væsen.

At gøre sig elsket og åbenbaret bringer betydningen af gavmildhed og generøsitet frem. Derfor får Han navnene ‘al Latif’ og ‘al Karim’ til at træde frem på nogle af de slør, som et væsen bærer. Egenskaberne af gavmildhed og generøsitet udfører handlinger som udsmykning og belysning. Han får oplæst navnene ‘al Muzayyin’¹¹⁵ og ‘al Munawwir’¹¹⁶ gennem de kunstneriske væseners skønhed og lysstyrke. Disse egenskaber, der skaber udsmykning og forskønnelse, nødvendiggør betydningen af kunst og velvillighed. Det viser navnene ‘al Sani’ og ‘al Muhsin’ gennem det kunstneriske væsens smukke dimensioner.

---

¹¹² **Al Hannan** refererer til, at Gud er Den, der viser de mest velsignede manifestationer af Sin barmhjertighed. Dette navn bærer også al Rahman og al Rahim i sig, hvorfor der dominerer en dybere betydning af medlidenhed i dette navn.

¹¹³ **Al Rahman** (dansk: Den Mest Nådige) er et af Guds navne. Dette navn refererer til, at Han behandler alle skabninger med medfølelse i dette liv, uanset om de er troende eller ikke-troende.

¹¹⁴ **Al Jamil** (dansk: Den Skønne) er et af Guds navne. Dette navn refererer til, at Han er beskrevet med usammenlignelig skønhed.

¹¹⁵ **Al Muzayyin** refererer til, at Gud er Den der udsmykker og pynter Sit skaberværk. Det vil sige, at Han udsmykker alle skabninger med forskellige evner, farver, mønstre, design og klassifikationer.

¹¹⁶ **Al Munawwir** refererer til, at Gud er Den der belyser alt.

Kunst og velvillighed nødvendiggør viden og visdom. Således får Han navnene 'al Alim' og 'al Haqim' til at blive oplæst med de strukturerede, vise legemer og dele af det kunstneriske væsen. Ligeledes nødvendiggør viden og visdom handlingerne at bringe i orden, give form og udvikle. Han får således navnene 'al Musawwir' og 'al Mukaddir' til at blive oplæst gennem den struktur og form, det kunstneriske væsen besidder.

Den Mægtige Kunstner (*al Sani ul Jalal*) har således skabt alle sine kunstværker på en måde, så mange af dem, især levende væsener, oplæser flere af Hans navne. Han har nærmest klædt hvert af Sine kunstværker i 20 skjorter eller svøbt dem i 20 slør, ét slør oven på det andet. Hver af disse skjorter og hvert af disse slør er Hans forskellige navne nedskrevet. For eksempel, som illustreret i den beskrevne forestilling, ses allerede mange sider på den visuelle del af skabelsen af en enkelt smuk blomst og et smukt menneske. (Sammenlign disse to små eksempler med andre store og omfattende eksistenser.)

Den første side: Denne side indeholder strukturen, der viser den generelle form og mængde af disse væsener. Den minder os om navne som 'al Musawwir', der giver den smukkeste form til alt, 'al Mukaddir', der måler og bestemmer ethvert væsens natur og form, og 'al Munazzim', der istandsætter alt.

Den anden side: Denne side omfatter de enkle former for blomsten og mennesket, som dannes gennem fremkomsten og udviklingen af hver af deres dele og legemer. Navne som 'al Alim' og 'al Haqim' er nedskrevet på denne side.

Den tredje side: Denne side indeholder også mange navne, herunder 'al Sani', der skaber alt med unik kunst, og 'al Baari'¹¹⁷, der skaber alt i en perfekt form, som om Han støbte det fra en støbeform. Dette ses i skønheden og udsmykningen af de separate legemer og dele af disse to væsener.

Den fjerde side: Disse to kunstneriske væsener er udsmykket med sådan skønhed, som om gavmildhed og generøsitet har legemliggjort sig selv i dem. Mange navne nævnes på denne side, såsom den meget generøse 'al Latif' og den meget gavmilde 'al Karim'.

---

¹¹⁷ **Al Baari** (dansk: Skaberen) er et af Guds navne. Dette navn refererer til, at Han er Den, der skaber eksistensen unikt og i forskellige typer.

Den femte side: Denne side indeholder yderligere navne, herunder den medlidende og elskede 'al Wadud' og den uendeligt barmhjertige 'al Rahim', hvis barmhjertighed omfavner alt, samt 'al Mun'im', den sande ejer af velsignelser. Dette ses, når Han forbinder saftige frugter med blomsten og yndige børn og god moral med det smukke menneske.

Den sjette side: På denne side, der indeholder velsignelse og velvillighed, nævnes navne som 'al Rahman', der forsyner alt og udviser uendelig barmhjertighed mod sine skabninger, og 'al Hannan', der viser de mest kærlige manifestationer af barmhjertighed.

Den syvende side: Strålerne af sådan skønhed i ovennævnte velsignelser og resultater gør dem værdige til oprigtig taknemmelighed og ægte kærlighed, blandet med oprigtig entusiasme og medfølelse. Derfor nævnes følgende navne på denne side: Den Fuldkomne Skønhed (*al Jamal ul Kamal*) og Den Skønne Fuldkommenhed (*al Kamal ul Jamal*).

Hvis en enkelt smuk blomst og et enkelt smukt menneske kan udtrykke så mange af Hans navne, blot gennem deres materielle udseende, bør man overveje, hvor perfekte og altomfattende navnene og manifestationerne er for alle blomster, levende væsener og større eksistenser.

Ligeledes kan vi sammenligne, hvor mange lysende og hellige navne 'al Hayy'¹¹⁸, 'al Qayyum'¹¹⁹ og 'al Muhyi'¹²⁰ udtrykker i menneskets liv og følelser, også med hensyn til dets sjæl, hjerte og sind.

Ja, således er Paradiset en blomst. Hurierne er en blomst. Jordkloden og foråret udfolder sig som en blomst. Ligeledes fremstår himlen som en blomst, hvor stjernerne udgør de forgyldte detaljer. Solen er også en blomst, og de syv farver i dens lys repræsenterer nuancerne i denne blomst.

---

¹¹⁸ **Al Hayy** (dansk: Den Levende) er et af Guds navne. Dette navn refererer til, at Han er levende - uden en begyndelse og uden en ende samt hævet over enhver form for ufuldkommenhed. Samtidig refererer dette navn til, at Han er Den, der giver livet til alle væsener og tilværelsen fra intethed til eksistens.

¹¹⁹ **Al Qayyum** (dansk: Opretholderen) er et af Guds navne. Dette navn refererer til, at Han er Den, der konstant opretholder, styrer og kontrollerer alt i universet - alt lige fra små atomer til større stjerner.

¹²⁰ **Al Muhyi** (dansk: Den, der giver liv) er et af Guds navne. Dette navn refererer til, at Han er Den, der skaber alt liv. Han er ligeledes Den, der genopliver alle væsener til dommedagen.

Ligesom mennesket udgør et lille univers, er universet også et smukt og storslået menneske. Hurier, ånder (*jinn*), engle og mennesker er skabt med præcision med smukke, individuelle træk. Hver af dem viser ikke kun Den Skønne Kunstners (*al Sani ul Jamal*) navne, men tjener også som spejle af Hans skønhed, perfektion, barmhjertighed og kærlighed. De er direkte vidner til Hans endeløse skønhed, perfektion, barmhjertighed og kærlighed. Samtidig er de hver især beviser og tegn på Hans skønhed, perfektion, barmhjertighed og kærlighed.

Disse uendelige kvaliteter af perfektion udfolder sig inden for rammerne af 'al Wahidiyyah'¹²¹ og 'al Ahadiyyah'¹²², som henholdsvis refererer til Guds enhed og manifestationen af denne enhed, der ses individuelt i hvert væsen. Dette fortæller, at perfektionen, der menes at eksistere uden for denne ramme, ikke kan betragtes som perfektion.

Forståelsen af virkeligheden i alt hviler derfor på Guds navne, og den sande virkelighed anses for at være manifestationerne af disse navne. Alt i eksistensen ihukommer og ophøjer sin Kunstner (*al Sani*) på mange måder og på mange sprog.

Derfor bør man forstå en af betydningerne af følgende vers: "*Og alt i eksistensen lovpriser Gud*"¹²³ Herefter bør man erklære: "*Ham, der er skjult på grund af sin ekstreme synlighed, er hævet over enhver fejl og ufuldkommenhed.*"¹²⁴ Til sidst bør man forstå formlen ved ihukommelse og gentagelse i versenes afslutning: "*Han er Den Alvidende og Den Almægtige*",¹²⁵ "*Han er atter Tilgivende og Den Særdeles Barmhjertige*"¹²⁶ og "*Han er Den Almægtige og Den Vise*".¹²⁷

Hvis man ikke tydeligt kan læse eller se Hans navne i en blomst, så bør man rette sin opmærksomhed mod foråret, betragte Paradiset og observere jordkloden. Man vil således klart kunne aflæse navnene skrevet i foråret, Paradiset og på jordkloden, som udgør store blomster af barmhjertighed, og man vil forstå og se deres manifestationer og detaljer.

---

¹²¹ **Al Wahidiyyah** refererer til den universelle manifestation af Guds enhed i hele universet. Det indebærer, at Guds enhed er tydeligt til stede i alt, hvad der eksisterer, fra de mindste partikler til de største galakser.

¹²² **Al Ahadiyyah** refererer til den specifikke manifestation af Guds enhed i hvert enkelt væsen eller enhver eksistens i universet. Det indebærer, at Guds enhed udtrykkes og dermed kan ses i hvert eneste aspekt af skabelsen.

¹²³ Surah al-Isra, 17:44

¹²⁴ Ghazzali, *Ihya Ulum ad-Din*, 4:221.

¹²⁵ Surah ar-Rum, 30:54.

¹²⁶ Surah Yunus, 10:107.

¹²⁷ Surah Ibrahim, 14:4.

Det andet emne

Da den fiktive person, der repræsenterer de vildfarne, ikke havde flere argumenter til at støtte sin fornægtelse og derfor måtte tie stille, erklærede han følgende: "Jeg søger min egen glæde og nydelse i denne verden, stræber efter moralsk fremskridt og perfektion i kunsten. Dette gør jeg ved at undgå at tænke på livet efter døden og ved ikke at kende Gud. Det skyldes, at jeg stoler på mig selv, verdens glæde og frihed. Derfor henviser jeg, med hjælp fra Satan, størstedelen af menneskene til at have denne tankegang."

Svaret: Vi svarer således på vegne af Koranen: "Håbløse person, brug nu din fornuft! Lyt ikke til en repræsentant for dem, der har forladt den sande vej! Hvis du følger hans råd, vil det forårsage så stor skade, at din sjæl, dit intellekt og dit hjerte vil ryste af ubehag blot ved tanken. Du har to veje foran dig. Den ene vej er den problematiske og bekymrende vej, som repræsentanten for de vildfarne henviser til. Den anden vej er vejen til sand glæde, som Den Vise Koran beskriver."

Du har sikkert bemærket og forstået sammenligningen af disse to veje i mange kapitler, især i de første 8 "ord" fra Risale-i Nur samlingen. Betragt og forstå nu en af de tusindvis af sammenligninger:

Den vildledende vej, hvor man tilskriver Gud partnere og dyrker forbudte nydelser, hvori synden eksisterer, forringer en person til det yderste. Det lægger en uendelig tung byrde af utallige lidelser på menneskets svage og hjælpeløse skuldre. For hvis en person ikke kender Gud og ikke stoler på Ham, vil han blive udsat for utallige bekymringer og føle sig som et meget hjælpeløst, svagt, afhængigt, ekstremt trængende, smertefuldt, trist og dødeligt dyr (idet han handler i strid med sin natur).¹²⁸ Han vil lide konstant smerte ved adskillelsen fra alt, hvad han elsker og holder af, og til sidst forlade alle sine kære i smertefuld ensomhed, når han alene træder ind i gravens mørke.

Derudover vil han kæmpe forgæves mod endeløse lidelser og ønsker med en meget begrænset vilje, en lille styrke, en kort levetid og et sløvt sind. Han vil forsøge forgæves og uden resultat at nå sine uendelige ønsker og mål.¹²⁹ Endvidere vil han lægge, selvom han ikke kan bære sin egen eksistens,

---

¹²⁸ Surah al-A'raf, 7:179. Surah al-Furqan, 25:43-44. Surah Muhammad, 47:12.

¹²⁹ Surah al-A'raf, 7:147. Surah Muhammad, 47:9, 28, 32. Surah Hud, 11:16.

den enorme byrde af verdens bekymringer på sine skrøbelige skuldre og tanker. Han vil lide med helvedes smerte, før han overhovedet indtræder helvede.¹³⁰

Ja, for at undgå at føle denne triste og skræmmende åndelige smerte, vælger han at drikke sig beruset, hvor han midlertidigt kan distrahere sig selv og lindre sin følelsesmæssige smerte. Men når virkeligheden indhenter ham, især når han nærmer sig døden, føler han pludselig smerten.¹³¹ Dette skyldes, at hvis en person ikke er en sand tjener for Gud, vil han tro, at han er herre over sit eget liv. Men selv ved hjælp af sin begrænsede vilje og lille magt, kan han ikke engang styre og kontrollere sin egen eksistens i denne urolige verden. Han vil føle sig truet af tusindvis af fjender, lige fra små bakterier til store naturkatastrofer som jordskælv. Han vil være bange og bekymret, når han betragter døren til graven, som altid virker skræmmende for ham. Selvom han interesserer sig for andre mennesker og verden omkring sig, vil han nægte at acceptere, at alt er styret og kontrolleret af en vis, almægtig, barmhjertig og gavmild guddom. Han tror snarere, at tingene sker tilfældigt eller er styret af naturen, hvilket altid bekymrer ham med hensyn til verdens frygt og menneskers tilstande. Han føler alle andre menneskers lidelse på samme måde som sin egen. Jordskælv, epidemier, oversvømmelser, hungersnød, inflation og verdens midlertidighed og undergang vækker stor frygt og sorg i ham, hvilket igen forårsager ham smerte.

En person, der ender i en sådan tilstand, fortjener hverken barmhjertighed eller medfølelse. Det skyldes, at personen selv er skyldig for at have bragt sig selv i den forfærdelige situation. Lad os se nærmere på sammenligningen med de to brødre, der faldt i brønden i det 8. ord: Forestil dig en mand, der ikke nøjes med at nyde et godt måltid med sine venner i et dejligt sommervejr, men vælger bevidst at drikke sig fuld. Hvis denne mand, på grund af sin beruselse, begynder at græde og håne sine venner og opfatter dem som uhyrer, og ser sommervejret som vinter, hvor han føler sig hjælpeløs, sulten og nøgen, så fortjener han ikke medfølelse. Dette skyldes, at han betragter sine bærede venner som uhyrer og fornærmer dem. Han betragter den gode mad og de rene retter som noget beskidt. Desuden betragter han de værdifulde bøger og meningsfulde skrifter i forsamlingen som meningsløse og

---

¹³⁰ Surah Ali 'Imran, 3:56. Surah at-Tawbah, 9:55. Surah ar-Ra'd, 13:34.

¹³¹ "Og Vi bragte Israels børn over havet. Da fulgte Faraos og hans hære efter dem, i overmodighed og fjendskab. Da han (Faraos) så var ved at drukne, sagde han: "Jeg tror, at der ikke er en anden guddom end Ham, som Israels børn tror på! Jeg er blandt dem, der overgiver sig til Ham!" (Surah Yunus, 10:90)

værdiløse; han river dem i stykker og kaster rundt med dem. Sådan en person fortjener ikke barmhjertighed, men derimod straf.

På samme måde resulterer forkert brug af ens vilje i fornægtelse (*kufir*). De, der falder i denne tilstand, fortjener heller ikke barmhjertighed eller medfølelse, men snarere en alvorlig straf. Dette skyldes flere faktorer:

- Fornægtelse (*kufir*) tilskriver denne verden tilfældighed og ligegyldighed, selvom den faktisk er et gæstehus af Den Vise Kunstner (*al Sani ul Haqim*).
- Fornægtelse (*kufir*) ser overgangen til den næste verden for de kunstneriske væseners arbejdsopgaver, hvor manifestationerne af Ham vises igennem, som dødelighed og intethed.
- Lydene fra lovprisningen opfattes som råb om evig adskillelse og fravær.
- Dimensionerne af tilværelsen betragtes som meningsløse og kaotiske, selvom de i virkeligheden er breve og budskaber fra Den Selvtilstrækkelige Skaber (*al Khaliq ul Samad*).
- Gravens port betragtes som en indgang til intethedens mørke, hvilket i virkeligheden fører til barmhjertighedens rige.
- Døden betragtes som adskillelsen fra alle venner, selvom den i virkeligheden er en invitation til at møde sande venner.
- Fornægtelse (*kufir*) efterlader endvidere en person i en smertefuld og skræmmende tilstand, hvor både Guds eksistens, Hans navne og Hans kunstværker fornægtes og anses som værdiløse, selvom de hver især er et udtryk for Hans budskaber.

På baggrund af ovenstående er fornægtelse (*kufir*) på ingen måde værdig til barmhjertighed.

Jeg henvender mig nu til alle fortabte vildfarne og alle der kaster sig ud i forbudte nydelser:

Hvilken af jeres fremskridt, hvilken viden, hvilken civilisation eller hvilken udvikling kan modstå den frygt og knusende håbløshed, som er beskrevet ovenfor? Hvor finder I den nødvendige trøst, som den menneskelige sjæl så desperat har brug for? Hvilke tilfældigheder, hvilke naturkræfter, hvilke partnere, som I tilskriver Gud med, hvilke af jeres opdagelser, nationer eller hvilke af jeres falske guder, som I stoler på, kan redde jer fra den død, som I mener fører til evigt mørke og intethed? Kan de, som I stoler på, lede jer gennem gravens port, gennem mellemstadiets (*al barzakh*) korridorer, over genopstandelsens midte og over Sirat-broen for til sidst at føre jer til evig glæde?

Da I ikke kan lukke porten til graven, er I bestemt en rejsende på denne sti. En rejsende på en sti, hvor porten til graven ikke kan lukkes, er nødt til at stole på Én, der har kontrol og styring over alle universets store kredsløb og grænser.

Jeres straf og lidelse kan forklares ved dette princip: "*Smerten uden barmhjertighed er resultatet af ulovlig kærlighed.*" Dette skyldes, at mennesket naturligt har evnen til at kende, elske, tilbede og lovprise Gud. Men I misbruger denne evne ved at rette kærligheden mod jeres egne lyster og det jordiske liv. Når I giver den kærlighed, der egentlig tilhører Gud, til jeres egoer (*nafs*), står I over for utallige problemer, fordi I ikke kan tilfredsstille jeres egos behov.

Desuden lider I af evige bekymringer, fordi I ikke stoler på Den Absolut Almægtige (*al Qadir ul Mutlaq*), som er den sande elsker, og I fordeler jeres kærlighed til verden og forskellige kunstneriske aspekter af skabelsen i stedet for at rette den mod Guds selve, navne og egenskaber. I lider også, fordi nogle af de ting, som I elsker, forlader jer uden at sige farvel. Nogle af dem kender jer ikke engang eller også kan de ikke lide jer - selv hvis de gjorde det, ville de ikke være til gavn for jer. Derfor lider I konstant af adskillelse og håbløst fravær af ting, der aldrig kommer tilbage.

Ja, ovenstående udgør kernen og essensen af, hvad de, der følger den vildfarne vej, opfatter som livsglæde, menneskeligt fremskridt, civilisationens skønhed og frihedens nydelse. Ulovlige nydelser og beruselse er som et slør, der midlertidigt formindsker smerten. Det er virkelig en skam for deres intellekt!

Men Koranens lysende vej helbreder, med troens sandheder, sårene hos alle dem, der har vildfarede. Den kaster lys over alt mørke på den vildfarne sti. Den lukker alle døre for, at mennesket ikke skal blive bedraget og fortabt. Den lindrer menneskets svaghed, hjælpeløshed, behov og nødvendigheder ved at henvise til at stole på en Almægtig (*al Qadir*) og Barmhjertig (*al Rahim*) Guddom.¹³² Ved at overgive livets og tilværelsens byrder til Hans magt og barmhjertighed, finder man en behagelig tilstand uden belastning.¹³³

Koranens lysende vej understreger ligeledes, at man ikke er et "talende dyr", men virkelige mennesker og velkomne gæster hos Den Mest Nådige (*al Rahman*). Den fortæller, at verden er et gæstehus skænket af Den Mest Nådige (*al Rahman*), og den påpeger, at alle væsener i verden afspejler

---

¹³² Surah Ali 'Imran, 3:122. Surah al-A'raf, 7:89. Surah at-Tawbah, 9:129.

¹³³ Surah al-Baqarah, 2:112. Surah an-Nisa, 4:125. Surah Loqman, 31:22.

Hans navne, mens Hans kunstværker, der konstant fornyes, fungerer som Hans breve. Gennem dette helbreder Han sårene hos de vildfarne og redder dem fra mørket af vrangforestillinger. Disse sår opstår fra menneskets og verdens dødelighed samt ens kærlighed til sådanne dødelige ting.

Desuden præsenterer Koranens lysende vej døden som det første skridt mod mødet med bekendte og elskede, der er rejst til mellemstadiet (*al barzakh*) og til det endeløse rige. På denne måde helbredes dødens sår hos alle vildfarne, der ser døden som en evig adskillelse fra deres bekendte og elskede. Det beviser således, at denne såkaldte adskillelse i virkeligheden er selve genforeningen.

Desuden afhjælper Koranens lysende vej menneskets dybeste frygt ved at bevise, at graven er et sted fyldt med glæde og barmhjertighed, en have fra Paradiset og en dør, der åbner sig til Den Nådiges (*al Rahman*) lysende verden; det hinsidige (*al akhirah*). På denne måde fremstilles rejsen i graven ikke som smertefuld, problematisk eller deprimerende, men derimod som den mest skønne, dejlige og behagelige rejse. Den lukker for synet af graven, der ligner en dragemund, og åbner døren til en smuk have. Med andre ord understreger den, at graven ikke er en dragemund, men derimod en dør, der åbner til barmhjertighedens haver.

Desuden siger Koranens lysende vej følgende til de troende: "Hvis din vilje er begrænset, så overlad dit ønske til Ejerens (*al Malik*) altomfattende vilje.¹³⁴ Hvis din styrke er svag, så stol på Den Absolut Almægtiges (*al Qadir ul Mutlaq*) styrke.¹³⁵ Hvis dit liv er midlertidigt, så tænk på et evigt liv.¹³⁶ Hvis du tror, at din tid her i denne verden er kort, så vær rolig, for du har et evigt liv i den næste verden. Hvis dit intellekt er svækket, så kom under Koranens sol og se med troens lys: Hver eneste vers i Koranen vil give dig lys som en stjerne, i modsætning til dit intellekt, der kan sammenlignes med en lille ildflue ved siden af Koranens sol.¹³⁷ Hvis du derudover har ubegrænsede ønsker og smerter, venter endeløs belønning og barmhjertighed på dig.¹³⁸ Hvis du har ubegrænsede ambitioner og mål, skal du ikke bekymre dig om dem, for de hører ikke hjemme i denne verden. Deres opfyldelse er i en anden verden."¹³⁹

---

¹³⁴ Surah al-Mu'minun, 40:44.

¹³⁵ Surah Ali 'Imran, 3:159, 173. Surah an-Nisa, 4:81. Surah Ibrahim, 14:12.

¹³⁶ Surah at-Tawbah, 9:38. Surah Yunus, 10:24. Surah al-Mu'minun, 40:39.

¹³⁷ Surah Yunus, 10:57. Surah Yusuf, 12:111. Surah Ibrahim, 14:1.

¹³⁸ Surah al-Baqarah, 2:157, 218. Surah Ali 'Imran, 3: 107. Surah an-Nisa, 4:96.

¹³⁹ Surah Ya-Sin, 36:55. Surah Muhammad, 47:15. Surah as-Saffat, 37:42-43.

Desuden siger Koranens lysende vej følgende til mennesket: “Du ejer ikke dig selv.¹⁴⁰ Du er en tjener for Den Almægtige (*al Qadir*) og Den Barmhjertige (*al Rahim*), hvis magt og medlidenhed er uendelig.¹⁴¹ Derfor bør du ikke overbelaste dig med livets byrder, da det er Ham, der giver liv og opretholder det.¹⁴² Desuden er verden heller ikke uden en ejer, så du behøver ikke bære dens byrde på dine skuldre og bekymre dig, for dens ejer er Vis (*al Haqim*) og Alvidende (*al Alim*).¹⁴³ Du er blot en gæst, der ikke bør blande sig unødvendigt. Desuden er væsener som mennesker og dyr heller ikke uden en ejer; de er hver især embedsmænd med deres egne opgaver. De er under Den Vises (*al Haqim*) og Den Barmhjertiges (*al Rahim*) opsyn. Du skal ikke lade dit sind lide over deres smerte og problemer eller udvise mere medfølelse end, hvad Den Barmhjertige Skaber (*al Khaliq ul Rahim*) har bestemt med sin barmhjertighed. Tøjlerne af alt, lige fra bakterier til epidemier, oversvømmelser, hungersnød og jordskælv, er under Den Vises (*al Haqim*) og Den Barmhjertiges (*al Rahim*) kontrol og magt.¹⁴⁴ Han er Den Vise (*al Haqim*); Han besidder uendelig visdom, og Han skaber intet meningsløst. Endvidere er Han Barmhjertig (*al Rahim*); Han udviser uendelig medfølelse og barmhjertighed. Enhver handling af Ham er en velsignelse.”¹⁴⁵

Desuden fortæller Koranens lysende vej følgende: “Selvom denne verden er dødelig, medfører den de nødvendigheder, der kræves for det evige liv. Trods sin midlertidighed bærer denne verden evige frugter og viser manifestationerne af Den Eviges (*al Baqi*) evige navne. Selvom denne verden indeholder visse fornøjelser og meget lidelse, er Den Mest Nådiges og Særdeles Barmhjertiges (*al Rahman ul Rahim*) gaver evige og sande. Bag smerterne gemmer sig åndelige nydelser i form af belønninger.¹⁴⁶ Da antallet af tilladte ting er tilstrækkelige til at imødekomme sjælens, hjertets og sindets nydelser og fornøjelser, bør man ikke søge efter ulovlige tilfredsstillelser! Selv en lille nydelse, der ligger uden for Skaberens tilladelse kan nogle gange medføre tusind smerter og resultere i tabet af de guddommelige gaver, som udgør den sande og evige nydelse.”¹⁴⁷

---

¹⁴⁰ Surah al-A'raf, 7:188. Surah Yunus, 10:49. Surah al-Jinn, 72:21.

¹⁴¹ Surah Ali 'Imran, 3:30. Surah al-Ma'idah, 5:118. Surah al-Hijr, 15:49.

¹⁴² Surah Ali 'Imran 3:156. Surah al-A'raf, 7:158. Surah at-Tawbah, 9:116.

¹⁴³ Surah al-Baqarah, 2:107. Surah Ali 'Imran, 3:26, 189. Surah al-Ma'idah, 5:40, 120.

¹⁴⁴ Surah Ali 'Imran, 3:83. Surah al-Mu'minun, 23:88. Surah al-Mulk, 67:1.

¹⁴⁵ Surah ash-Shuraa, 42:19.

¹⁴⁶ Surah Hud, 11:23. Surah Furqan, 25:75-76. Surah al-'Ankabut, 29:58.

¹⁴⁷ Surah al-Baqarah, 2:81, 275. Surah Furqan, 25:68-69. Surah Yunus, 10:27, 52.

Desuden, som tidligere nævnt, falder mennesket på vildfarelsens vej til det laveste niveau, kaldet "asfal al safilin", i en grad så ingen civilisation eller filosofi kan finde en løsning, og intet menneskeligt fremskridt eller videnskabelig perfektion kan trække mennesket op fra dette dybe og mørke hul. Men gennem tro (*iman*) og gode gerninger beskytter Den Vise Koran mennesket mod at falde til det laveste niveau og løfter mennesket til det højeste niveau, kaldet "ala al illiyin". Ja, Koranen fastslår med absolutte beviser, at den kan løfte mennesket op fra dette dybe hul, og at den vil lede mennesket gennem åndelige trin op mod åndelig perfektion.¹⁴⁸

Ja, Koranen letter også menneskets lange, urolige og støjende rejse mod evigheden på en ekstremt let måde. Den viser midler til at rejse en afstand på 1.000 år eller endda 50.000 år på blot én dag. Ja, ved at kende Den Begyndelsesløse og Endeløse Konge (*al Sultan ul Azali wa Abadi*), giver Koranen mennesket udseendet af en ansvarlig tjener og en gæst med opgaver hos Ham. Dette gør det muligt for mennesket at rejse i fuld komfort både i denne verden, der ses som et gæstehus, i mellemstadiet (*al barzakh*) og i verdenerne i det hinsidige (*al akhirah*).

Forestil dig bare en hæderlig embedsmand for en konge, der nemt kan rejse rundt og overskride grænserne mellem enhver provins i kongeriget ved hjælp af transportmidler som fly, skibe og tog. På samme måde passerer mennesket, der er knyttet til Den Begyndelsesløse Konge (*al Sultan ul Azali*) gennem tro og praksis af gode handlinger, gennem forskellige steder i denne verden, i mellemstadiet (*al barzakh*) og grænserne mellem verdenerne i det hinsidige (*al akhirah*) med lynets hastighed og ender med at finde evig glæde. Koranen beviser denne sandhed tydeligt og viser den til helgener (*awliya*) og de sandfærdige sjæle (*asfiya*).

Desuden fortæller Koranen følgende til de troende: "Spild ikke din uendelige evne til at elske på dit eget ego (*nafs*), som er mangelfuldt, ondt og skadeligt for dig!¹⁴⁹ Gør ikke dit ego (*nafs*) til din elskede, og følg ikke dets lyster, som om det var din gud! Den uendelige evne til at elske tilkommer én, der kan udvise uendelig kærlighed! Den tilkommer én, der kan tildele dig uendelige velsignelser og bringe dig evig glæde! Den tilkommer én Skønhed, der besidder uendelige perfektioner og er uendelig hellig, fejlfri og hævet over enhver form for ufuldkommenhed! Den uendelige evne til at elske tilkommer én, hvis navne er uendeligt smukke, og hvor hver eneste af dem udstråler lys! Den

---

¹⁴⁸ Surah al-Inshiqaq, 84:25. Surah at-Tin, 95:5-6. Surah al-'Asr 103:2-3.

¹⁴⁹ Surah Yusuf, 12:53.

tilkommer én, der viser skønheden i Sin barmhjertighed gennem Paradisets skønheder og velsignelser samt viser barmhjertigheden i Sin skønhed."¹⁵⁰

Desuden fortæller Koranen følgende til menneskeheden: "Brug ikke den kærlighed, som er tildelt dig til at elske Guds navne og egenskaber, på andre dødelige væsener, og spild den ikke på unødvendige tilværelser.¹⁵¹ For de er dødelige, men Guds navne, hvis udtryk og manifestationer ses i dem, er uendelige og endeløse.¹⁵² Hvert enkelt af Hans navne og egenskaber indeholder tusindvis af niveauer af godhed og skønhed samt lige så mange lag af perfektion og kærlighed. Se blot på det guddommelige navn, 'al Rahman': Paradiset er en af dets manifestationer, evig glæde er blot et glimt af det, og al forsyning og velsignelse i denne verden udgør blot en enkelt dråbe af dette navns uendelige hav."¹⁵³

Læs følgende koranvers nøje, da det første vers peger på sammenligningen mellem de vildfarne og de troende i forhold til deres liv og forpligtelser, mens det andet vers informerer om deres endelige skæbne:

"Vi har sandelig skabt mennesket i den skønneste form, så gør vi det atter til det laveste lave, bortset fra dem, der tror og udfører gode handlinger."

(Surah at-Tin, 95:4-6)

"Hverken himlene eller jorden græd over dem (da de mistede deres mulighed for at blive værdige til barmhjertighed)"

(Surah ad-Dukhan, 44:29)

Disse to koranvers viser sammenligningen, som vi tidligere har omtalt, på en betydningsfuld og mirakuløs måde. Det første vers formidler på en mirakuløs vis en dybde med få ord. Dette er blevet uddybet i tidligere kapitler fra Risale-i Nur samlingen, og vi henviser derfor til disse. Det andet vers indeholder en ophøjet sandhed, som vi kort vil pege på:

---

¹⁵⁰ Surah Taha, 20:14. Surah Ya-Sin, 36:60-61. Surah az-Zumar, 39:2.

¹⁵¹ Surah al-Baqarah, 2:165. Surah al-An'am, 6:76-79. Surah at-Tawbah, 9:23-24.

¹⁵² Surah al-Qasas, 28:88. Surah ar-Rahman, 55:25-26.

¹⁵³ Surah Maryam, 19:61, 93. Surah ar-Rahman, 55:1-12. Surah al-Mulk, 67:19-20.

Verset siger, med sin direkte betydning, at: "Når de vildfarne dør, græder hverken himlene eller jorden over dem." Med sin indirekte betydning antyder verset, at: "Når de troende forlader denne verden, sørger himlene og jorden over dem." Dette kommer af, at de vildfarne afviser himlens og jordens budskaber, undervurderer deres værdier og nægter at anerkende deres Skaber. De fornærmer dem og udviser fjendtlighed mod dem, hvorfor himlene og jorden ikke sørger over deres død, men tværtimod er tilfredse. Derfor indikerer verset indirekte, at himlene og jorden sørger over de troendes død. Dette kommer af, at de troende forstår himlens og jordens opgaver, bekræfter deres sandheder og forstår deres betydning gennem troen (*iman*). De troende udtrykker respekt for himlene og jorden ved at anerkende deres smukke skabelse og deres smukke tjeneste. De elsker himlene og jorden i Guds navn og elsker de guddommelige navne, der afspejles i dem. På baggrund af denne sandhed sørger himlene og jorden over de troendes død.¹⁵⁴

ET VIGTIGT SPØRGSMÅL

Spørgsmål: At elske er ikke noget, man selv vælger. På grund af menneskets natur og behov elsker man for eksempel mad og frugt. Man elsker sine forældre og sine børn. Man elsker sin ægtefælle. Man elsker sine venner. En troende elsker profeterne og hans følgere. Man elsker sit liv og sin ungdom. Man elsker sommeren, ligesom man elsker verden og alt, hvad den indebærer. Men hvordan retter man disse kærligheder mod Gud?

Svaret: Følg nedenstående fire punkter.

Det første punkt:

At elske er ganske vist ikke noget, der sker gennem viljestyrke, men viljestyrken kan bruges til at rette ens opmærksomhed fra én kærlighed til en anden. For eksempel, hvis vi indser, at den person, vi elsker, ikke er så perfekt, som vi troede, kan vi ændre vores kærlighed fra den person til den anden, som er mere værdig til vores kærlighed.

Det andet punkt:

---

¹⁵⁴ Eksempelvis informerer følgende beretninger, at tronen rystede, da Sa'd Ibn Muaz (må Gud være nådig med ham) gik bort: *Bukhari*, manakibul ansar 12; *Muslim*, fazailus sahabah 12-125; *Tirmidhi*, manakib 50.

Vi siger ikke, at du ikke skal elske disse ting, men at du skal elske dem i Guds navn og for at opnå Hans tilfredshed. For eksempel, at elske god mad og saftige frugter som en velsignelse fra Den Særdeles Barmhjertige og Den Mest Nådige er at elske Guds navne "al Rahman" og "al Mun'im" og er således en type taknemmelighed over for Gud. Det viser, at denne kærlighed ikke er for at opnå egoet tilfredshed, men for at opnå Den Barmhjertiges tilfredshed. Dette kommer til udtryk, når man tænker og takker Skaberen og Ejeren af disse velsignelser. At ære og elske dine forældre i Guds navn, der har skabt dine forældre med kærlighed og opdraget dig med deres omsorgsfulde hænder, er en del af kærligheden til Gud. Tegn på, at denne kærlighed, respekt og medfølelse er for Guds skyld, er at elske dine forældre endnu mere, når de bliver gamle, når de ikke længere kan gavne dig og kræver din støtte. Dette understreges i koranverset "*Hvis den ene eller begge når en høj alder hos dig, må du ikke sige: "ak!" (en lille lyd af irritation) til dem.*"¹⁵⁵, som inviterer børn til at vise respekt og medfølelse. Dette viser, hvor vigtige forældres rettigheder er i Koranens perspektiv, og hvor afskyeligt det er at være respektløs eller ulydig mod dem.

En far ønsker kun, at hans barn skal være bedre end ham selv. Derfor kan barnet ikke gøre krav på noget over for sin far. Det betyder, at der naturligt ikke er nogen grund til konflikt mellem forældre og børn. Konflikt opstår enten fra misundelse eller jalousi, hvilket ikke findes hos en far over for sin søn. Eller også opstår en konflikt fra uretfærdighed, dog har et barn ingen ret til at kræve noget af sin far. Selvom barnet ser sin far som uretfærdig, kan det ikke gøre oprør mod ham. At gøre oprør mod sin far og krænke ham er derfor som at være et menneskelignende monster.

At elske og beskytte sit barn med fuld kærlighed og medfølelse, med tanken om at det er en gave fra Den Gavnfulde og Nådige, skal igen ske i Guds navn. Tegn på, at denne kærlighed er for Gud, er at vise tålmodighed og taknemmelighed ved barnets død, uden håbløs klage. Det indebærer en underkastelse ved at sige: "*Dette var en elskelig skabning, som min Skaber havde betroet mig. Nu kræver Hans visdom, at Han tager den fra mig og fører den til et bedre sted. Hvis jeg tilsyneladende har en andel i denne skabning, så tilhører den sande andel dens Skaber.*"

Hvis venner og bekendte er Guds venner på grund af deres tro og gode gerninger, så tilhører kærligheden til dem også Gud i overensstemmelse med princippet "kærlighed for Guds skyld."

---

¹⁵⁵ Surah Isra, 17:23

Elsk desuden din ægtefælle som en kær og sød gave fra den guddommelige barmhjertighed. Men basér ikke din kærlighed på ydre skønhed, som hurtigt kan forsvinde. En kvindes mest tiltrækkende og sødeste skønhed ligger snarere i hendes moralske dyder, der er kendetegnet ved ynde og venlighed. Hendes mest værdifulde og yndige charme er hendes ophøjede, oprigtige og lysende medfølelse. Denne medfølelse og moralske skønhed varer ved og øges gennem hele livet.

Profeterne og helgenerne (*awliya*) bør også elskes for Guds skyld og i Hans navn, fordi de er Hans accepterede tjenere. I denne henseende tilhører denne kærlighed også Gud.

At elske livet som den mest værdifulde formue og skattekammer, som Gud har givet mennesket, et skattekammer der gemmer kernen til evige perfektioner. At bevare livet og leve det i Guds tjeneste, gør denne kærlighed til en handling for at opnå Guds tilfredshed.

At værdsætte og elske ungdommens sødme og skønhed som en kær og smuk velsignelse fra Gud og at bruge den for at opnå belønninger er en form for taknemmelig og lovlig kærlighed.

At elske foråret ved at reflektere over, at det er en side i bog fyldt med de mest detaljerede og smukke mønstre af Guds lysende navne og en fremragende udstilling af antikke kunstværker fra Den Vise Kunstner (*al Sani ul Haqim*), er at elske Guds navne.

At elske verden som en mark for det hinsidige, en refleksion af Guds navne, en slags skrift, brev og midlertidigt gæstehus fra Gud – så længe det ikke er påvirket af det onde ego (*nafs*) – er en kærlighed for at opnå Guds tilfredshed.

Kort sagt: Elsk verden og dens væsener i betydningen af, hvad de viser om deres Skaber, ikke kun for deres tilsyneladende udseende. Sig, "*Hvor smukt det er skabt!*" i stedet for, "*Hvor smukt det er!*" Lad ikke andre kærligheder komme ind i dit hjerte. For hjertet er en refleksion af Den Selvtilstrækkelige (*al Samad*) og tilhører udelukkende Ham. Sig, "*O Gud, skænk os Din kærlighed og kærligheden til det, der bringer os nærmere til Dig.*"

Hvis alle de ovennævnte kærligheder udfoldes på den rigtige måde, giver de både en smertefri nydelse og en vedvarende glæde. De øger kærligheden til Gud. De er lovlige og i sig selv en taknemlighed fyldt med fornøjelse, og de er tanker fyldt med kærlighed.

For eksempel, hvis en mægtig konge gav dig et æble som gave, kunne æblet elskes på to måder og give to slags nydelser. For det første kunne det elskes for at være et æble, da det har sin egen særlige æblesmag. Denne kærlighed er ikke rettet mod kongen. Personen, der spiser æblet uden at tænke på kongen, elsker udelukkende æblet. Men nogle gange kan kongen ikke lide denne egocentrerede kærlighed og afsky det. Desuden er æblets nydelse lille og kortvarig; når æblet er spist, forsvinder nydelserne. Den anden nydelse er æblets repræsentation af kongens høje gunst. Personen, der ærer æblet som en symbolsk gestus fra kongen, viser dermed kærlighed til kongen. Og i denne gestus er der en nydelse, der overstiger smagen af tusind æbler. Denne nydelse er i sig selv taknemmelighed. Denne kærlighed er en respektfuld kærlighed til kongen.

På samme måde, hvis alle gaver og frugter, som skænkes af Gud, elskes for sig selv og kun giver en ubevidst, materiel nydelse, er denne kærlighed egocentreret. Disse nydelser er midlertidige og smertefulde. Hvis en person derimod elsker dem som en del af Guds barmhjertighed og generøsitet og værdsætter graden af denne generøsitet, vil personen opleve en fuldendt og vedvarende nydelse. Dette er både en åndelig taknemmelighed og en smertefri nydelse.

Det tredje punkt:

Der er forskellige niveauer af at elske Guds navne: Som tidligere nævnt elsker nogle Guds navne på baggrund af Hans kunstværker. Andre elsker Guds navne, fordi de repræsenterer guddommelig perfektion, mens andre elsker Guds navne, når de selv indser deres endeløse behov for disse navne. Forestil dig, at du virkelig ønsker at hjælpe dine nærmeste og alle de mennesker, der er i nød. Hvor meget ville du ikke elske en persons gavmildhed, hvis denne person pludselig dukkede op og opfyldte alle de behov, præcis som du havde forestillet dig at gøre det?

På samme måde bør du reflektere over Guds navne, 'al Rahman' (Den Mest Nådige) og 'al Rahim' (Den Særdeles Barmhjertige): I denne og næste verden viser disse navne dig alle dine troende forfædre, slægtninge og venner, som du elsker og har medfølelse for, med alle slags velsignelser. Disse navne viser dig, at de modtager alle slags fornøjelser og befinder sig glædesfyldt i Paradiset. På baggrund af dette bør du forstå, hvor meget navnene 'al Rahman' og 'al Rahim' fortjener at blive elsket. Du bør ligeledes sammenligne, hvor nødvendige disse to navne er for den menneskelige sjæl. Ikke mindst vil du forstå, hvor passende følgende bøn (*dua*) er: “*Al lovprisning tilkommer Gud for at*

behandle alle Sine skabninger i denne verden med barmhjertighed og medfølelse, og for at behandle alle Sine troende skabninger med barmhjertighed og medfølelse i det hinsidige.”

Hvis du kigger omhyggeligt, vil du se din sjæls behov for navnene: 'al Haqim' (Den Vise) og 'al Murabbi' (Den, der disciplinerer). Dette skyldes, at Han gennem disse navne istandsætter, styrer, kontrollerer og disciplinerer både jordkloden - et sted, du føler en dyb forbindelse til, der til tider bekymrer dig og fungerer som et slags hjem for dig - og alle dens væsener med præcis visdom.

Hvis du kigger omhyggeligt, vil du ligeledes se din sjæls behov for navnene: 'al Waris' (altings sande Ejer), 'al Bais' (Den, der genopliver døde), 'al Baqi' (Den Evige), 'al Karim' (Den Mest Gavnfulde), 'al Muhyi' (Den, der giver liv) og 'al Muhsin' (Den, der skænker godhed). Dette skyldes, at Han gennem disse navne redder mennesket - som du føler en dyb forbindelse til og hvis adskillelse bekymrer dig - fra intethedens mørke ved døden. Han skænker således mennesket et bedre sted end denne verden.

Menneskets natur er dyb og ophøjet, og det har tusindvis af behov. Derfor har menneskets natur brug for Guds 1001 navne og de mange niveauer af hvert navn. Mange behov fører til en følelse af trang. Intens trang fører til kærlighed, og denne kærlighed fører til at elske. Kærlighedens niveauer afsløres gradvist i takt med sjælens modenhed og forståelse af Guds navne. Derfor fører kærligheden til alle Guds navne til en kærlighed, der strækker sig til selve Gud. Dette skyldes, at Guds navne er titler og manifestationer af selve Gud.

Nu vil vi som eksempel kun nævne ét niveau af de 1001 niveauer af de 1001 navne. Vi vil tage udgangspunkt i følgende navne: 'al Adl' (Den Absolut Retfærdige), 'al Hakem' (Herskeren over alt), 'al Haqq' (Den, hvis eksistens er nødvendig og sand) og 'al Rahim' (Den Særdeles Barmhjertige). Hvis du ønsker at se det bredeste perspektiv i lyset af visdom og retfærdighed i navnene 'al Rahman ul Rahim' (Den Mest Nådige og Særdeles Barmhjertige) og 'al Haqq' (Den, hvis eksistens er nødvendig og sand), så se nærmere på denne repræsentation:

Forestil dig en hær, der består af soldater fra 400 forskellige nationaliteter, hver med deres unikke personlighed. Forestil dig også en konge, der med ubesværet lethed imødekommer og tager hensyn til hver eneste soldats behov, uanset deres forskellige færdigheder, påklædning og præferencer. Det er værd at bemærke, at dette sker, selvom soldaterne endnu ikke er organiseret i enheder eller hold.

Hvis kongen formår at nå ud til alle soldater med fuldstændig omtanke, omsorg, viden og visdom, siger dette uden tvivl noget om kongens magt, gavmildhed, retfærdighed og medlidenhed.

På samme måde bør du se den mangfoldige hær af planter og dyr, der består af 400.000 imponerende arter, der opsætter deres telte på jordens overflade om foråret. De viser hver især manifestationerne af Guds navne, 'al Haqq' og 'al Rahman ul Rahim', i visdom og retfærdighed. På trods af at disse arter lever side om side, har hver af dem deres unikke behov, unikke udseende, unikke evner, unikke tilpasninger, unikke adfærdsmønstre og unikke udrustning. Selvom de ikke har evnen til at opnå deres behov eller kommunikere med ord, eksisterer de inden for en orden og præcision. Derved afspejler de manifestationerne af navne som 'al Haqq' (Den, hvis eksistens er nødvendig og sand), 'al Rahman' (Den Mest Nådige), 'al Razzaq' (Forsyneren), 'al Rahim' (Den Særdeles Barmhjertige) og 'al Karim' (Den Mest Gavmilde). Uden besvær, uden forhindringer og uden fejl eller mangler styrer, disciplinerer og kontrollerer Gud dem alle. Tror du selv, at nogen kan blande sig i noget, der udføres med så tankevækkende og præcis struktur? Gud er beskrevet som Den Ene Eneste (*al Wahid ul Ahad*), Den Absolut Vise (*al Haqim ul Mutlaq*) og Den, der har magt over alt. Tror du selv, at nogen kan have et indgreb i Hans kunst, herredømme eller styring?

Det fjerde punkt:

Spørgsmål: Hvilke resultater og fordele opnås ved at elske sig selv, sin ægtefælle, sine forældre, børn, venner, helgener (*awliya*) og profeter, eller ved at elske foråret og skønheden i verden, i overensstemmelse med Koranens principper?

Svaret: At beskrive alle resultaterne ville kræve en omfattende bog. Vi vil dog kun berøre nogle af dem her. Først vil vi se på de umiddelbare resultater i denne verden, efterfulgt af en kort gennemgang af de resultater, der venter i det hinsidige (*al akhirah*).

De kærligheder, der opstår blandt dem, der kun fokuserer på dette jordiske liv, resulterer ofte i en række problemer, bekymringer og vanskeligheder, da de ofte er drevet af egoistiske lyster. Deres glæde og nydelse er sjældne. For eksempel bliver medfølelse til en smertefuld byrde på grund af følelsen af hjælpeløshed; kærlighed bliver en kilde til smerte og hjertesorg på grund af adskillelse; og nydelse forvandler sig til gift på grund af dens midlertidighed. Hvis disse følelser ikke efterleves

i overensstemmelse med Guds vilje, kan de enten ende uden resultater eller som smerte i det hinsidige.¹⁵⁶

Spørgsmål: På hvilken måde kan kærligheden til profeter og helgener (*awliya*) ende uden resultater?

Svaret: Kærligheden til profeter og helgener kan ende uden resultater, ligesom den kærlighed, der vises over for Profeten Jesus (*fred være med ham*) af dem, der tror på Treenigheden, og den kærlighed, der rettes mod Imam Ali (*må Gud være nådig mod ham*) blandt shia-følgerne.¹⁵⁷ Hvis kærligheden til profeter og helgener er i overensstemmelse med Guds vilje, Guds kærlighed eller principperne i Koranen, medfører de smukke resultater både i dette liv og i det hinsidige.

At elske lækker mad og friske frugter i dette liv efter principperne i Koranen resulterer ligeledes i en glæde uden smerte, og det udtrykker selve kernen af taknemmelighed.

At elske sig selv efter principperne i Koranen indebærer at disciplinere sig selv og afværge skadelige trang, så ens ego ikke styrer eller binder sig til negative lyster.¹⁵⁸ Mennesket kan formå at have kontrol over sit eget ego og lede det i den rigtige retning, i stedet for at lade sig styre af dens negative træk.¹⁵⁹

At elske sin ægtefælle efter principperne i Koranen begynder med at værdsætte ægtefællens moralske skønhed. Kærlighed til ens ægtefælle indebærer også at opbygge sit forhold med gensidig forståelse og barmhjertighed. Når man viser oprigtig kærlighed og forståelse over for sin ægtefælle, vil dette blive gengældt med respekt og kærlighed. Med tiden bliver dette bånd stærkere, og I kan nyde et liv sammen fyldt med glæde og tilfredshed. Hvis kærligheden udelukkende er baseret på ens ægtefælles fysiske skønhed, vil dette svække kærligheden og skade det gode forhold mellem jer.

At elske sine forældre efter principperne i Koranen er en form for tilbedelse, når dette gøres for Guds skyld. Når ens forældre bliver ældre, øges også respekten og kærligheden til dem. At ønske og bede om et langt liv for dem, er en følelsesmæssig og oprigtig handling. Ja, man bør anerkende, at deres

---

¹⁵⁶ Surah al-Baqarah, 2:165. Surah at-Tawbah, 9:23-24. Surah Ibrahim, 14:3.

¹⁵⁷ Ahmad ibn Hanbal, al Musnad 1:160. Al Hakim, al Mustadrak 3:132. Al Bukhari, al Tarikh al Kabir 3:281.

¹⁵⁸ Surah al-Hashr, 59:9. Surah an-Naz'at, 79:40. Surah al-A'la, 87:14.

¹⁵⁹ Surah an-Naml, 27:92. Surah Fatir 35:32.

eksistens beriger og giver mulighed for at opnå flere belønninger, hvilket medfører taknemlighed og åndelig nydelse. Omvendt, hvis ens kærlighed til sine forældre var baseret på verdslige motiver, vil man føle sig overvældet af deres alder og deres adskillige behov, hvilket ville medføre mange bekymringer og en åndelig smerte. At ønske deres død er ligeledes en nedbrydende følelse over for de respekterede mennesker, der udgør grundlaget for ens eksistens.

At elske sine børn efter principperne i Koranen indebærer at udvise kærlighed til disse dejlige, søde væsener, som Gud har betroet voksne med til omsorg og opdragelse. På denne måde undgår man at lide under deres bekymringer eller miste fatningen ved deres død. Som tidligere nævnt, "døden er glæde for dem, hvis Skaber både er Vis og Barmhjertig." Dette får mennesket til at reflektere over Guds barmhjertighed, som har skænket børnene som en gave og hjælper med at overvinde smerten ved en eventuel adskillelse.

At elske sine venner efter principperne i Koranen indebærer at have kærlighed til hinanden udelukkende for Guds skyld. Da dette er sandheden, er adskillelse fra venner eller endda døden ikke en hindring for ens venskab eller broderskab. Dette skyldes, at man vil opleve en åndelig dybde i ens venskab, og glæden ved ens gensyn vil være evig. Men hvis venskabet ikke er for Guds skyld, vil glæden ved en dags genforening føre til smerten ved adskillelse i lang tid.¹⁶⁰ Forklaring

At elske profeterne og helgenerne (*awliya*) for Guds skyld efter Koranens principper vil ændre ens syn på døden. For dem, der ikke forstår gravens essens, virker graven som et mørkt og kaotisk sted. Men for dem, der elsker profeterne og helgenerne, er graven et sted fyldt med lys, fordi mange lysende sjæle befinder sig der. Dette gør, at graven ikke fremkalder frygt eller angst, men snarere lys og ønske om at komme til det sted, hvor de lysende sjæle er. Dette betyder ikke, at man går glip af nydelsen ved det verdslige liv.

Hvis ens kærlighed til profeterne og helgenerne var som nogle menneskers kærlighed til tidligere berømte personer, ville det medføre endnu en sorg i ens udfordrende liv. Tanken om, at de ligger og rådner i graven, og deres dødelighed, vil skabe adskillige bekymringer og frygt. Men med Koranens syn på profeterne og helgenerne, vil man vide, at de efterlader deres fysiske krop som et stykke tøj

---

¹⁶⁰ Forklaring: At mødes et sekund for Guds skyld, antages som et år. At mødes et år for det jordiske liv, antages som et sekund.

og derefter lever i fuld komfort i den mellemliggende verden (*alam al-barzakh*), som er et fremtidigt sted for alle. Dette vil ændre dit syn på døden og få dig til at se på graven med et smil.

At elske skønheden i verden handler om at lære Kunstneren (*al Sani*) bedre at kende.¹⁶¹ Det sker, når mennesket ser skønheden i verden som Guds kunstværk. Det kan f.eks. komme til udtryk således: "*Hvor er dette bare skabt skønt...*" På den måde bliver kærligheden til verdens skønhed til en refleksion, der indebærer behagelighed og nydelse. Således udvikler mennesket den kærlighed til et skattekammer, som er mere ophøjet, helligt og indeholder tusindvis af gange smukkere niveauer af skønhed end den skønhed, der findes i verden. Det skyldes, at denne kærlighed fører menneskets hjerte fra disse smukke kunstværker til skønheden af guddommelige handlinger. Den fører hjertet videre til Guds smukke navne, til skønheden i Hans egenskaber og til Hans uforlignelige skønhed. At elske skønheden i verden efter principperne i Koranen er således både behageligt for menneskets indre, en form for tilbedelse og en refleksion, der fører til belønninger.¹⁶²

At elske sin ungdom handler om at se den som en gave fra Gud. Dette kommer til udtryk, når ungdommen bruges på tilbedelse frem for forbudte beskæftigelser, der drukner ungdommens potentiale... Det vil sige, at tilbedelse i ungdommen bliver til evige frugter fra ungdommens dødelige tid. Når man bliver ældre, høster man de evige frugter fra sin ungdom og undgår dens skader og frustrationer, der kan opstå. Således vil man som ældre have større succes med tilbedelse og være mere værdig til Guds barmhjertighed. Modsat kan man spille 5-10 år af sin ungdom og senere fortryde, at denne tid er gået tabt. Som en mand sagde engang:

"Jeg ville ønske, at jeg kunne møde min ungdom igen. Jeg ville klage over og fortælle den om de udfordringer, som alderdommen har bragt mig."

At elske foråret og andre udsmykkede skønheder handler om at se dem som guddommelige kunstværker. Med denne forståelse vil nydelsen af foråret ikke forsvinde, når en ny årstid begynder. Det skyldes, at man altid, ligesom ved et forgyldt brev, vil kunne se de budskaber, foråret meddeler. Mens ens tanker og tid fortsætter med at nyde dette som en film, fornyer de konstant forårets skønhed

---

¹⁶¹ Surah Sad, 38:32.

¹⁶² "En times refleksion kan blive mere belønningsværdigt end et års tilbedelse (*nafl*)" (As-Suyuti, Al-Jami' as-Saghir, 2/127)

og betydning. På den måde vil kærligheden til foråret ikke medføre skuffelse, bekymringer eller en følelse af midlertidighed. I stedet vil den give varig nydelse og behagelighed for mennesket.

At elske verden bør udelukkende være for Guds skyld. På den måde vil selv de mest skræmmende ting i verden føles som nære venner. Når verden elses for Guds skyld, anses den som en mark, hvor der kan høstes fordele og sås frugter til det næste liv. Verdens problemer vil ikke føles overvældende, og dens midlertidighed vil ikke være bekymrende. Med denne form for kærlighed vil man opleve tiden i denne verden som gæster, der nyder et fuldstændigt behageligt ophold. Hvis verden derimod elses som de uopmærksomme, vil man ende med at drukne i en besværlig, overvældende, kvælende, dødelig og resultatløs kærlighed.

Vi har indtil nu kun berørt 1 % af de positive resultater, man kan opnå ved at elske sine kære i overensstemmelse med Koranens principper. Tilsvarende har vi kun nævnt 1 % af de negative konsekvenser ved ikke at følge disse principper.

*O Gud! Skænk os i denne verden Din kærlighed og de ting, der vil bringe os nærmere til Dig!
Skænk os i det hinsidige Din barmhjertighed og skænk os synet til Din skønhed!*

¹⁶³ سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

O Gud! Send velsignelser og hilsener til Dit sendebud, Muhammad (fred og velsignelser være med ham), som du har sendt som en barmhjertighed til alle verdener. Send ligeledes velsignelser og hilsener til hele hans familie og alle hans ledsagere!

BØN

O Herre! Som en mand, der banker på en stor slots dør og ikke får den åbnet, vil forsøge igen med en velkendt og accepteret persons stemme, så døren åbnes for ham... På samme måde banker jeg, den fortabte, på Din barmhjertige dør med stemmen og bønnerne fra din elskede tjener, Uvays al-Qarani. Jeg beder Dig om at åbne Din dør for mig med Din barmhjertighed, som Du åbnede den for ham. Som han sagde, siger jeg følgende:

---

¹⁶³ "Du er hævet over enhver fejl og mangel! Vi ved kun, hvad Du har lært os. Du er Den Alvidende og Den Vise." (Surah al-Baqarah, 2:32)

O Gud! Du er min Herre, og jeg er din tjener!
Du er Skaberen, og jeg er den skabte.
Du er Den, der giver forsørgelse, og jeg er den, der bliver forsørget.
Du er Ejeren af alt, og jeg er din tjener.
Du er Den Ærede, og jeg er den fortabte.
Du er Den Rige, og jeg er den fattige.
Du er Den Levende, og jeg er den døde.
Du er Den Evige, og jeg er den midlertidige.
Du er Den Ædle, og jeg er den ubetydelige.
Du er Den Gavmilde, og jeg er den skyldige og syndige.
Du er Den, der tilgiver og benåder, og jeg er den, der synder.
Du er Den Største og Ophøjede, og jeg er den lille og værdiløse.
Du er Den Stærke og Mægtige, og jeg er den svage og magtesløse.
Du er Den, der skænker, og jeg er den, der beder.
Du er Den, der skaber tryghed i alt, og jeg er den frygtsomme.
Du er Den Gavmilde, og jeg er den nødlidende.
Du er Den, der besvarer bønner, og jeg er den, der beder og anmoder.
Du er Den, der skænker helbredelse, og jeg er den syge.

O Herre, Du er hævet over enhver mangel! Du besidder alle fuldkomne egenskaber!
Tilgiv mine synder, benåd mine fejl, giv mig helbredelse fra sygdomme, og lad mig for evigt opnå
Din tilfredshed. O Den Mest Barmhjertige blandt alle barmhjertige! Skænk mig disse med Din
barmhjertighed!

¹⁶⁴ وَأَخِرُ دَعْوَاهُمْ أَنْ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

---

¹⁶⁴ ”Og deres påkaldelse vil slutte med: Priset være Gud, alverdens Herre og Forsørger” (Surah Yunus, 10:10)